

ЛАЙЗА КЛЕЙПАС КРИСТАЛНИЯТ ЗАЛИВ

Част 4 от „Фрайди Харбър“

Превод от английски: Диана Райкова, 2016

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Няма начин, помисли си мрачно Джъстин Хофман, след деветдесет и девет пропаднали любовни заклинания стотната да не пропадне като останалите.

Хубаво. Предавам се.

Тя никога нямаше да се влюби. Никога нямаше да разбере или да изпита тайнственото чувство, което възпламенява една душа и я кара да се слее с друга. Това бе нещо, в което винаги се бе съмнявала дълбоко, но беше прекалено заета, за да разсъждава дълго над него. Проблемът със заетостта, обаче беше, че рано или късно свършваш списъка с набелязаните задачи и това, за което толкова старателно се опитваш да не мислиш, става единственото, за което можеш да мислиш.

Джъстин бе шепнала на звездите, беше хвърляла монети във фонтан, беше издухвала цветове на глухарче, изстрелвайки семената нагоре на малките им перушинести парашутчета. И при всяко прошепнато желание бе изричала заклинание... *Тези думи коват съдбата ти... не се бави, докато чакам... съдбата ти се отлива... любовта те свързва... Ела при мен...*

Но сродната ѝ душа така и не се появяваше.

Беше прочела внимателно всяка страница от окъсаната книга, която майка ѝ ѝ беше дала, когато навърши шестнайсет. Но там нямаше ритуали или заклинания за вещици с празни сърца. Нямаше нищо за млада жена, която копнее за нещо толкова необикновено, и все пак напълно нормално, като любов.

Джъстин се опитваше да се преструва пред всички, дори пред самата себе си, че не ѝ пука. Казваше, че не иска да се обвързва със задължения, че не се нуждае от никого. Когато останеше насаме, обаче, се взираше в малкото торнадо от вода в канала на ваната или в сгъстяващите се сенки в ъглите на спалнята ѝ и си мислеше: *искам да чувствам.*

Тя мечтаеше за такава любов, която да разтърси из основи живота ѝ. Мечтаеше за мъж, който да свали защитната ѝ броня като копринена рокля и тя най-после да може да се отдаде напълно. Може би тогава светът нямаше да изглежда такъв малък и нощите толкова дълги. Може би тогава самата тя щеше да желае нощта никога да не свършва.

Печалният парад на мисли бе прекъснат, когато братовчедка ѝ Зоуи влезе в кухнята.

— Добро утро — поздрави весело Зоуи. — Донесох ти книгата, за която ме помоли.

— Не ми трябва вече — каза Джъстин, без да вдига поглед от кафето си. Тя седеше пред дървения плот, подпряла брадичка на дланта си. — Но все пак ти благодаря.

Септемврийски утринен бриз нахлуваше в хотела, въздухът беше изпълнен с дъх на сол и пристанищен дизел от близките докове на Фрайдей Харбър. Миризмата беше приятна и позната, но не спомогна да се оправи настроението на Джъстин. Тя не беше спала добре през последните няколко нощи и кофеинът не успяваше да надвие хроничната ѝ умора.

— Нямах време за четене? — попита Зоуи съчувствено. — Можеш да я задържиш за по-дълго. Чела съм я толкова много пъти. Направо я знам наизуст. — Русите ѝ къдрици подскочиха върху раменете, когато се наведе да остави любовния роман пред Джъстин. На корицата се виждаше жена със златиста сатенена рокля, пребрежила очи.

— Защо препрочиташ нещо отново и отново, след като знаеш края? — попита Джъстин.

— Защото щастливият край си заслужава повече от едно четене. — Зоуи си върза престилка и сръчно защита косата си с шнола.

Джъстин се усмихна неохотно и докато разтъркваше очи и си помисли, че никой не заслужава щастлив край повече от Зоуи. Макар да бяха далечни братовчедки и да се бяха виждали рядко през детството си, двете бяха станали близки като сестри.

Минаха повече от две години, откакто Джъстин бе помолила Зоуи, талантива готвачка, да дойде да работи в нейния хотел „При художниците“ във Фрайдей Харбър. Джъстин се занимаваше с финансовата и административната страна на бизнеса, включително с

чистенето и поддържането на сградата, докато Зоуи се грижеше за инвентара, купуването на продукти и готвенето. Зоуи и нейните кулинарни умения бяха толкова важни за успеха на хотела, че Джъстин ѝ бе предложила дял в собствеността.

Партньорството им беше перфектно балансирано — импулсивният, открит характер на Джъстин бе смекчен от дипломатичността и търпението на Зоуи. Те бяха лоялни една на друга, познаваха най-големите си слабости, споделяха своите мечти, страхове и несигурност. Но най-хубавото в тези отношения беше не че са съгласни за повечето неща — понякога бяха на различно мнение, но това им помагаше да видят нещата по различен начин.

Заедно бяха постигнали успех в „При художниците“, който бе станал популярен сред туристите и сред местните. Те организираха сватби и частни партита, провеждаха месечни събития като курсове по готварство и сомелиерство. По време на туристическия сезон на острова хотелът се пукаше по шевовете от посетители, но дори извън сезона се запълваше средно на трийсет и пет процента.

Между братовчедките нямаше очевидна физическа прилика — Джъстин беше висока и слаба, с кестенява коса и кафяви очи, докато Зоуи беше блондинка, която караше мъжете да реагират като герои от стари анимационни филми... онези, на които очите изпъкваха и езиците им увисваха, а от ушите им излизаше пара. Чувствената външност на Зоуи винаги привличаше мъже, които бяха оставили ужасни следи в душата ѝ се отнасяха към нея като че ли коефициентът ѝ на интелигентност е като на стайно растение.

Като побутна любовния роман към Джъстин, Зоуи я подкани:

— Опитай само няколко страници. Историята така ще те хване, ще имаш чувството, че си на друго място и в друго време. И героят е чудесен. — Тя спря и въздъхна замечтано. — Отвежда я на приключение в пустинята, двамата търсят изгубен древен град, а той е толкова покровителствен и секси, и мрачен...

— Боя се, че четенето за измислени мъже може да повиши очакванията ми в момент, когато имам нужда да ги понижа.

— Не ме разбирай погрешно, но никога не съм смятала, че очакванията ти за мъжете са високи.

— О, да, бяха. Преди излизах само с мъже, които имаха индивидуалност, хубаво тяло и работа. А сега съм готова на мъж, който

в момента не е женен и не е лежал в затвора.

— Това, че четеш за измислени мъже няма да повиши очакванията ти. Просто е приятно бягство от действителността.

— И, разбира се, ти имаш нужда от такова бягство — каза Джъстин сухо — от твоя отвратителен, с вид на трол, годеник.

Зоуи се разсмя. Алекс Нолан, местен строител, можеше с пълно право да бъде наречен всякакъв, само не и „отвратителен трол“. Той беше изключително привлекателен мъж, тъмнокос и строен, с перфектни черти и леденосини очи.

Никой не можеше да си представи циничния пияница Алекс с толкова мека по характер жена като Зоуи. Но по време на ремонта на къщата на езерото през лятото Алекс беше изненадал всички, включително себе си, влюбвайки се силно в нея. Беше спрял да пие и се опитваше да оправи живота си. За всички бе ясно, че Зоуи го върти на пръста си. Тя го манипулираше толкова фино, че той явно не забелязваше — или пък не му пукаше, — че го манипулират.

Макар никога да не бе изпитвала истинска любов, Джъстин можеше да я познае, когато я види. Когато Зоуи и Алекс бяха заедно, те се опитваха да се държат нормално, но емоцията бе още прекалено нова и силна и за двамата, за да я потиснат. Привличането им се усещаше във въздуха, колкото и да се опитваха да бъдат дискретни. Понякога прозираше дори в гласовете им, сякаш любовта ги изпълваше до такава степен, че трябваше да си напомнят да дишат.

Човек можеше да се почувства ужасно самотен сред такава любов.

Престани, каза си Джъстин строго. Имаш страхотен живот. Имаш всичко, от което се нуждаеш.

Повечето от нещата, за които си беше мечтала, се бяха сбъднали. Да има приятели... дом... градина... предна веранда с кашпи с петунии и влачеща се върбинка. В продължение на година дори имаше гадже, Дуейн, мотоциклетист с татуировки, големи бакенбарди и гръмогласен смях.

Но Дуейн бе скъсал с нея преди няколко седмици и сега, когато случайно се срещнеха, той се държеше с дружелюбна сдържаност и очите му никога не срещаша нейните.

Погледът ѝ се сведе към любовния роман и тя го избута настрана, както ситият избутва допълнително парче кейк.

— Благодаря, че ми донесе книгата — каза тя, когато Зоуи се обърна да включи фурната и да си налее кафе. — Но всъщност не се канех да я чета.

Зоуи хвърли подозрителен поглед през рамо.

— Какво ще я правиш, тогава?

Устните на Зоуи се извиха насмешливо, когато призна:

— Ще я изгоря и ще ти купя нова.

Зоуи разбърка сметаната в кафето си и попита равнодушно:

— Защо ти е да гориш книгата ми?

— Добре де, няма да я горя цялата. Само една страница. — Виждайки обърканото лице на братовчедката си, Джъстин обясни смутено: — Мислех да направя нещо... като магия. За което се изискват „думи, написани върху пергамент“. Така че си помислих... една страница от любовен роман би била подходяща за този номер.

— На кого ще правиш магия?

— На себе си.

Ако се съдеше по изражението на Зоуи, щеше да последва разпит.

— Имаш доста да готвиш — побърза да каже Джъстин, — а аз трябва да закарам количката с кафето в лобито.

— Количката с кафе може да почака — дойде любезният, но неумолим отговор.

Джъстин въздъхна и се отпусна тежко в стола си. Помисли си разсеяно, че макар да смятаха нея за властната и недопускаща възражения братовчедка, най-често ставаше това, което Зоуи си е наумила. Тя просто не вдигаше много шум.

— Споменавала си това с магиите и преди — отбеляза Зоуи. — Спомням си, че когато имах проблеми с Алекс, ти искаше да му правиш магия. И макар да се шегуваше, опитваше се да ме накараш да се почувствам по-добре. Но сега имам впечатлението, че изобщо не се шегуваш.

Не. Джъстин изобщо не се шегуваше.

Тя никога не беше крила, че е отгледана и възпитавана в езическите традиции. Това, което не беше признавала открито, беше, че тя, като майка си Мариголд, е потомствена вещица.

Съществуваха толкова много видове магия, че самата дума беше практически безсмислена без съответните уговорки. Имаше

класическа магия, еkleктична магия, монотеистична магия, Гарднерианска^[1], готска, Уиканска и т.н. Но Традиционни семейна магия беше рядка, вековно стара категория за природно надарени вещици... такива, които носеха магията в ДНК-то си.

В детството на Джъстин майка ѝ я беше обучавала по методите на Традицията. Водеше Джъстин по фестивали, лагери, курсове, понякога просто я вземаше и двете тръгваха ей така, без да се съобразяват с училищни програми. Една година бяха живели в Орегон, следващата бяха прекарвали в езическа комуна в Сакраменто... после няколко месеца в Ню Мексико... Аляска... Колорадо.

Джъстин не можеше да си спомни всичките места, в които бяха оставали. Но се връщаха най-често във Фрайдей Харбър, което беше най-близкото нещо, познато на Джъстин като дом.

Ако шарката от сажди от вътрешната страна на стъклото на свещника напомняше сърце, прободено от стрела, Мариголд казваше, че е време отново да тръгват. Тя виждаше знаци в следите от стъпки, формата на облаците, пътеката на паяк, цвета на луната.

Джъстин не можеше да си спомни кога точно бе започнала да негодува от номадския начин на живот. Знаеше само, че в някакъв момент не искаше да си дава повече труд да опаковат всичко, което притежават, за четвърт час. „Толкова е забавно да ходиш на нови места, казваше ѝ Мариголд. Ние сме свободни като птички, Джъстин. Единственото, което ни липсва, са крила“. Но дори червеношийките и скорците се застояваха в гнездата си по-дълго от Джъстин и майка ѝ.

Нещата можеха да са различни, ако бащата на Джъстин, Лиъм, бе още жив, но той бе умрял още когато тя била бебе. От онова, което Мариголд ѝ беше казала, Джъстин знаеше, че Лиъм е бил овощар — отглеждал ябълки, круши и череши. Мариголд се запознала с него, когато купувала ябълки за празника на есенното равноденствие. Червен шал бил вързан на челото му, за да не позволява на дългата му черна коса да влиза в очите. Той обелил една ябълка на дълга лента и когато обелката паднала на земята, формата ѝ била с инициалите на Мариголд, което тя взела за знак.

Двамата се оженили веднага. Лиъм умрял преди края на следващата година. Цялата им връзка била кратка и силна като гръмотевична буря. Мариголд не пазеше негови снимки. Тя дори не бе поискала венчалната му халка или джобното ножче, нито пък китарата,

на която е свирел. Овощната му градина била продадена, а имуществото му раздадено. Джъстин беше единственото свидетелство, че Лиъм Хофман някога е съществувал. Тя имаше неговата тежка тъмна коса и кафяви очи, а според майка ѝ — и усмивката му.

Всеки път, когато Джъстин разпитваше за него, Мариголд поклащаше глава и обясняваше, че когато твой близък си замине, всички спомени за него отиват на тайно място в сърцето ти. Можеш да ги извадиш и да ги гледаш само когато си готов. Накрая Джъстин осъзна, че Мариголд никога нямаше да е готова. Единственото, което Мариголд искаше да помни за починалия си съпруг, беше, че любовта е най-лошото нещо, което някога може да те сполети. Това те карало да намразиш пролетния бриз, звука на китара и вкуса на ябълките.

Спомняйки си онези години на вечно местене, Джъстин си помисли, че разбира защо майка ѝ не може да стои на едно място. Ако се застоиш достатъчно дълго, любовта може да те намери и да те хване толкова здраво, че да не можеш да се измъкнеш.

А именно това беше, което Джъстин искаше с цялото си сърце.

— Може ли да забравим цялата тази работа? — попита тя сега Зоуи, разтърквайки уморените си очи. — Защото ти не вярваш в това нещо, а ако се опитам да ти обясня, ще помислиш, че съм полудяла.

— Няма значение в какво вярвам аз. Важното е в какво вярваш ти. — В тона на братовчедка ѝ прозвуча нежност. — Каж ми какво точно заклинание искаш да си правиш.

Джъстин се намръщи и размаха единия си крак, като промърмори нещо под нос.

— Какво? — попита Зоуи.

Джъстин повтори, този път по-ясно.

— Любовна магия. — Тя хвърли поглед към братовчедка си, очаквайки присмех или подигравки. Но това беше Зоуи. Тя изглеждаше само загрижена.

— Това заради скъсването с Дуюейн ли е?

— Всъщност, не. По-скоро е... ох, не знам. Просто сега, когато Луси е със Сам, ти си сгодена за Алекс... а аз... Никога не съм била влюбена.

— За някои хора това отнема повече време — каза Зоуи. — Както знаеш, ти си с една година по-малка от мен. Може би следващото лято...

— Зоуи, проблемът не е, че не съм се влюбвала. Проблемът е, че не мога.

— Защо си толкова сигурна?

— Просто знам.

— Но ти си много любвеобилен човек.

— В приятелството, да. Но когато става дума за романс... Никога не съм изпитвала такъв вид любов. То е като да се опитваш да разбереш какво е океанът като държиш раковина до ухото си. — Тя погледна мрачно любовния роман в ръцете на Зоуи. — Коя е любимата ти част в тази книга? Страницата, която ми каза да използвам в заклинанието.

Зоуи поклати глава и започна да прелиства.

— Ще ми се подиграваш.

— Няма да ти се подигравам.

Страницата беше намерена лесно, което подсказваше, че е четена много пъти. Зоуи ѝ подаде разтворената книга, страните ѝ бяха порозовели.

— Не я чети на глас.

— Няма да мърдам дори устни — каза Джъстин. Погледът ѝ се плъзна надолу по страницата, а Зоуи застана до един от плотовете и започна да изсипва продукти за смесване в една купа.

„Ти — прошепна той, — си моята Соломонова мина, моята неизследвана империя. Ти си единственият дом, който имам нужда да познавам, единственото пътуване, което искам да предприема, единственото съкровище, за което съм готов да умра. Ти си екзотична и същевременно позната, опиат, но и тоник, безпощадна съвест и сладка съблазън“.

Сцената продължи с ескалираща страст в следващите страници, покоряваща в своя дълбок лиризъм. Джъстин искаше да прочете повече.

— Възможни ли са наистина такива емоции? — попита тя. — Искам да кажа... въпреки че ти и Алекс сте влюбени... — тя посочи книгата — истинската любов не може да е такава, нали?

Лицето на Зоуи почервения, когато отговори.

— Понякога истинската любов е дори по-силна. Защото любовта е не само в големите романтични моменти, но и в малките неща. Начинът, по който той докосва лицето ти или те завива с одеяло, когато спиш, или когато лепва бележка на хладилника, за да ти напомни, че имаш записан час за зъболекаря. Мисля, че тези неща скрепват връзката по-силно от страхотния секс.

Джъстин ѝ хвърли мрачен поглед.

— Непоносима си, Зоуи — промърмори тя.

Устните на братовчедка ѝ се извиха в усмивка.

— Така ще бъде и при теб някой ден — каза тя. — Просто още не си срещнала правилния човек.

— Може и да съм го срещнала вече — възрази Джъстин. — Може да съм го срещнала и да съм го загубила, без дори да знам.

Усмивката на Зоуи избледня.

— Никога не съм те виждала такава. Никога не съм си давала сметка, че това означава толкова много за теб. Не си давала вид, че ти пука дали си влюбена, или не.

— Опитвах се да се накарам да повярвам, че това не е важно. Понякога почти успях. — Джъстин подпря чело на сгънатите си ръце. — Зоуи — каза тя с глух глас, — ако можеше да добавиш десет години към живота си, но в замяна на това никога да не се влюбиш в някого по начина, по който си влюбена в Алекс, щеше ли да го направиш?

В отговора на Зоуи нямаше колебание.

— Не.

— Защо?

— То е като да се опиташ да опишеш цвят, който никога не си виждал преди. Думите не могат да те накарат да разбереш какво е истинска любов. Но докато не я почувстваш... всъщност не си живял.

Джъстин остана мълчалива дълго. Тя преглътна голямата буца в гърлото си.

— Сигурна съм, че ще намериш истинската любов някой ден — чу тя Зоуи да казва.

А аз съм напълно сигурна, че няма, помисли си Джъстин. Освен ако не направя нещо.

В този момент ѝ хрумна една идея... глупава, опасна идея. Тя се опита да я прогони.

Но въпреки това почувства как книгата със заклинания, прибрана на сигурно под леглото ѝ, я вика.

Ще ти помогна, казваше тя. Ще ти покажа как.

[1] Неоезическа магия, по името на Джералд Гарднър. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

След като разчисти чиниите и приборите от масата за закуска, Джъстин спря да си побъбри с някои от гостите. Имаше една възрастна двойка от Виктория, новобрачна двойка на меден месец от Уайоминг и четиричленно семейство от Аризона.

Семейството имаше две момчета, които бяха заети с унищожаването на тиквените палачинки на Зоуи. Разликата във възрастта на момчетата беше малка, и двамата бяха като малки циклони, готови да се отприщят всеки момент.

— Как беше закуската? — попита Джъстин децата.

— Хубава — отвърна по-големият.

По-малкото момче поясни с пълна уста с палачинки:

— Сиропът е страхотен.

Той беше напълнил чинията си със сироп и палачинките в нея практически плуваха.

Джъстин се усмихна.

— Сигурно защото е истински. Най-често сиропът за палачинки, който си купуваш в магазина, изобщо не е кленов. А царевичен, с добавени аромати.

— Този ми харесва повече — каза момчето.

— Хъдсън — сгълча го майка му, — дръж се прилично. — Тя хвърли на Джъстин извинителен поглед. — Той изцапа всичко тук.

— Няма проблем — увери я Джъстин и кимна към празната й чиния. — Мога ли да я отнеса?

— Да, благодаря. — Жената насочи отново вниманието си към момчето, докато Джъстин се отдалечаваше. Бащата на момчето, който говореше по мобилния си телефон, спря разговора си, за да каже на Джъстин: — Вземете и моята. И ми донесете чай. „Ърл Грей“, без мляко. Само че побързайте — трябва да тръгваме.

— Разбира се — усмихна се Джъстин любезно. — Да ви го донеса ли в чаша за навън?

Той отговори с кратко кимване и сумтене и продължи телефонния си разговор.

Когато Джъстин се насочи към кухнята с чиниите, някой се появи на вратата на трапезарията.

— Извинете. — Гласът беше на млада жена в тясна черна пола и обувки на високи токчета. Боядисаната ѝ в бакърен цвят коса беше подстригана в идеално каре. Чертите ѝ бяха фини, очите ѝ искрящо сини. Тя не носеше бижута, освен една тънка златна верижка около врата си. Видът ѝ би накарал Джъстин да очаква кристален британски акцент. Вместо това тя заговори с провлечен западно-вирджински маниер.

— Тук съм да се регистрирам, но на рецепцията няма никого.

— Съжалявам — каза Джъстин, — но в момента персоналът не ни достига. Помощничката, която трябваше да направи закуската, не можа да дойде. Да не би да сте с групата, която пристига днес?

Предпазливо кимване.

— „Инари Ентърпрайзис“. Аз съм Присила Файвиш.

Джъстин познаваше името. Тя беше изпълнителната асистентка, която отговаряше за предварителното регистриране на Джейсън Блек и екипа му.

— Ще се освободя след десет минути. Искате ли чаша кафе, докато чакате?

— Не, благодаря. — Младата жена изглеждаше не толкова недружелюбна, колкото предпазлива. — Има ли къде да проведе няколко телефонни разговори насаме?

— Разбира се. Можете да използвате офиса, отключен е.

— Благодаря.

Бащата на двете момчета попита нетърпеливо от масата си:

— Чаят ми?

— Ей сега — увери го Джъстин. Но преди да излезе от стаята, тя спря и се обърна към жената: — Файвиш... необичайно име. Английско ли е, или ирландско?

— Казаха ми, че произхожда от Англия. Едно село, в което не можеш да намериш нищо, освен пет дървета ясен в центъра.

Звучеше като име от предание. Ясеновите дървета бяха почти толкова силни, колкото дъбовете. А цифрата пет беше изключително знаменателна за тези от гилдията, чийто символ беше петолъчна

звезда, затворена в кръг. Макар да се изкушаваше да попита за още подробности, Джъстин само се усмихна и се насочи към кухнята.

Няколко минути по-късно чу разтревожени звуци откъм трапезарията. Вик на майка, тракане на чинии и прибори, падане на стол. Джъстин веднага се върна в трапезарията и остави купчината чинии върху една маса.

По-малкото от двете момчета изглежда се давеше. Очите му бяха разширени и побелели от паника, ръцете му сочеха към гърлото. Майката безпомощно го потупваше по гърба.

Присила вече бе стигнала до момчето. Обгръщайки го изотзад, тя рязко вдигна юмрука си нагоре и навътре. Движението беше повторено още няколко пъти, но резултат нямаше. Лицето на момчето посивя, устните му се движеха спазматично.

— Наранявате го — извика майката. — Спрете... тя го наранява...

— Той се дави — сопна се бащата. Юмруците му се свиха, докато гледаше Присила. — Знаете ли какво правите, по дяволите?

Присила не му отговори. Устата ѝ беше строга, лицето бяло, с изключение на двете червени петна високо на скулите. Погледът ѝ срещна този на Джъстин.

— Не се отпушва — каза тя. — Може би целият му хранопровод е запушен.

— Обадете се на 911.

Докато Присила отваряше оставената си наблизко чанта и търсеше телефона си, Джъстин зае нейното място зад натезжаващото тяло на момчето. Тя опита няколко резки движения в горната част на корема му и прошепна няколко думи под нос:

— *Силфида, умолявам те, помогни му да диша, така да бъде.*

Внезапно тапата от храна беше изхвърлена. Момчето спря да се гърчи и започна да си поема дъх на едри глътки. Двамата му родители изтичаха напред и го притеглиха към себе си, майката хлипаше, благодарейки.

Джъстин прибра назад един кичур коса, който се бе измъкнал от опашката ѝ. Тя въздъхна от облекчение и се опита да успокои забързаните удари на сърцето си.

В периферията на зрението ѝ се появиха черните обувки на Присила. Джъстин погледна нагоре със слаба усмивка. Облекчението

беше изцедило цялата ѝ сила и тя стоеше отпусната като калъфка за възглавница, простряна на възето за съхнене.

Сините като лунен камък очи я гледаха напрегнато.

— Прилагате по забавен начин техниката на Хаймлих^[1] — каза Присила.

* * *

След като суматохата се успокои и следите от закуската бяха разчистени, Джъстин седна с Присила в малкия офис. Целият хотел беше нает за следващите пет дни от половин дузина служители на „Инари Гейминг Ентърпрайзис“, в това число един развоен екип на голяма софтуерна компания. Останалата част от хотела щеше да остане незаета, въпреки че за нея беше платено.

— Джейсън обича усамотението — беше обяснила Присила, което не беше изненадващо. Джейсън Блек, който беше произвел най-успешните фентъзи видео игри изобщо, беше загадъчна личност. Той никога не присъстваше на рекламни събития. Отказваше всички интервюта и само веднъж се бе съгласил на интервю за вестник с уговорката, че личният му живот няма да бъде обсъждан и няма да има снимки.

Всъщност Джъстин, Зоуи и двете жени, които помогнаха да се изчисти хотелът, трябваше да подпишат предварително споразумение за неразпространяване на информация. В резултат на което на тях законно им се забраняваше разкриването на каквито и да било подробности за Джейсън Блек. Ако съобщяха дори цвета на чорапите му, щяха да бъдат съдени до дупка.

След като натрака на компютъра името му в няколко интернет търсачки, Джъстин получи огромно количество информация за компанията му и нейните постижения, но само шепа факти за самия мъж. Той беше роден в Калифорния и беше учил в Университета в Санта Круз с футболна стипендия. По средата на втората година беше напуснал колежа и пътувал до различни места, установявайки се да живее в Дзен манастир близо до Лос Падрес Нешънъл Форест. Беше свалил радара за няколко години и така и не се бе върнал в университета. Накрая бе кандидатствал за работа в отдела за

разработване на игри в една софтуерна компания. След няколко успеха бе започнал друга работа в „Инари Софтуер“, оглавявайки отдела за видеоигри, и бе станал проектов мениджър и създател на най-добре продаваните серии видеоигри на всички времена.

Колкото до личния живот на Джейсън Блек, той бе имал няколко дискретни връзки, но никога не се бе сгодявал или женил. В Интернет имаше четири-пет негови снимки, докато излиза или влиза в колата си, придружавайки някого на социално събитие, но лицето му беше обърнато настрана на повечето от тях, неприязънта му към обектива беше очевидна. Най-хубавата му снимка представляваше чудато неясно петно.

— Защо се срамува толкова от общественото внимание? — обърна се Джъстин към Присила.

— Вие може да питате, но аз не мога да ви кажа.

— Красив ли е?

— Прекалено много, за да му е от полза — каза мрачно Присила.

Веждите на Джъстин отскочиха нагоре.

— Обвързана ли сте с него?

В краткото изпуктяване на Присила нямаше веселост.

— Не. Работата ми е прекалено важна за мен — никога не бих я рискувала за каквото и да е. А и двамата не бихме си подхождали.

— Защо?

Присила започна да изброява причините.

— Той е прекалено свикнал нещата да стават по неговия начин. А и не бих могла да му вярвам. — Тя извади таблет от чантата си и намери един файл. — Ето допълнения списък за стаята на Джейсън. Да го проверим.

— Вече сме се погрижили. Изпратихте ми преработения списък преди няколко дена.

— Това е преработената версия на преработения списък.

Джейсън Блек изискваше стаята му да бъде на втория етаж, със западно изложение и постоянна температура двайсет градуса и половина. Двойно легло с фини чаршафи и възглавници с патешки пух, а не с пера. Всяка сутрин в стаята му да бъдат донасяни две бутилки охладена минерална вода, заедно със здравословен шейк. Той искаше също така по две бели хавлиени кърпи за баня на ден. Сапун и шампоан без аромати. LED лампа за масата си, безжичен достъп до

Интернет, ваза с бели цветя и опаковка с тапи за уши на нощното шкафче. Подбор от органични, неторени и необработени с восък плодове. Никакви вестници и списания — той предпочиташе дигитални формати. И всяка вечер в девет в стаята му да бъдат сервирани два изстудени шота водка „Столичная“.

— Защо два? — попита Джъстин.

Присила сви рамене.

— Обикновено не питам защо иска едно или друго. Това го раздрава, а и той никога не обяснява защо.

— Добре е да знам. — Джъстин върна вниманието си върху списъка. — Мисля, че сме се погрижили за всичко. С изключение на украсата от цветя. Какъв вид бели цветя предпочита? Маргаритки? Лилии?

— Каквито решите. Но според мен да са такива, които не миришат прекалено силно.

— Имам още един въпрос. Сигурно знаете, че всяка стая в хотела е посветена на различен художник? На втория етаж има две стаи със западно изложение. Едната е с картини на Рой Лихтенщайн, а другата с картини на Густав Климт. Коя би предпочел господин Блек?

Като прибра един кичур от медната си коса зад ухото, Присила се замисли над въпроса.

— За мен и двамата звучат като нещо, срещу което човек трябва да вземе антибиотик — каза тя. — Ще ми кажете ли нещо за тях? Не различавам изкуство от ябълков конфитюр.

Джъстин хареса нейната откровеност.

— Рой Лихтенщайн е популярен американски художник. Най-известните му картини приличат на комикси, с надписи и балончета. В неговото изкуство има по-скоро ирония и техника, отколкото емоция. Климт, от друга страна, е изключително чувствен. Той е австрийски художник, живял през 1800-та година, стилът му е в руслото на т.нар. ар нуво, с линии и извивки, вдъхновени от японските дървени щампи. Най-известната му картина е „Целувката“ — в стаята има нейна репродукция. Така че... кой би подходдал на господин Блек? Лихтенщайн или Климт?

Присила се намръщи.

Джъстин чакаше търпеливо.

— Климт — реши накрая жената, очите ѝ се присвиха. — Но не си правете никакви изводи от това.

— Подписала съм договор за неразгласяване — напомни ѝ Джъстин. — Но дори да не бях, нямаше да има нужда да се тревожите. Аз съм човек, който пази тайни.

— Надявам се. — След една преднамерена пауза, Присила я погледна в очите и попита: — Между другото, какво е „силфида“?

Значи беше чула заклинанието. Джъстин отвърна небрежно:

— Един от основните духове, който символизира въздуха. Има друг за земята, трети за водата.

— Да не би да сте от онези, които прегръщат дърветата?

— Никога не съм прегръщала дърво, но съм установила, че те са невероятно добри слушатели. Вие в какво вярвате?

— Бях привлечена към „Ангелите на Огненото духовенство“.

— Не ми е известно.

— Те проповядват сексуалното въздържание и апокалипсиса. Нашият пастор е убеден, че Сатаната е сложил динозавърските фосили в земята, за да се подиграва на хората. — Не без гордост Присила добави: — Преди да навърша петнайсет два пъти са гонили зли духове от мен.

— Наистина ли? За какво?

— Хванаха ме, че слушам рок музика.

— И двата пъти?

— Първият път нямаше успех. — Присила спря, когато от вътрешността на чантата ѝ се чу звук.

— Извинете. — Тя извади телефона си и погледна малкия екран. — Получих няколко имейла и текстове, за които трябва да се погрижа.

— Останете в офиса, ако искате. Ще ви приготвя една стая.

— Благодаря. Ако нямате нищо против, бих искала да взема всички ключове от стаите, след като бъдат готови.

— Хубаво. Обикновено аз ги давам на гостите, когато пристигнат.

— Джейсън предпочита аз да се погрижа за това. Той не си пада много по празното бърборене.

— Няма проблем. Ще се прибера, когато те дойдат.

— Благодаря. — Присила се наведе над телефона си и започна да пише нещо. — В коя стая ще ме сложите? — попита тя, без да

поглежда.

— На Дега — отвърна Джъстин. — Френски импресионист, който е рисувал балерини. Това не е най-голямата стая, която имаме, но е най-хубавата. С много бяла дантела и розови рози, и с кристален полилей.

Присила не спря да пише.

— Какво ви кара да мислите, че ще ми хареса момичешки тип стая?

— Видях снимката на екрана на таблета ви. — Джъстин вдигна вежди. — Редица котенца, седнали пред пиано. Нали?

Когато смутеният поглед на жената срещна нейния, Джъстин се засмя тихо.

— Не се безпокойте. Няма да кажа.

[1] Хенри Хаймлих, американски хирург, който през 1970 г. развил техника за изхвърляне на препятствие, запушващо трахеята на задавен пациент. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

По-късно следобеда Джъстин седеше в кухнята и пиеше ментов чай, докато Зоуи преглеждаше наличните продукти в хладилника и килера.

— Имаш ли всичко, което ти трябва за закуската утре сутринта? — попита Джъстин. — Аз приключих с чистенето на стаите, така че съм свободна и мога да изпълнявам поръчки.

— Заредени сме. — Зоуи ѝ подаде една картонена кутия. — Погледни ги — фермата надолу по пътя добави няколко яйца от кокошки араукана.

Три бледо тюркоазени яйца се мъдреха сред кафявите и кремавите.

— Ах, фантастични са! — възкликна Джъстин. — Зоуи, трябва да започнем да развъждаме кокошки.

— Не, не трябва.

— Помисли си само, няма да даваме пари за яйца.

— А ти си помисли за цялата миризма и за шума. Трябва да построим курник. Разходите по отглеждането на кокошки ще обезсмисли парите, които ще спестим от купуването на яйца.

— Само една кокошка! Ще е като домашен любимец.

— Ще е самотна.

— Добре де, ще са две. Ще ги кръстя Телма и Луиз...

— Няма да вземаме кокошки — каза Зоуи, тонът ѝ беше мек, но непреклонен. — Имаш повече от достатъчно работа. Едва успяваш да се справиш с градината. А и не мисля, че имаш нужда от домашен любимец. Както ми казваше, преди да тръгна с Алекс... имаш нужда от гадже.

Джъстин наведе глава над масата.

— Няма смисъл — каза тя печално. Пропитият ѝ с аромат на мента дъх се събра в пространството между изтърканото дърво и брадичката ѝ. — Ще свърши по същия начин, както свърши с Дуетн.

Заклевам се, че отсега нататък се отказвам от мъжете. Може би ще стана монахиня.

— Ти не си католичка.

— Ще се покръстя — промърмори Джъстин. Тя въздъхна, когато ѝ хрумна друга мисъл. — Но вероятно ще трябва да нося съответното облекло. И широка шапка.

— Покривало за глава — каза Зоуи. — И не забравяй, че ще трябва да живееш в манастир. Само жени и градинарство.

Мога също така да се присъединя към Сборището на вещиците, помисли си мрачно Джъстин.

На този етап от живота ѝ от Джъстин се очакваше да бъде приета ритуално в Кръга на кристалния залив. Майка ѝ, Мариголд, принадлежеше към него, а останалите от Сборището бяха почетни родственици — повечето от тях познаваха Джъстин от малка. Но колкото и да обичаше Сборището, тя никога не бе искала да стане една от тях. Да, обичаше от време на време да изрича по някое заклинание или да забърка еликсир, но идеята да съсредоточи целия си живот около изучаването и практикуването на магия не беше толкова привлекателна.

За съжаление неохотата на Джъстин бе довела до отчуждение с Мариголд, което продължаваше четири години и нямаше изгледи за оправяне. Междувременно Джъстин бе получила подкрепа от Розмари и Сейдж, две възрастни магьосници, които бяха най-близкото нещо до представата на Джъстин за семейство, освен Зоуи. Двете жени живееха заедно на остров Колдрън, където починалият съпруг на Сейдж беше работил на фара.

Тя изправи гръб, когато чу влизане на много хора в хотела... гласове, потракващи колела на куфари.

— Гостите са тук — обяви Зоуи. — Ще дойда с теб да ги посрещнем.

— Не, от нас се очаква да спазваме дистанция. Присила ще им покаже стаите. Ключовете са у нея.

Зоуи изглеждаше изненадана.

— И няма да отидем да им кажем добре дошли?

Джъстин поклати глава.

— Господин Блек е изключително делови. Не иска да му се досажда с размяна на тривиални светски любезности като ръкуване и

куртоазни разговори. Групата ще слезе долу за закуска сутринта, но той иска да му бъде поднесен здравословен шейк в шест часа. Присила каза, че ще ти изпрати по имейла инструкциите.

Зоуи отиде да вземе телефона си от плота и погледна за получени имейли.

— Да, ето. — Тя погледна два пъти, когато прочете имейла. — Трябва да има грешка.

— Защо?

— Спанак... протеин на прах... фъстъчено масло... соево мляко. Не мога да ти кажа останалото, защото стомахът ми вече е разстроен.

Джъстин погледна ужасеното изражение на Зоуи.

— Това звучи като разновидност на „Зеленото чудовище“, смутито, което Дуейн пиеше непрекъснато.

— Ще изглежда като тресавище.

— Мисля, че смисълът е да се направи колкото е възможно по-хранително и гадно.

— Няма да е проблем. — Зоуи сбърчи нос, докато гледаше рецептата. — Мислех, че ще се запозная с господин Блек, тъй като той преговаряше с Алекс. Но сега не съм сигурна, че искам.

— Зоуи, ако тази сделка успее, ти и Алекс ще имате толкова много пари, че ще искаш да кръстиш първородното си дете на него.

Целта на посещението на Джейсън Блек на острова беше да види двайсетакровия парцел, граничещ с Езерото на мечтите, който Алекс бе купил някога с намерението да го развие като жилищен квартал. Въпреки че срутването на пазара на имоти го беше оставило без пари, той успя да запази земята.

Миналото лято един посредник бе отправил на Алекс оферта за парцела на Езерото на мечтите. Изглежда Джейсън Блек планираше да създаде място за обучение, иновации и вдъхновение. Предложената разработка щеше да включва няколко сгради и съоръжения, всички построени по енергийно ефективни и щадящи околната среда методи и технологии. Алекс имаше изисквания сертификат, което означаваше, че може да строи според най-строгите регулации. В резултат преговорите включваха споразумение, че — заедно с продажбата на имота — Алекс ще бъде нает за управляващ предприемач.

Джъстин се надяваше сделката да успее заради Алекс, но най-вече заради Зоуи. След трудностите, през които бе минала братовчедка

й, в това число неотдавнашната смърт на баба й, тя имаше право на някакво щастие.

А Джъстин имаше личен интерес от сделката: през лятото бе купила и ремонтирала малка крайбрежна къща до Езерото на мечтите. Къщата беше почти рухнала, занемарена от десетилетия наред. Зоуи поиска да живее там заедно с баба си, която бе диагностицирана с васкуларна деменция. За да помогне, Джъстин купи къщата и плати за ремонтите.

Ако земята край Езерото на мечтите накрая се превърнеше в място за силно платежоспособна общност и учебен център, стойността на къщата на Джъстин, граничеща с имота, щеше да се повиши значително. И всички щяха да спечелят.

— Казах на Алекс, че господин Блек трябва да е много приятен човек — каза Зоуи на Джъстин, — защото идеята да създаде образователен институт е много благородна.

Джъстин й изпрати нежна усмивка.

— И какво каза Алекс?

— Каза, че в това нямало нищо благородно — господин Блек го правел, за да се освободи от данъци. Но аз въпреки това се опитвам да си мисля, че не е само това.

Джъстин се засмя.

— Предполагам, че е възможно Джейсън Блек да има някои компенсирани качества. Макар да се съмнявам. — Тя изгълта остатъка от чая си, стана и отиде да пъхне чашата си в миялната машина. — Ще занеса вино и закуска във фойето.

— Не, аз ще го направя. Ти беше достатъчно заета днес, изчисти всички стаи единствено с помощта на Анет. Разбра ли какво й беше порано на Нита? Да не би да е двацет и четиричасовият грип?

— Не е нещо временно — с усмивка отвърна Джъстин. — Получих есемес от нея преди малко. — Било е сутрешно гадене.

— Бременна ли е? О, това е чудесно! Ще й направим бебешко парти. Мислиш ли, че ще се наложи да назначим някого да я замества след третия месец?

— Не, тогава ще започне зимният сезон и работата ще намалее. Ще можем да забавим темпото. — Джъстин въздъхна. — Не е като да имам личен живот, който да ми пречи на работата.

— Иди в къщата и си почини. И вземи това. — Зоуи отиде до килера и измъкна един пластмасов контейнер, пълен с почерпки, останали от вчерашния следобеден чай: замразени блокчета, покрити с червени боровинки, маслени бисквити, тъмни и дъвчащи кръгчета с меласа, и сандвичи с домашно сварен конфитюр от къпини. Беше цяло чудо, че изобщо е останало нещо — сладките на Зоуи бяха толкова възхитителни, че гостите на следобедния чай обикновено не изпитваха угризения да пъхнат по някоя в чантите и джобовете си. Веднъж Джъстин бе видяла мъж да пълни бейзболната си шапка с половин дузина бисквитки с фъстъчено масло.

Тя вдигна кутията, сякаш съдържаше животоспасяващ орган за дарение.

— Какво вино върви със сладки?

Зоуи отиде до хладилника и извади бутилка гевюрцтраминер.

— Не пий прекалено много. Не забравяй, че може да се наложи тази вечер да занесеш на господин Блек водката му.

— Той сигурно ще иска Присила да го направи. Но ще взема това предвид за всеки случай.

Зоуи я погледна с обич.

— Мога да кажа, че вече си решила какво не можеш да правиш и какво никога няма да направиш... но не можеш да се откажеш. Точно когато няма причина за надежда, трябва да се стараяш най-много.

— Добре, Мери Попинз. — Тя прегърна Зоуи, преди да излезе през задната врата.

Тя прекоси двора, отмина градината с билки, която разделяше къщата в дъното от главната постройка. Малката постройка някога бе служила като писателско убежище, когато хотелът е бил частна резиденция. Сега Джъстин живееше в малкото жилище с две спални.

— Тук има много място за кокошарник — произнесе гласно тя, макар Зоуи да не можеше да я чуе.

Следобедът беше притихнал и сънен. Светлината преминаваше през червените клони на единствената мадрона^[1] и позлатяваше кафявите реси на върбите. Пикантните зелени аромати на билките, посадени в една широка леха, проникваха през зеленото ограждение против вредители.

Джъстин се влюби в бившето имение на склона още щом го видя, и го купи съвсем евтино. След като боядиса стаите и декорира

всяка, съгласувайки я с отделен художник като Ван Гог или Да Винчи, тя се почувства така, сякаш е създала напълно свой свят. Тихо, радушно място, където хората могат да си починат, да се наспят добре, да се нахранят хубаво.

След постоянното местене през детството ѝ важноста и чувството за дом бяха силно удовлетворяващи. Джъстин познаваше на практика всички от острова. Животът ѝ бе пълен с всички видове любов... тя обичаше приятелите си, хотела, островите, разхождаше се из гъстите гори с борове, папрати и орегонски лиани. Харесваше ѝ как залезите на Фрайдей Харбър сякаш се стапят в океана. С всичко това нямаше право да иска повече.

Тя спря пред прага на къщата, устните ѝ се изкривиха при вида на един недоволен кафяв заек, който гледаше през металната мрежа растенията, но не можеше да ги стигне.

— Съжалявам, приятел. Но след онова, което направи с магданоза ми миналия юни, не можеш да ме виниш.

Тя се пресегна към бравата на вратата, но се поколеба, когато нещо накара сетивата ѝ да застанат нащрек. Някой я гледаше.

Бърз поглед през рамо разкри, че няма никого.

Вниманието ѝ бе привлечено към един от хотелските прозорци на втория етаж, към тъмния, строен силует на мъж. Тя мигновено разбра кой е той.

Имаше нещо хищническо в неговата неподвижност, нещо злокобно търпеливо. Студеното влажно гърло на бутилката вино се затопли между стегнатите ѝ пръсти. Тя с усилие се отърси от чувството и се извърна. Заекът хукна да се скрие в хралупата си.

Джъстин влезе в къщата и затвори входната врата, боядисана в небесносиньо от двете страни. Мебелировката беше приятно износена със слоеве боя, които прозираха през одрасканите места. Тапицерията беше покрита с ленени чаршафи със старомоден десен на цветчета. Розово-бежов изтъркан килим покриваше дървения под.

Като остави виното и сладките на една масичка, Джъстин отиде в спалнята си. Седна на пода до леглото си, извади книгата със заклинания и я сложи в скута си. От устните ѝ се изплъзна бавна, накъсана въздишка.

Какво ми става?

Беше усещала тази болка и преди, но никога толкова силно.

Когато разтвори кориците, в ноздрите я удари вълшебен аромат, меденосладък, с дъх на зелени билки, спарена лавандула и восъчни свещи. Обложката, с нейните протрити краища и стари следи от пръсти, падна и разкри книга с кожена подвързия и оръфани страници. Кожата блестеше като кожа на черни сливи и презрели череши. На предната корица имаше нарисуван циферблат на часовник с малка медна ключалка в центъра.

Тя проследи единствената дума, изрисувана на гърба на книгата: *Триодекада*. Това беше думата за група от тринайсет, числото, което свързваше множеството в единство. Древната книга, на повече от двеста години, беше пълна със заклинания, ритуали и тайни.

Обикновено гримоарът^[2] се изгаряше след смъртта на собственика му, но няколко, като Триодекада, се бяха оказали прекалено мощни, за да бъдат унищожени. Такива редки и ценни томове се предаваха от поколение на поколение. Тъй като един гримоар „предпочитал“ да остане със собственика си, почти не било възможно да бъде откраднат. Но дори ако някой успеел да извърши такъв подвиг, той никога не бил в състояние да отвори книгата без ключ.

— Никога не чети тринайсета страница — беше я предупредила майка ѝ в деня, когато ѝ бе дала книгата.

— Какво има на страница тринайсет?

— Различна е за всеки. Тя ще ти покаже как да постигнеш желанието на сърцето си.

— Какво лошо има в това?

— Никога не излиза по начина, по който очакваш — беше казала Мариголд. — Страница тринайсет учи на един урок: внимавай какво си пожелаваш.

Джъстин бе погледнала гримоара с укоряваща усмивка и го бе побутнала игриво:

— Няма да ми създаваш неприятности, нали?

И бе усетила как корицата на книгата се огъва, сякаш ѝ се усмихва.

Сега, докато гледаше виновно към нея, тя разбра, че онова, което си мислеше, е неправилно. Но тя не се опитваше да нарани никого. Не молеше за нищо необичайно. Толкова ли ужасно беше да иска да промени собственото си сърце?

Трябва да остана достатъчно дълго сама, помисли си тя с тревога.

Освен ако да остане достатъчно дълго сама не беше само опция, стига нещата да вървяха достатъчно добре. В случая на Джъстин те не вървяха. И ако не направеше нещо, никога нямаше да потръгнат.

Тя бръкна под деколтето на тениската си и извади медното ключе на верижка. Наведе се напред и отключи Триодекада. Книгата мигновено прошумоля и се прелисти сама, облъхвайки я със смолистия парфюм на пергаментова хартия и мастило. Парцаливите страници разкриха дъга от илюстрации... слънчогледово жълто, пауново синьо, средновековно червено, саждено черно, наситено смарагдово.

Гръбчето на тома се свлече рязко, когато стигна до тринайсета страница. За разлика от останалата книга, тази страница беше празна. Но под любопитния поглед на Джъстин започнаха да се появяват символи на произволни места като мехурчета, издигащи се съм повърхността на шампанско. Образува се заклинание. Джъстин се визираше в страницата, сърцето ѝ биеше силно в гърлото ѝ.

Първото изречение, написано с натруфени и архаични букви, я озадачи.

Да развалиш мистично проклетие

Джъстин знаеше малко неща за мистичното проклетие. То беше доживотно омагьосване, най-често клетва. Да се развали такова нещо беше толкова трудно и опасно, че резултатите бяха потенциално по-лоши и от първоначалната клетва. По-добре беше нещастната жертва да се научи да живее с нея.

— Това не може да е правилно — каза Джъстин объркано. — Това няма да ми оправи проблема. Какво общо има проклятието с него?

Страницата потрепна, сякаш да каже: *Погледни ме!* Тя бавно се наведе над нея: това беше отговорът.

Думите играеха в съзнанието ѝ със странни вариации върху ударението... *това* беше отговорът... *това* беше отговорът...

— Била съм *прокълната*? — произнесе тя гласно след известно време. — Това не е възможно.

Но беше.

Някой я беше осъдил на доживотна самота. Кой можеше да ѝ причини такова нещо? И защо? Тя никога не беше обидила никого. Не заслужаваше такова нещо. Но някой го бе сторил.

Изведнъж я връхлетяха прекалено много чувства. Гръдният ѝ кош беше прекалено малък, за да ги побере, натискът напираше зад ребрата. Тя се разтрепери, задъха се, изчака, докато шокът и болката утихнат и преминат в ярост.

Изискваха се определени умения и сила, за да прокълнеш някого за цял живот. Магьосницата вероятно е трябвало периодично да жертва част от своята сила, нещо, което бе достатъчна спирачка такава клетва да се прави наистина рядко.

Всичко това навеждаше на мисълта, че това е направено на Джъстин от някой, който я *мрази*.

Но клетвата не беше нещо, което да не може да се развали. И независимо какво ѝ струваше, тя щеше да я развали.

[1] Вечнозелено дърво в Северна Америка с червеникаво-кафява кора и ядливи плодове. — Б.пр. ↑

[2] Магическа книга със заклинания, специфични напеви, отговарящи на специфични ритуали, които се извършват от посветените вещици. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Джъстин не се интересуваше какво щеше да ѝ коства да се отърве от проклятието. Тя щеше да направи всичко, което трябва. *Така да бъде.* Изпълни я възмущение от несправедливостта. Беше прекарала изминалите няколко години да чака и да мечтае за нещо, което нямаше никога да се случи. Защото този избор е бил направен от друг вместо от нея.

Но тя щеше да разбере кой е отговорен. И щеше да обърне проклятието срещу него. Щеше...

Плановете ѝ за отмъщение избледняха, когато примига срещу влагата, замъгляваща погледа ѝ.

Притисна длани към очите си. В слепоочията ѝ пулсираше болка, от онази, която не минаваше с лекарства. Тя си помисли за миг да се обади на майка си, макар че от години не поддържаха връзка. Макар да знаеше, че нищо няма да се оправи. Мариголд нямаше да прояви съчувствие, а ако знаеше нещо за проклятието, нямаше да признае.

Някои жени даваха на децата си безусловна любов. Мариголд, обаче, даваше обичта си на Джъстин като скъпи жетони за аркадна игра, отказвайки ги, когато Джъстин не се съгласяваше с нея. Тъй като традиционното образование не интересуваше Мариголд, тя бе направила всичко възможно да разубеди дъщеря си да кандидатства в колеж. Подиграваше се и критикуваше работата на Джъстин като рецепционистка. Последната сламка, обаче, бе решението на Джъстин да купи хотела.

— Защо си винаги толкова невъзможна? — поиска да знае Мариголд. — Никога не си искала да си това, в което си най-добра. Ти сериозно ли ми говориш, че най-голямата ти мечта е *домакинската работа*? Да чистиш тоалетни и да сменяш мръсни чаршафи?

— Съжалявам — каза Джъстин. — Знам колко по-лесно щеше да е и за двете ни, ако се бях оказала такава, каквото е трябвало да бъда. Не принадлежа никъде... нито към магическия, нито към обикновения свят. Но да съм между тях, това ме прави щастлива. Харесва ми да се

грижа за хората. Нямам нищо против да чистя след тях. И искам място, което да е напълно мое, така че никога да не се налага да се местя отново.

— Трябва да се обмислят повече неща, а не само това какво *искаш* — сопна се Мариголд. — Нашият Кръг е най-старото потомствено сборище на Западния бряг. След като те посветим, ще имаме пълно тринайсет. Знаеш какво означава това.

Да, Джъстин знаеше. Тринайсет вещици в едно Сборище щяха да имат сила, по-голяма от сумата на отделните му части. Беше се почувствала като ужасна егоистка за това, че не иска да се присъедини, че поставя собствените си нужди над другите. Но знаеше, че колкото и силно да се опитва, никога няма да бъде като тях. Един човешки живот беше ужасно дълго време, за да е нещастен.

— Проблемът е — каза Джъстин, — че не се интересувам да науча повече за магията от това, което вече знам.

Това ѝ беше спечелило презрителен поглед.

— Достатъчно ти е да знаеш няколко заклинания и магии с кристали? И да имаш полуспособности, колкото да забавляваш дечица на партита за рожден ден?

— Не забравяй, че правя и балони с формата на животни — каза Джъстин, надявайки се да успее да я разсмее.

Но лицето на Мариголд остана каменно.

— Нямаше да те родя, ако допусках, че има шанс да не влезеш в нашето Сборище. Никога не съм чувала някоя природно надарена вещица да се откаже от гилдията.

Положението беше безнадеждно. Мариголд беше убедена, че плановете ѝ за живота на Джъстин са безкрайно по-добри от всичко, което Джъстин би могла да постигне. Джъстин се опита да я накара да разбере, че всеки има право да взема сам решения за себе си, но накрая осъзна, че ако Мариголд беше в състояние да разбере гледната ѝ точка, нямаше да е толкова контролираща, на първо място.

А ако Мариголд не можеше да има дъщерята, която искаше, тя не искаше дъщеря изобщо.

Впоследствие Джъстин разви двойствено отношение към магията, присъщо на твърдението „или всичко, или нищо“. Да се опитваш да останеш магьосник дилетант беше като да се опитваш да бъдеш малко бременна.

Тя прочете заклинанието отново. Ако разбираше правилно, ритуалът трябваше да бъде изпълнен под намаляваща луна в полунощ. В това имаше смисъл: последната фаза преди новолуние беше идеалното време за прогонване, избавяне, обръщане в обратна посока. За да се успее в развалянето на толкова силна магия като тази, беше добре да не се пестят усилия.

Ставайки, Джъстин отиде до старото бюро до прозореца, за да провери на лаптопа си фазата на луната по Интернет.

За щастие, тази нощ беше последната на намаляващ полумесец. Ако не се опиташе да развали клетвата сега, трябваше да чака пълнолуние, преди да може да направи друг опит. Джъстин беше сигурна, че не може да чака толкова дълго. Всяка клетка в тялото ѝ крещеше за действие. Тя се чувстваше дезориентирана, като комета, която ще се освободи от слънчевата си орбита и ще се понесе в пространството.

Трябваше да звънне на Розмари и Сейдж за съвет, освен ако те не се опитаха да я разубедят или да ѝ кажат да почака, а Джъстин не искаше да променя мнението си в никакъв случай. Дори да беше за нейно добро. Магията трябваше да бъде развалена веднага.

През останалата вечер тя изучава внимателно заклинанието и чете трескаво Триодекада. Щом щеше да го прави, трябваше да го направи правилно. В изкуството на магията играеха много фактори. Ако някоя от стъпките беше изпълнена как да е, ако думите бяха неправилно произнесени или недовършени, ако фокусът на магьосницата се разколебаеше, ако магическата ѝ сила не беше с нужното качество заклинанието можеше да не сполучи. Или да даде противоположния резултат. Или пък да проработи върху погрешния човек. Една малка наглед грешка, като например използването на парафинова, вместо на восъчна свещ, можеше да доведе до пагубни последици.

Джъстин се съсредоточи толкова дълбоко върху Триодекада, че звукът на мобилния ѝ телефон я накара да подскочи. Тя се пресегна за него, сърцето ѝ биеше трескаво, докато проверяваше кой я търси.

— Здравейте, Присила — каза тя. — Какво има?

— Всичко е наред. Всички са настанени в стаите си и отидоха да вечерят. Някои от тях дори се върнаха. Обаждам се, за да ви напомня да занесете водката в стаята на Джейсън след петнайсет минути.

— О! — Джъстин погледна надолу към тениската и дънките, които не беше сменила след като чисти стаите по-рано през деня. От нея се разнасяше дъх на амоняк и на препарат за лъскане на под. Коленете на дънките ѝ бяха мръсни, опашката ѝ се беше разхлабила. — Мислех, че той ще предпочете вие да я занесете — каза тя с надежда.

— Не. Иска вие да го направите.

Джъстин въздъхна едва доловимо.

— Ще отида.

— Точно в девет — напомни ѝ Присила. — Той не обича, когато хората закъсняват.

— Ще бъда навреме. Довиждане.

Завършвайки разговора, Джъстин се замъкна в банята, съблече дрехите си и се пъкна под душа.

След кратко, но енергично търкане, тя излезе и избърса косата си.

Разрови се из дрешника си и намери плетена рокля без ръкави с шнур на кръста вместо колан и чифт ниски бели сандали. Върза косата си на конска опашка ниско на тила, сложи си балсам за устни и малко туш на миглите.

Докато пресичаше малкия двор, дръзна да хвърли поглед към прозореца на втория етаж, но той беше празен. Трябваше да признае: беше любопитна за Джейсън Блек, който държеше личния си живот под толкова строг контрол.

Влизайки през задната врата на хотелската кухня, тя извади бутилката „Столичная“ от хладилника. Измери два шота от леденостудената водка и ги сложи на малък сребърен поднос с високи стени, пълен с натрошен лед. След това внимателно понесе подноса по стъпалата нагоре.

Тишината в хотела бе нарушавана единствено от дискретни звуци: отваряне и затваряне на чекмедже, глухо звънене на телефон. Когато Джъстин доближи стаята на Климт, тя чу мъжки глас отвътре. Звучеше така, сякаш по средата на телефонен разговор. Трябваше ли да почука? Не искаше да го прекъсва, но беше точно девет часът. Като надяна на лицето си любезна маска, тя почука леко на вратата.

До прага се приближиха стъпки.

Вратата се отвори. Джъстин видя за миг объркано изражение в много тъмни очи и твърди черти, и секси разрошена къса черна коса. Той ѝ направи знак да влезе в стаята, спирайки за достатъчно дълго, за да ѝ каже:

— Още не тръгвайте. — Погледна право в нея.

Погледът трая само половин секунда, но беше достатъчен, за да я събори. Бездънните му очи — проникателни и непрогледни като меласа — можеха да принадлежат на самия Луцифер.

Джъстин отговори със замаяно кимане и успя да остави подноса на масата, без да разлее шотовете. Беше толкова несигурна, че ѝ отне минута да осъзнае, че той говори на японски. Гласът му беше хипнотизиращ, тих баритон, обвит в сянка.

Като не знаеше какво да прави, тя отиде до един от прозорците и погледна навън. Гаснещата светлина беше с цвят на пъпеш на хоризонта, сгъстяваща се до черно отгоре. Полумесецът блестеше бял и ясен като отпечатък от нокът върху небето.

Нощ, създадена за магия.

Вниманието ѝ се върна към Джейсън Блек, който крачеше бавно, докато говореше. Той беше висок мъж, елегантен и строен, непринудената атлетичност на движенията му говореше за силни мускули под снежнобялата, закопчана до горе, риза, и панталони цвят каки. Навеждайки се над масата, той написа няколко думи в един бележник. На китката му проблесна швейцарски армейски часовник от неръждаема стомана.

Лицето му можеше да е огладено от кехлибар, скулите му бяха високи. Отпуснатите ъгълчета на очите издаваха безсънни нощи и неспокойни дни. Въпреки че устата му беше очертана в безмилостна линия, устните изглеждаха меки, сякаш е била втрита еротична чувственост на повърхността.

— Извинете ме — каза той като затвори телефона и се приближи до Джъстин. — В Токио са шестнайсет часа преди нас. Трябваше да проведе един разговор.

Маниерът му беше отпуснат, но Джъстин трябваше да се бори с инстинкта да отстъпи от него. Макар да знаеше, че той не представлява опасност за нея, тя го усещаше като опасно създание, тигър зад тънка стъклена стена.

— Разбира се — кимна тя. — Водката ви е ето там.

— Благодаря. — Погледът му не се отмести от нея. Той протегна ръка. — Джейсън.

— Джъстин. — Пръстите ѝ бяха погълнати в здраво ръкостискане, което изпрати тръпка топлина до лакътя ѝ. — Надявам се, че стаята ви удовлетворява.

— Да. Обаче... — И като пусна ръката ѝ, той продължи: — Любопитен съм за нещо. — Той кимна към лакираната глинена саксия на масата. Тя съдържаше двустеблена орхидея „Нощна пеперуда“, всяко стебло имаше по един снежнобял цвят. — Помолих за букет от бели цветя. Но това...

— Не ти ли харесва? Съжалявам. Първото нещо, което ще направя утре, е да ви донеса...

— Не. Аз...

— Няма да е никакъв проблем...

— Джъстин. — Той вдигна ръка с властния жест на мъж, несвикнал да бъде прекъсван. Тя мигновено притихна. — Харесвам орхидеята — каза той. — Просто искам да знам защо сте я избрали.

— О... Ами, хубаво е да имаш живо, дишащо растение в стаята, вместо отрязани стръкове. А и си помислих, че една орхидея би подходдала на картината на Климт.

— Подхожда. Чиста, елегантна... — Едва доловима пауза. — Подбуждаща.

Джъстин се усмихна кисело. Цветът на орхидеята с плюшените си венчелистчета напомняше устни, а с набраните си гънки и елегантни отверстия не беше нищо по-малко от цветна порнография.

— Ако няма нищо друго — каза тя, — ще си вървя.

— Трябва ли да сте някъде?

Тя го погледна объркано.

— Всъщност, не.

— Тогава останете.

Джъстин примига и сплете пръсти.

— Казаха ми, че не сте много по куртоазните разговори.

— Не е куртоазен разговор, когато искам да говоря с някого.

Тя му се усмихна с предпазлива, неутрална усмивка.

— Но сигурно сте уморен.

— Аз съм винаги уморен. — Джейсън хвана облегалката на стола, вдигна го с лекота с една ръка и го сложи близо до леглото.

Седна на края на матрака и посочи стола. — Седнете.

Още една команда. Джъстин беше отчасти развеселена, отчасти раздражена, мислейки си, че той е свикнал да казва на хората какво да правят. Защо искаше да говори с нея? Дали се надяваше да разбере нещо за Зоуи и Алекс, нещо, което можеше да използва по време на преговорите за проекта на Езерото на мечтите?

— Само няколко минути — каза тя, отпусайки се на стола. — Днес беше дълъг ден. — Като притисна коленете си плътно едно в друго и сгъна ръце в скута си, тя го погледна очаквателно.

Джейсън Блек беше толкова мрачно красив, толкова поразителен в студената си самоувереност, че изглеждаше по-скоро като измислен герой, отколкото като истинско човешко същество. Вероятно приближаваше трийсетте, носейки аурата на разочарование като бронирана жилетка. „Прекалено красив, за да е за негово добро“, беше казала Присила... но щеше да е по-точно да се каже, че е прекалено красив за доброто на когото и да било.

— Защо отседнахте тук? — попита тя направо. — Можехте да наемете луксозна яхта и да останете на котва в пристанището. Или да вземете хотелски апартамент в Сиатъл.

— Не си падам по луксозните яхти. А хотелът ми се видя правилното място за ваканция, докато преговаряме условията за проекта „Езерото на мечтите“.

Джъстин се усмихна.

— Вие не сте на ваканция.

Едната му вежда се вдигна нагоре.

— Не съм ли?

— Не, ваканция е, когато прекарвате целия ден, без да вършите нищо продуктивно. Снимате пейзажи, купувате неща, които не са ви нужни, ядете и пиете прекалено много, спите до късно.

— Това звучи... — той спря, за да потърси правилната дума — гротескно.

— Не обичате да си почивате — произнесе тя по-скоро като констатация, отколкото като въпрос.

— Не виждам смисъла.

— Може би смисълът е, че от време навреме трябва да прекъсвате, за да поглеждате назад и да се радвате на това, което сте постигнали.

— Не съм постигнал достатъчно, за да мога да му се радвам.

— Шеф сте на голяма компания и сте неимоверно богат. Повечето хора не биха се оплаквали.

— Това, което имам предвид — каза той спокойно, — е, че не мога да си приписвам заслуга за успеха на компанията. Имам добър екип. И съм имал и известен късмет. — Той взе един от шотовете водка и побутна сребърния поднос към нея. — Вземете.

Джъстин примигна.

— Каните ме да пия водка с вас?

— Да.

Тя се засмя объркано. Очите му се присвиха.

— Кое е толкова смешно?

— Обикновено когато каните човек да направи нещо, не давате заповеди. „Седни тук, направи това, вземи другото...“

— Как искате да го кажа?

— Може да опитате нещо от рода на „Искате ли да изпиете другия шот водка“?

— Но ако ви помоля по този начин, може да ми откажете.

— Някога отказвали ли са ви? — попита тя скептично.

— Случвало се е.

— Нещо ми е трудно да повярвам. Във всеки случай не обичам да се подчинявам на заповеди. Искане ми се да ме помолят.

Погледът на Джейсън беше твърд и настоятелен.

— Бихте ли останали да пийнете с мен?

Топлината се изкачи по страните ѝ и тя почувства как кожата ѝ се опъва и започва да пламти.

— Да, благодаря. — Тя се пресегна за чашата. — Обикновено по два шота ли пиете?

— Понякога ми стига и само един. Помага ми да успокоя напрежението в края на деня. Ако не мога да заспя след това, изпивам втория.

— Някога опитвали ли сте билков чай? Гореща вана?

— Опитвал съм всичко. Хапчета, прогресивна релаксация, приспивна музика, книги за голф. Броил съм овце, докато дори овцата не би могла да остане будна.

— Откога страдате от безсъние?

— От рождение. — Тънка усмивчица се плъзна в ъгълчетата на устата му. — Но то си има и предимствата. Шампион съм по онлайн скрабъл. И съм виждал страхотни изгреви.

— Може би ще имате късмета да поспите, докато сте тук. Островът е тих, особено нощем.

— Надявам се. — Само че прозвуча неубедено. Не бяха външните стимули, които го държаха буден.

Вдигайки малката чашка към носа си, Джъстин вдъхна предпазливо и долови леко сладък мирис, като на сено.

— Никога не съм пила чиста водка преди. — Предпазливо близване на изстудения алкохол накара горната ѝ устна да пламне. — Ау! Пари.

— Не сърбайте. Изпийте я наведнъж.

— Не мога — възрази тя.

— Напротив, можете. Издишайте, след това я обърнете, изчакайте десет-петнайсет секунди, и тогава вдишайте. Така няма да пари. — За да демонстрира, той пресуши на един дъх шота си. Тя го видя как преглъща, кожата на гърлото му беше гладка и загоряла от слънцето.

Извъръщайки поглед, Джъстин се концентрира върху малката чашка в ръката ѝ.

— Нищо не става — каза тя и издиша. Преглътна водката и се опита да задържи дъх, но дробовете ѝ се свиха в спазъм, сякаш щяха да експлодират. Тя отвори уста да си поеме дълбоко въздух, но мигновено съжали, когато гърлото ѝ беше опърлено от студен огън. Задави се, очите ѝ се насълзиха.

— Вдишахте прекалено скоро — каза ѝ Джейсън.

Тя се закашля, смеейки се, преди да успее да отговори:

— Имам навика да си поемам въздух през определени интервали.

— После поклати глава и избърса следите от влага под очите си. — Защо водка? Виното е много по-приятно.

— Водката е ефикасна. Виното отнема прекалено дълго време.

— Прав сте — каза Джъстин. — Противно, неефикасно каберне... не мога да повярвам, че съм изхабила толкова време за него. Той продължи, сякаш не я е чул.

— Водката също така прави храната да има по-хубав вкус.

— Сериозно? Как?

— Етиловият алкохол е разтворител за ароматните вещества. Ако изядете нещо веднага след като пиете водка, вкусът е по-силен и трае по-дълго върху вкусовите ви рецептори.

Джъстин беше заинтригувана.

— Бих искала да опитам.

— Усеца се най-добре с пикантна и солена храна. Като например хайвер или пушена съомга.

— Нямаме хайвер. Но можем почти винаги да спретнем студено блюдо. — Джъстин изследва непроницаемостта му лице. — Вие по всяка вероятност не сте излизали на вечеря с останалите, нали? Обзалагам се, че сте стояли в стаята си и сте водили телефонни разговори.

— Да, така е — призна той.

— Гладен ли сте?

Въпросът изглежда изискваше внимателно обмисляне.

— Мога да хапна — каза накрая той.

Несъмнено той бе най-предпазливият човек, когото бе срещала досега. Дали някога изобщо се беше отпуснал? Трудно можеше да си го представи. Тя се запита как ли звучеше, когато се смееше.

— Хей — каза тя нежно, водена от внезапен импулс. — Кога беше последният път, когато нахълтахте в килера за провизии?

— Не мога да си спомня.

— Защо не слезете долу с мен? Аз също съм гладна. Ще намерим нещо да хапнем. Освен това ви дължа втори шот водка.

За нейна изненада — и негова несъмнено — той се съгласи.

ПЕТА ГЛАВА

Джейсън седна на издрасканата дървена маса и огледа кухнята. Тя беше просторно и светло помещение с боядисани шкафове, ретро тапети на черешки и плотове от стеатит. Големият килер бе пълен с продукти за печива, складирани в буркани, и консерви, подредени в три-четири редици.

Той гледаше как Джъстин изважда един буркан с мариновани зеленчуци и ги носи на масата.

Като извади бутилка „Столичная“ от хладилника, тя я сложи пред Джейсън с две чаши.

— Вие налейте — каза тя и отиде да нареже една багета на малки кръгчета. Той усети, че му е трудно да откъсне поглед за достатъчно дълго от нея, за да го направи.

През краткото им запознанство досега Джъстин Хофман го беше дразнила и подигравала по начин, по който никой не беше дръзвал. Тя нямаше представа каква голяма свобода на действие ѝ дава, с каква лекота можеше да я смачка. Но истината беше, че тя го интригуваше много повече от всеки друг.

Джъстин беше красива жена със стройна фигура, дълга тъмна коса, нежна кожа и деликатно лице. Тя жестикулираше, когато говореше. Ако пред нея имаше черна дъска, досега щеше да е изтрита няколко пъти. Би трябвало това да му се струва дразнещо, само дето той не можеше да спре да си представя начините, по които щеше да я накара да забави темпото със своята уста, ръце, тяло.

Една проверка на миналото ѝ бе разкрила жена, на която нищо не е било давано на готово. Беше израснала без баща, което би трябвало да ѝ е създавало поведенчески проблеми, изпадане от училище, злоупотреба с алкохол или дрога. Но нямаше следи от неприятности. Нямаше кризи с доверието. Нито богата сексуална история, само няколко спокойни връзки, нито една от които не бе траяла повече от година. Никакви регистрирани арести, медицински проблеми или наркомании. Само глоба за паркиране, издадена от охраната на колежа

й. Така че обичайните неща, които караха хората да функционират — страст, алчност, страх — изглежда не можеха да се приложат към Джъстин Хофман.

Но всеки имаше нещо за криене. Всеки искаше нещо, което нямаше.

В случая на Джъстин той знаеше кое е първото. Второто, обаче... това беше въпросителен.

Заставайки до масата, Джъстин подреди храна върху голямо плато.

— Вегетарианец сте, нали?

— Когато е възможно.

— Започнали сте да се храните така, когато сте отишли в дзен манастира?

— Откъде знаете за манастира?

— Написано е в страницата ви в Уикипедия.

Той се намръщи.

— Опитвах да се отърва от тази страница. Администраторите отказват да я свалят. Явно това, че човек има право на частен живот, не ги интересува.

— Достатъчно трудно е за обикновените хора днес да имат тайни. Камо ли за такъв известен човек като вас. — Джъстин разви едно клиновидно парче сирене и го сложи на дъската за рязане. След което започна да го реже на тънки прозрачни парчета. — Значи сте станали вегетарианец по кармични причини? Притеснявали сте се, че можете да се преродите в пиле или нещо подобно?

— Не, просто сервираха вегетарианска храна в манастира. И на мен ми хареса.

Като вдигна едно твърдо сварено яйце, Джъстин попита:

— Яйцата и млечните произведения разрешени ли са?

— Няма проблем.

Тя натовари платото с маринован зелен боб и карфиол, с бадеми, масленозелени испански маслини, тънки резенчета домашно консервирана съомга, твърдо сварени селски яйца, прозрачни парченца сирене „Манчего“, дебели триъгълници сирене „Бри“, шепа сушени смокини. Платото беше придружено от кошничка с филийки от багета и солени крекери с розмарин.

— Бон апети — каза тя весело и седна до него.

Докато ядяха и разговаряха, Джейсън установи, че се радва на компанията ѝ. Тя беше приятна, смееше се, беше от онзи тип жени, които ще ти кажат, ако говориш глупости. Лицето ѝ беше чисто структурирано като хайку, очите ѝ кадифенокафяви, устата — плюшена и розова като черешов цвят. Но имаше нещо странно нечувствително в нея, едва доловима отчужденост и откъснатост. Това го караше да иска да прогори тази целомъдрена хладина.

— Защо решихте да отворите хотел? — попита той, слагайки парче репичка върху един намазан с масло крекер. — Не изглежда като нещо, което сама жена на вашата възраст би искала да прави.

— Защо не?

— Прекалено тих живот — каза той. — Изолиран. Живеете на остров с не повече от осем хиляди жители през цялата година. Трябва да ви доскучава.

— Никога. Цялото ми детство премина в местене от място на място. Майка ми беше самотен родител, който не можеше да стои на едно място. Аз обичам комфорта на познатите неща... приятелите, които виждам всеки ден, възглавницата, която усещам по определен начин под главата си, моята градина с билки, планинския си велосипед. Да минавам по една и съща пътека и да се разхождам по едни и същи плажове, докато мога да забележа и най-малката промяна. Обичам да бъда свързана с място като това.

— Разбирам.

— Наистина ли?

— Да. Японците вярват, че не човек избира мястото, а мястото го избира.

— Вас кое място ви избра?

— Още не се е случило. — Досега това не бе възможно. Той притежаваше апартамент в Сан Франциско, апартамент в Ню Йорк и къща на езерото Тахо. Всички те бяха красиви, но никое от тях не му даваше чувство за принадлежност, когато преминеше през входната врата.

Джъстин го изгледа замислено.

— Защо отидохте в дзен манастир?

— Нуждаех се от отговор на един въпрос.

— И получихте ли го?

Това извика лека усмивка на устните му.

— Намерих отговора. Както и още няколко въпроса.

— Къде отидохте след това?

Джейсън вдигна вежди подигравателно.

— Не го ли пише на страницата ми в Уикипедия?

— Не. Животът ви е едно голямо празно място в продължение на няколко години. Какво сте правили?

Джейсън се поколеба. Не беше лесно да преодолее навика да пази личния си живот, дори когато искаше.

— Подписах съгласие за конфиденциалност — каза му Джъстин.
— Можете да излеете душата си, няма да кажа нито дума.

— Какво става, ако нарушите съгласието? — попита той. — Затвор? Парично обезщетение?

— Не знаете ли? Това е вашият договор.

— Имаме три версии с различен дребен шрифт. Искам да знам кой ви е дала Присила.

Джъстин сви рамене и се усмихна.

— Никога не чета дребния шрифт. Там винаги са лошите новини.

Обезоръжаващата ѝ усмивка го прониза като светкавица на бавни обороти.

Той не очакваше ефекта ѝ върху себе си. Никога не бе изпитвал нещо такова преди. Нещо в нея беше поставило нервите му на пружинка, бяха готови да отскочат непознати чувства. Той внимателно обви пръсти около втория шот водка и го пресуши на една глътка.

Джъстин наклони глава, изследвайки го.

— Защо влязохте в бизнеса с видеоигри?

— Аз съм състезателен тип — призна той. — Обичам естетиката на добре измислената игра. Обичам конструирането на светове, залагането на предизвикателства, капани... — Той спря. — Вие обичате ли да играете?

Тя поклати глава.

— Не е моето нещо. Няколкото игри, които съм опитвала, бяха сложни и изпълнени с насилие, а аз наистина не обичам сексизма.

— Няма такова нещо в игрите, които аз продуцирам. Не позволявам сюжетни линии, които включват проституция, изнасилване или унизителен език срещу жените.

Джъстин не изглеждаше убедена.

— Виждала съм някои от рекламите на „Небесни бунтовници“ — тя е една от вашите, нали? — и повечето женски образи са облечени като космически проститутки. Защо трябва да носят кожени мини поли и обувки с десетсантиметрови токчета, за да отбият атака на въоръжени войници?

Тя имаше право.

— Момчетата тийнейджъри ги харесват — призна той.

— Така си и мислех — каза тя.

— Но независимо как са облечени, героините са така силни, както и мъжете.

— Сексизмът се изразява в представянето и атмосферата, не само в действията.

— Феминистка ли сте?

— Ако дефинирате като феминист човек, който иска към него да се отнасят като към равен и с уважение, да. Но някои хора проявяват склонност да мислят за феминистките като за гневни и недоволни, каквато аз не съм.

— Аз бих бил гневен, ако някой ме изпрати на война, обут с десетсантиметрови токчета и кожено мини.

Джъстин избухна в смях и наля още водка. Отпи една глътка и отхапа от голяма зелена маслина. Когато Джейсън погледна движенията на устата ѝ, устните ѝ се свиха около плода и той почувства силно, обезпокоително потръпване.

— Играли ли сте някога „Истина или предизвикателство“^[1]? — попита Джъстин, оставяйки настрана костилката.

— Не и след гимназията — каза той. — Не мога да кажа, че ми е липсвала.

— Нито на мен. И все пак... искате ли да изиграем няколко рунда?

Като се облегна в стола си, Джейсън я изгледа преценяващо. Несъмнено тя си мислеше, че това ще го обезоръжи, ще го накара да отговори принудително на някои въпроси, на които иначе не би отговорил. Но пък това важеше и за нея.

— Никога не приемам предизвикателства — каза той.

— Добре, тогава за вас истината. А сега за ограниченията. Мисля, че трябва...

— Никакви ограничения. Иначе не си заслужава играта.

— Никакви ограничения — съгласи се Джъстин и в тона ѝ се усети леко предпазлива нотка. — А наказанията?

— Който изгуби рунд, си съблича дрехите. — Той изпита удовлетворение, виждайки как очите ѝ се разширяват.

— Добре — кимна тя. — Започвам: кажете ми представата си за истинско щастие.

Той се пресегна за малка книжна кърпичка и я сгъна диагонално, използвайки палеца си, за да изостри ръбовете.

— Не вярвам в щастieto. — Обръщайки кърпичката, той я сгъна на малък квадрат. — Хората мислят, че са щастливи, когато нещо като кутия с понички, победа на „Лейкърс“ над „Спърс“^[2], или секс поза с латинско име накара определени вещества да въздействат върху рецепторите на мозъка, за да стимулират електрически импулси в невроните. Кое то трае, обаче. Не е дългосрочно. Не е реално.

— Колко успокоително — каза Джъстин през смях.

— Вие попитахте. — Той сгъна страните на кърпичката навътре, за да оформи стегната триъгълна основа. — Следващ рунд: истина или предизвикателство?

— Истина — каза тя веднага, като гледаше внимателните, преднамерено бавни движения на ръцете му.

— Защо скъсахте с последното си гадже? — Той отново се зае с кърпичката.

Бърза вълна от червенина изби върху страните ѝ.

— Просто... не се получи.

— Това не е отговор. Кажете ми причината.

— Понякога няма причина хората да се разделят.

Той спря заниманието си и я изгледа подигравателно.

— Винаги има причина.

— Тогава аз не знам каква е.

— Знаете каква е. Просто не искате да я признаете. Кое то означава, че губите рунда. — Той я погледна очаквателно.

Като се мръщеше, Джъстин измъкна крака си от изискания си бял сандал и го побутна към неговия стол.

Видът на голия ѝ крак, красив и с дълги пръсти, грижливо оформените и лакирани в бледосин лак нокти, привлякоха вниманието на Джейсън.

— Ваш ред е — чу я той да казва, което го накара неохотно да откъсне погледа си и да го вдигне към лицето ѝ. — Къде бяхте през тези две години, след като напуснахте манастира?

Той огъна навън краищата на хартията от сгънатия модел, докато те заприличаха на цветни венчелистчета.

— Отидох при роднини в Япония. Майка ми беше наполовина японка. Никога не се бях срещал с никого от нейното семейство, но винаги съм искал. Мислех, че това ще ми помогне да се почувствам по-близък с нея. — Преди Джъстин да отговори, той ѝ даде завършеното оригами.

Тя го взе колебливо, очите ѝ бяха кръгли и учудени.

— Лилия.

— Юри — прошепна той. — Името идва от японска дума, която описва как цветята се полюшват от вятъра. Истина или предизвикателство?

Тя примига, свалила гарда.

— Истина.

— Какво ви накара да скъсате с предишното си гадже?

Ченето ѝ увисна.

— Вече ме питахте за това.

— Пак ли няма да отговорите?

— Не.

— Тогава свалете друга от дрехите си.

Джъстин неохотно събу другия си сандал и го бутна към него.

— Каните се да ме питате едно и също отново и отново, така ли?

Той кимна.

— Докато не отговорите, или докато не останете гола.

— Не можете ли да измислите нещо друго, което искате да знаете за мен?

— Боя се, че не. — Той се опита да изглежда разкаян. — Имам склонност към хиперфокусиране. — Еднопосочен ум.

Джъстин му хвърли заплашителен поглед.

— Следващ рунд. Казахте, че сте отишли в дзен манастира, за да научите отговора на нещо. Какво разбрахте?

— Разбрах — произнесе той бавно, — че нямам душа.

[1] Парти игра, популярна най-вече сред тийнейджърите, вариант на играта с бутилка. — Б.пр. ↑

[2] Американски баскетболни отбори. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Джъстин се взря в него с удивление.

— Искате да кажете... че не сте добър в танците, или нещо такова?

— Не, тогава щях да кажа, че нямам чувство за ритъм. Кое то също е истина. Но имах предвид буквално... нямам душа.

— Ако беше така, нямаше да седите тук сега и да разговаряте с мен. Нямаше да сте жив.

— Какво си мислите, че е душата?

— Онова, което кара сърцето ти да бие, мозъкът ти да работи и тялото ти да се движи.

— Всъщност, човешкото тяло се движи от термоелектрическа енергия. Около сто вата... еквивалентът на една стандартна крушка за осветление.

— Да, знам — каза тя. — Но винаги съм смятала, че душата е източник на силата.

— Не. Душата е нещо отделно.

Тя изглеждаше смутена и обърквана, докато съзерцаваше Джейсън, и разсеяно потупваше с пръст върха на носа си. Внезапно попита:

— Какво мислят будистите за душата?

— Тази спекулация е безполезна... че когато се фокусираш върху идеята за себе си и удоволствието от себе си в небесата, това блокира възприятието ти за истината и вечността.

— О... — Челото ѝ се изглади. — От всичко това излиза, че все пак имате душа.

Той я погледна равнодушно и не отговори.

— Вие сте интересен човек — каза Джъстин по начин, който съвсем не прозвуча като комплимент.

— Следващ рунд. Знаете въпроса.

Тя изглеждаше раздразнена и смутена.

— Пак ли ще ме питате за гаджето ми?

— Можете да излъжете — предложи той.

— Лоша лъжкия съм. Питайте нещо друго.

Той поклати глава.

— Тогава ми дайте предизвикателство. — Тя направи пауза и добави с усилие: — Моля.

Поредно отрицателно поклатане на главата. Той гледаше как всеки сантиметър от кожата ѝ порозовява.

— Защо ви е толкова трудно да отговорите? — попита я.

Макар да беше напълно сигурен, че знае.

Джъстин стана, отиде до един близък шкаф и извади фолио за опаковане. Откъсна една дължина с решително движение и покри студеното плато.

— Въпросът ви е свързан с нещо, за което мразя да говоря, така че естествено е да съм неохотна.

— Изглежда е повече от обикновена неохота — каза той, като бръкна под фолиото да си открадне още една маслина. — Прилича повече на нещо, за което не можете да говорите.

Джъстин взе платото, занесе го до хладилника и го пхна вътре.

— Време е да се прибирам къщи. Утре трябва да ставам рано, а имам да свърша още няколко неща тази вечер.

— Като например?

— Не е ваша работа — каза тя рязко. — Излезте от кухнята, моля, за да изгася осветлението.

Джейсън стана, взе бутилката водка и шотовете и ги остави на плотта.

— Значи ще избягате, преди играта да е свършила? Дължите ми отговор... иначе ще си платите глобата.

— Ами, не мога да отговоря. И тъй като не се обличам на пластове, а вече получихте обувките ми, не мога да понасям наказания. Това е ситуация, която няма печеливш изход.

И двамата знаеха, че тя иска да я остави на мира. Един джентълмен би го направил.

— Съгласихме се на правилата — напомни ѝ той.

— Да, но смисълът беше да научим нещо един за друг и... времето да минава по приятен начин.

— И какво трябваше да ви питам? Мен ме интересува какво ви кара да се чувствате некомфортно.

— В този момент това сте вие.

Джейсън се приближи до нея, погледът му се сведе към пулсиращата ямичка в основата на шията ѝ. Той произнесе тихо:

— Не ми ли отговорите, плащате наказанието.

Джъстин го погледна, притискайки се плътно към плота, сякаш имаше нужда да пази равновесие. Очите ѝ бяха огромни, пълни с ужас и любопитство. Застанал близо, той осъзна, че тя трепери.

— Само ме докоснете, и ще ви съдя — каза тя дрезгаво.

— Не се каня да ви свалям роклята. — Джейсън вдигна ръка и прокара пръсти отстрани по врата ѝ. Кожата ѝ беше копринена и невероятно нежна. Той остави палеца си да докосне вдлъбнатинката на шията ѝ, където паниката пулсираше.

Тя настръхна, лицето ѝ се зачерви.

— Аз ще го направя — прошепна тя, явно стигайки до решение. Провря ръка под рамото на роклята си без ръкави, вдигна с палец тънката бяла презрамка на сутиена си и я дръпна. Като се извиваше бързо, прокара лакът през нея. След повтаряне на процедурата с другата страна, тя бръкна в деколтето на роклята си, разкопча предната закопчалка и измъкна бял сутиен.

— Ето — каза тя с предизвикателен блясък в очите и му подаде сутиена. — Играта свърши.

Джейсън го взе автоматично, ръката му се затвори над еластичната материя без подплата, между пръстите му висяха презрамки. Бельото беше още пропито с топлината на нейното тяло.

Той не се сдържа и погледна към предницата на роклята ѝ, където върховете на гърдите ѝ напиреха през тънкия памук. Малкият акт на разкриване на нещо интимно, това, че държи част от бельо, което до преди миг я е обгръщало интимно, събуди най-нечестивите мисли у него. Той искаше да я докосне, да я възбуди. Искаше я под себе си, пламнала и извиваща се. Възбудата се понесе по вените му, плътта му се стегна. Щеше да стане очевидно след няколко секунди, ако не сложеше край на това.

Той отиде до масата, взе събутите ѝ сандали и ѝ ги занесе заедно със сутиена и сгънатото цвете оригами.

— Щях само да спусна косата ви — произнесе безизразно, което беше истината, и тя му хвърли сърдит поглед, страните ѝ горяха.

— Лека нощ. — Тя посочи към вратата, водеща към коридора. — Ще трябва да намерите стаята си сам.

Той потисна една усмивка, наслаждавайки се на нейния дискомфорт.

— Ще ми донесете ли здравословния шейк сутринта?

— Не, ще го дам на Присила. — Тя спря до задната врата, свободната ѝ ръка блуждаеше до ключа за осветлението. — Тръгвайте.

Той покорно се насочи към другия вход.

— Лека нощ — произнесе точно в момента, когато лампата угасна и задната врата се затвори решително.

Джейсън се изкачи по стълбите, без да бърза, съзнанието му беше заето с откровението на Джъстин Хофман.

Вече знаеше за нея много повече, отколкото тя предполагаше, определено повече, отколкото би искала. Беше лесно да открие основната информация: дата на раждане, предишни местожителства — а те бяха много — ниво на образование — степен по хотелски мениджмънт от обществен колеж... финансово положение... скромно и грижливо управлявано.

Но този скелет от факти не би могъл да предаде уникалността на жена като Джъстин. Жизнена, пламенна, с волния дух на авантюристка. И все пак имаше в нея нещо приятно уравновесено... тя беше намерила своето място в света и беше щастлива в него.

Щастлива, но не и напълно задоволена. Той искаше — на най-инстинктивно ниво — да запълни пространството между това, което тя имаше, и това, от което се нуждаеше.

Това беше нежелано усложнение. То го караше да съжалява, че ще се наложи да я използва, да вземе това, което тя ценеше най-много.

Но той се нуждаеше от магията в най-буквален смисъл, а тя можеше да дойде само от една вещица, едно заклинание и един ключ.

* * *

Джъстин се чувстваше разтърсена и празна, докато вървеше към къщата. Не беше съвсем сигурна какво точно се е случило, само че е започнала непредвидена игра, и че Джейсън я е превърнал в нещо заплашително. Нещо сексуално.

Погледът ѝ отиде на часовника върху стената. Петнайсет минути до полунощ.

Достатъчно време да се подготви за заклинанието.

Всички мисли за Джейсън Блек излетяха от съзнанието ѝ, когато надникна в тъмното пространство под леглото си, където Триодекада чакаше.

Наистина ли ще го направя?

Трябваше да опита. Нямаше избор сега, когато знаеше за проклятието. Нямаше да се успокои, докато не го развали.

Тя отиде до дрешника в спалнята си, за да извади една метла с кедрова дръжка. Аромат на канела се вдигна нагоре, когато започна да мете пода по посока, обратна на часовниковата стрелка, както пишеше в книгата. Ритуалът с метла щеше да прогони лошите енергии.

След няколко минути енергично метене Джъстин прибра метлата в дрешника и се изправи на пръсти, за да стигне до най-горния рафт. Тя свали един буркан, пълен с камъчета и кристали... кварц, пирит, обсидиан, ахат, тюркоаз и други видове, изсипа ги около една свещ в средата. След като запали свещта, остави буркана на пода. Последният необходим елемент за извършване на заклинанието беше създаване на защитено пространство. Тя намери едно гранче мека конопена връв и разви от него достатъчно, за да оформи голям кръг на пода.

Извади Триодекада изпод леглото. Усети книгата топла и жива в ръцете си. Като я съблече от нейната супер обложка, тя я занесе в центъра на кръга и седна с нея в скута си.

Хвана фината верижка около врата си, издърпа ключа изпод ризата си и отключи книгата със заклинания. Тя се отвори веднага на тринайсета страница. Джъстин прокара пръсти по пергамента, когато се появиха думи. Винаги се беше чудила защо някой ще прави магия, която е предопределена да завърши злополучно, а сега разбираше: понякога искаш нещо толкова много, че не те е грижа за последствията.

Тя се съсредоточи върху пламъка на свещта, синьото проблясване в сърцето му, сияйния жълт външен край, танцуващия бял връх. Устата ѝ беше суха. Тя беше нервна. Не защото се страхуваше, че развалянето на магията няма да стане, а защото знаеше, че ще стане. И след това нищо нямаше да бъде същото.

Прочете думите за разваляне веднъж... втори път... трети.

Но това не беше достатъчно. Сърцето ѝ още беше на стегнат възел. Нищо не се беше променило.

Явно беше необходимо още нещо.

Една сълза се търкулна по бузата ѝ, когато тя залюля книгата в скута си. Спомни си как е гледала Мариголд по време на един особено труден акт на изричане на заклинание. „Това са костите на магията, беше ѝ казала Мариголд веднъж, докато пресяваше шепя минерали и кристали в една купа. Всичко, взето от земята... камъни, влакна, корени... всички те са инструменти на нашето изкуство. Остави тяхната енергия да те води. Когато едно заклинание не работи, това означава, че не си фокусирана ясно върху целта си. Използвай кристалите като духовете те направляват.“

Следвайки инстинкта си, Джъстин духна пламъка на свещта, изсипа буркана с камъчета и кристали на купчинка върху пода и прокара пръсти през тях. После затвори очи и взе едно, което изглеждаше особено пълно с живот, енергията му ѝ пееше.

Хематит, повърхността му беше сребриста и гладка като течност. Лесно намагнитизиращ се камък, използван за подобряване циркулацията на кръвта и за превръщане на негативната енергия в любов.

Тя притисна хематита към центъра на гръдния си кош, върху сърцето си. Покри го плътно с длан.

— Помогнете ми, духове — произнесе смирено, преглъщайки буцата в гърлото си. — Имам нужда да обичам някого. Дори и това да не трае. Защото един ден от нещо чудесно е по-добре от никога нищо специално.

От външната страна на прозореца бавно се събра бял блясък. Лунна светлина. Тя се пръсна на отделни лъчи, тънки сребърни жлеbove, които преминаха през стъклото и се разпростряха по стената и по пода. Светлината се премести към нея като разтворени пръсти, провирайки се през кръга.

Джъстин усети замайване. Мислите ѝ се стрелкаха като колибри. Тя затвори очи да спре усещането, че пада бавно, падане в облаци и полунощ, и меко кардирани сънища.

Може би бяха минали минути или часове, докато лежеше там. Накрая лунната светлина я събуди, дразнейки затворените ѝ клепачи и играейки си с миглите ѝ, докато накрая тя се размърда. Откри, че лежи

на една страна на пода, с глава, отпусната върху книгата за магии. Страниците бяха гладки под бузата ѝ, излъчваха остър аромат на детелина.

Беше ѝ студено, но това бе приятно усещане, като да излезеш на чист въздух, след като си бил под задушавачо одеяло. Тя се почувства уязвима. Почувства се... свободна.

Като разтвори пръсти, погледна сребристия хематит в разтворената си длан.

В камъка се съдържаше магия.

СЕДМА ГЛАВА

Джъстин започна деня с разходка до пристанището на Спринг Стрийт. Сутрешната мъгла беше разпръснала слънчевата светлина в слоеве от розово и прасковено. Приливът беше слаб, водата притисната от отразената четина на корабните мачти. Един кораб, натоварен с кошове морски раци, излезе от пристанището, последван от двойка чайки, които разцепиха въздуха с остри писъци.

Джъстин се насочи към най-далечния кораб, държейки в ръката си гладкия хематит. Тя замахна и хвърли камъчето с всичка сила. Когато то изчезна под повърхността на водата, отнасяйки клетвата със себе си, тя си пое дълбоко въздух и бавно го изпусна.

Сега нямаше извинение. Нищо, което да стои на пътя на това, което животът щеше да ѝ предложи.

Чувстваше се така, сякаш може да скочи в изгрева и да бъде хваната от облак. Чувстваше се едновременно крехка и силна. Новородена.

Внезапно се изви капризен бриз, понесъл обещание за дъжд. Присвивайки очи срещу студения порив, тя видя, че небето притъмнява на хоризонта. Вълните се плискаха в пристанищните стълбове.

По времето, когато Джъстин влезе в кухнята на „При художниците“, Зоуи вече беше пристигнала и започнала закуската. Въздухът беше пропит с дъх на кафе и мирис на препечено масло и нагорещена фурна.

— Добро утро — поздрави Джъстин енергично.

— Какво имаме?

— Френски козунаци и компот от ягоди.

— М-м-м. — Вниманието на Джъстин беше привлечено от вида на близкия блендер, наполовина пълен със зеленикава мътилка.

— Здравословният шейк на господин Блек — направи физиономия Зоуи.

Джъстин си наля малко в една чаша и го опита. Ароматът беше свеж и плодов, текстурата лека.

— Да не си забравила да сложиш протеиновия прах?

— Не съм, защо?

— Защото смутито „Зеленото чудовище“ трябва да бъде лепкава помия... а това е вкусно.

— Е, може да съм попроменила малко съставките — каза Зоуи. Тя се намръщи, когато видя реакцията на Джъстин. — Знам. Но беше толкова отвратително.

Джъстин се ухили.

— Такова би трябвало да бъде. Присила занесе ли вече чашата на Джейсън?

— Да. — Зоуи се зае да реже на филийки домашно направените козунаци със златиста и лъскава коричка. — Никога досега не бях виждала човек да прави толкова много неща едновременно като Присила. Тя току-що изпи едно тройно еспресо, проведе два телефонни разговора и написа есемес. В едно и също време.

— Според Джейсън всички те са на работна ваканция — каза Джъстин сухо. — Коего те кара да се чудиш какъв е нормалният им ден.

— Алекс и адвокатът му ще прекарат по-голямата част от днешния ден с него.

— Ще е интересно — отбеляза Джъстин. — Бих искала да чуя какво е впечатлението на Алекс.

— Ти запозна ли се с него снощи? Какво мислиш?

— Първото ми впечатление е, че е самодоволен, самонадеян, манипулативен нарцисист със страхотни скули.

Двете подскочиха, когато в разговора се намеси трети, непознат глас.

— Съгласна съм — каза Присила и влезе в кухнята, носейки чаша здравословен шейк.

Джъстин ѝ хвърли разкаян поглед, но преди да успее да се извини, Присила продължи:

— Но след като веднъж го опознаете, си давате сметка, че скулите му са само малко над средните.

Зоуи отиде да поеме пълната чаша от нея.

— Не му ли хареса? — попита тя загрижено.

Присила поклати глава, рижата ѝ коса се разлюля.

— Каза, че е прекалено хубав на вкус.

— Позволих си свобода с рецептата — призна смутено Зоуи. — Съжالياвам. Ще направя друг.

— Аз ще го направя — започна Присила, но беше принудена да спре, когато мобилният ѝ телефон звънна. — Извинете ме. — Тя отиде в ъгъла на кухнята, шепнейки разпалено в слушалката. — Тоби. — Кратка пауза. — Дори не опитвай. Ти наистина ли очакваш да предам извинението ти на Джейсън? Софтуерната кръпка, която изпратихме, за да оправи проблема с честотата на кадрите, влоши още повече нещата и сега хората са се изправили на нокти, защото имат оръжия, които не функционират и дракони, летящи със задниците напред. По-добре ще е да се появиш с някаква чисто нова кръпка, за да го оправиш, или... *почакай*. — Беше започнал да звъни друг телефон и тя го измъкна от една чанта, прехвърлена през рамото ѝ. — Да — произнесе тя в слушалката. — Говоря с негодника на другата линия, опитва се да ме убеди, че това били дреболии.

Джъстин улови погледа ѝ, посочи към блендера и произнесе полугласно:

— Аз ще се погрижа.

Присила кимна и продължи да говори с тиха ярост.

Зоуи занесе един гевгир с прясно измити листа спанак до блендера.

— Ще опитам отново — каза тя и въздъхна.

— Не, остави на мен — предложи Джъстин. — Трябва да приготвиш закуска за другите. Къде е рецептата?

— Принтирах я — отвърна Зоуи и побутна един лист към нея.

За по-малко от пет минути Джъстин беше смесила съставките в гладко смути с цвета на окислено авокадо и го беше изляла в чаша. Виждайки, че Присила още говори и подхвърля гневни забележки, тя каза:

— Аз ще му го занеса.

Асистентката ѝ хвърли благодарен поглед и се озъби в телефонната слушалка:

— О, нима? Защото милион маниаци писаха по електронната поща, че PS3-версията забива на всеки десет-петнайсет минути. Ето

една идея — защо да не оправим проклетата игра, *преди* да сме започнали да я продаваме?

Джъстин излезе тихо от кухнята и понесе шейка нагоре. По пътя тя се размина с двама мъже, които слизаха към първия етаж.

— Добро утро — кимна тя. — Количката с кафе е във фойето.

— Страхотно — отвърна единият от тях, очите му бяха дружелюбни зад очилата с телени рамки. — Мога да използвам малко кофеин.

Другият, нисък и набит мъж на средна възраст, изгледа безсрамно Джъстин отгоре до долу и каза:

— Аз може да използвам румсървис.

Двамата се изкискаха.

Джъстин беше в толкова хубаво настроение, че само се усмихна и отбеляза:

— Повярвайте ми, бихте предпочели закуската долу.

Приближавайки стаята на Климт, тя видя, че вратата е открената. Почука на касата.

— Присила — дойде рязък глас. — Трябва ми отчета от група „Развиващи се пазари“. И искам да знам кого изпращаме на Е-3 Експо^[1]. Освен това ми дай хартиено копие на списъка с участниците и план за...

— Спестете си усилията — прекъсна го Джъстин. — Аз съм. Донесох ви шейка за закуска.

Последва кратка тишина.

— Влизате ли?

— В приличен вид ли сте?

Вратата се отвори широко и разкри Джейсън, облечен в дънки и бяла тениска с принтирано върху нея лого на „Инари“, „И“-то беше във формата на стилизиран дракон.

— Облечен съм — каза той. — Готов за дебати.

Тъмната му коса беше влажна от скорошния душ, лицето гладко избръснато. Насилвайки се да гледа в тези студени, тъмни като кафе очи, Джъстин почувства как сърцето ѝ се блъска срещу ребрата и всеки удар беше остра, кратка болка. Въпреки че държеше погледа си върху него, тя осъзнаваше всяка подробност — чувствената уста, високото, великолепно поддържано тяло. Неясната заплаха още беше тук, караща

косъмчетата на ръката и тила ѝ да настръхват... нещо физическо, нещо призрачно.

Нещо еротично.

Тя му подаде шейка, като внимаваше да не докосва пръсти до неговите.

— Кой го направи? — попита той.

— Аз. — Тя се усмихна на подозрителното му изражение.

Като отпи една глътка, той кимна одобрително.

— Точно както го обичам.

— Какво облекчение. Защото ако трябваше да правя трети път, току-виж съм му прибавила малко бучиниш.

— Не бихте ме отровили — каза той и отпи втора глътка.

— Имате безрезервна вяра в почтеността ми?

— Не. Просто ще си създадете много грижи да ме изнесете навън и да ме заровите в градината.

Джъстин се усмихна неохотно.

Джейсън я погледна, поглъщайки всяка подробност от нея.

— Накарах ви да се почувствате неудобно снощи — каза той.

Усмивката ѝ избледня мигновено.

— Няма нищо.

— Значи... сега всичко е наред.

— Не. Продължавам да не ви харесвам.

Весел блясък освети очите му.

— Джъстин, трябва да признаете... — Той прекъсна, изглежда да обмисли по-добре това, което се канеше да каже.

— Какво?

Джейсън остави чашата с шейка на масичката до лаптопа си.

— Вие бяхте тази, която предложи да играем на „Истина или предизвикателство“.

— А вие този, който я превърна в игра на котка и мишка.

Той не се затрудни да ѝ възразява. И двамата знаеха, че тя е права. А той не изглеждаше ни най-малко разкаян.

— Трябваше да ви предупредя, че социалните ми умения не са на високо ниво.

— Да, вече съм наясно — прошепна Джъстин, като се извърна.

— Кажете на Присила, ако искате остатък от шейка в блендера. Може да сте напълно сигурен, че никой няма да го докосне.

— Почакайте — каза той, когато тя понечи да тръгне.

— Да?

Джейсън се приближи бавно, не я изпускаше от поглед. Пулсът ѝ се събуди в най-уязвимите места на тялото ѝ. Единственото, което можеше да прави, беше да стои там безпомощно и да се пита какво ли е да усеща устата му срещу своята, дали целувките му са твърди или меки, дали ръцете му са нетърпеливи или нежни. Като си пое дъх, тя заби поглед в логото на тениската му. Не можеше да не се запита какво ли е да си с такъв мъж. Щеше да е оставена на неговата милост, както никога не е била с Дуейн или с друг. Той щеше да изисква тотално подчинение...

— Бихте ли излезли с мен днес на вечеря?

Джъстин го погледна равнодушно.

— Само двамата?

Джейсън кимна, изражението му беше непроницаемо.

Тя не биваше да го прави. Имаше в него нещо объркано, което беше отвъд способността ѝ да го разгадае. Тайни, които сякаш съдържаха избухливи субстанции. Ако беше достатъчно глупава да позволи нещо да се случи между нея и него, щеше напълно да си заслужава последствията.

— Не, благодаря — каза тя несигурно. — Но ако искате компания, познавам страхотни жени, с които мога да ви уредя.

— Не искам други жени. Искам вас.

— Не може винаги да става както искате.

— Всъщност, правя го през повечето време — каза той.

Това предизвика неохотна усмивка у нея.

— Виждам, че това се връзва идеално с вашата личност. Ами гаджетата ви? Трябва да ви сводничат и да ви оставят да си правите каквото искате?

— Любимката ми го прави.

Усмивката на Джъстин стана мрачна.

— Относно въпроса, който ми зададохте снощи... най-много, което бих могла да ви кажа, е, че бяхме заедно почти година. Той е приятен мъж. Извадих късмет да съм с него. Но скъсахме, защото... Аз не се разбирам добре с приятни мъже.

— Хубаво — каза той веднага. — Тогава значи можете да излезете с мен.

Тя поклати глава.

— Джъстин — смърри я той и в тъмните му очи проблесна порочна усмивка. — Какво трябва да направя, за да ви размекна?

— Съжалявам. Наистина. Всяка жена би се развълнувала от идеята да вечеря с вас. Но аз и вие сме от различни светове, от различни реалности.

— В тези материи съм се научил да не вземам предвид реалността — каза той. — Тя е нещо много ограничено.

— Безсмислено е. Не флиртувам с гости, нито започвам спонтанни връзки; освен това нямам фантазиите на Пепеляшка да бъде грабната от някой богат мъж. Така че благодаря за поканата, но си мисля, че ще е по-добре и за двама ни, ако ви откажа.

— Единственото, което искам, е да прекарам малко време с вас — произнесе той нежно. — Без игри. Можем да говорим за всичко, за което искате. Или пък изобщо да не говорим. Просто аз и вие на някакво тихо място с бутилка вино и може би светлина на свещи. — Прочитайки несигурността в нейните очи, той добави дрезгаво: — Не казвайте „не“. Защото това никога не ми се е случвало преди.

— Какво не се е случвало?

Джейсън се усмихна на обърканата ѝ физиономия, искрена и неочаквано чаровна усмивка.

— Още не мога да го формулирам в думи. Но може би е възможно най-близкото до това, до което ще стигна, за да имам душа.

[1] Изложение на електронни забавления. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

Веднага след като се съгласи да излезе с Джейсън, Джъстин знаеше, че това е било грешка. И сега, когато беше на път да я извърши, беше убедена, че няма връщане. „Може би е възможно най-близкото до това, до което ще стигна, за да имам душа“. След такива думи как би могла да му откаже?

След като разчисти чиниите след закуска и ги занесе в кухнята, тя понесе един кош с чисти чаршафи нагоре по стълбището. Анет и Нита, местни жени, които идваха да помагат в чистенето на хотела, се занимаваха вече с оправянето на леглата.

— Как си, Нита? — попита Джъстин, като влезе в стаята на Дега и остави коша на пода.

Дребничката млада жена, чиито индиански корени бяха видни в блестящата ѝ черна коса и гладка канелена кожа, се усмихна и потупа все още плоския си корем.

— Много добре. Щях да съм още по-добре, ако не се налагаше да гълтам тази конска доза витамини.

— Гледай да не се претоварваш днес — посъветва я Джъстин. — Почивай си, когато имаш нужда.

— С Анет вече се разбрахме. Тя ще поеме по-тежката работа, а аз ще бърша праха навсякъде.

Анет се усмихна и каза на Джъстин:

— Нита беше решила да дойде на работа днес на всяка цена. Искаше да види Джейсън Блек.

— Видя ли го? — поинтересува се Джъстин.

Нита кимна, изражението ѝ стана замечтано.

— Сладък, сладък мъж, като бонбон.

— Той наистина изглежда добре — призна Джъстин с мрачна усмивка.

— Страхотен е! — каза Анет разгорещено. — Тези от „Инари“ излязоха от хотела точно когато пристигнахме, и господин Блек ни държа вратата да влезем; в секундата, в която ме погледна, сърцето ми

щеше да се пръсне, а в съзнанието ми прозвуча онази песен на Сийл „Целувка от една роза“.

— Джейсън Блек е мой — намеси се Нита, докато пръскаше огледалото с амониев разтвор. — Ние сме като в един от онези филми, в който съдбата иска да ни срещне, липсваме си един на друг, а после, когато се намерим, аз случайно съм обвързана с Джон Корбет. Но Джон Корбет ни оставя, защото той никога не е изпитвал истинска любов. — Тя прокара гумената миячка по стъклото с опитни движения.

— Нита — обади се Анет, — ти си щастливо омъжена и бременна.

— Заради Джейсън Блек бих убила съпруга си с миячката. — Нита млъкна и се замисли. — Мисля дори да го убия заради Джон Корбет.

Джъстин се изкиска.

— Смърт от миячка... как става тази работа, Нита?

— Ами, основното е да...

— Няма значение. Не ми трябва да знам. Отивам да изчистя с мопа долния етаж. — И тя излетя по стъпалата, докато Анет и Нита спореха коя ще се уреди с Джейсън.

След като работи цяла сутрин и част от следобеда, Джъстин отиде в офиса си. След това извади мобилния си телефон и набра къщата с фара на остров Колдрън, където живееха Розмари и Сейдж.

Обаждаше им се често, за да види как са и дали се нуждаят от нещо. При хубаво време пресичаше с каяка си пространството между остров Сан Хуан и Колдрън Айлънд всяка седмица, за да отиде да ги види.

Сборището на вещиците се провеждаше в къщата с фара шест пъти годишно. Мариголд посещаваше сбирките, разбира се, и според Розмари и Сейдж била добре. Тя беше създавала интернет магазин и продаваше магически стоки, включително билки, камъни, свещи, инструменти за гадаене и дори козметични продукти.

— Споменавала ли ме е някога? — питаше често Джъстин Розмари.

— Интересува се как си — бе отвърнала жената. — Но знаеш я какъв е инат. Докато не се съгласиш да се присъединиш към Сборището, казва, че няма какво да обсъжда с теб.

— Какво според теб трябва да направя?

— Мисля, че трябва да решиш какво е най-добре за теб самата — отвърна Розмари, — и да не позволяваш на никого, дори на майка си, да те кара да поемаш задължения, за които не си готова. Толкова пъти съм го казвала на Мариголд. Ако не се чувстваш призвана, не трябва да се присъединяваш.

— Ами ако никога не се почувствам?

— Тогава Сборището ще си продължи, както винаги. Може би това е начинът, по който съдбата ни казва, че не сме готови за силата на тринайсетте.

Сейдж се съгласи.

— Никой не може да каже какъв е пътят ти — каза тя на Джъстин. — Но някой ден ще го откриеш. — Тя се усмихна замечтано. — И той съвсем няма да бъде такъв, какъвто си го очаквала.

На двайсет Сейдж се беше запознала и се беше омъжила за Нийл Уинтърсън, пазач на фара, и бе отишла да живее с него на остров Колдрън. Къщата с фара беше построена в края на века, за да ориентира корабите в бурните води на Баундъри Пас между щата Вашингтон и Британска Колумбия. Всяка нощ Нийл Уинтърсън беше изкачвал извитите стълби към стъкления купол и беше палил френеловата керосинова лампа, направена от четирийсет парчета френски кристал. Запалена, тя можеше да се види на разстояние четиринайсет мили. В гъста мъгла Сейдж и Нийл биеха петстотинкилограмовата камбана на къщата с фара, за да предупредят приближаващите кораби.

Бракът на Сейдж и Нийл беше щастлив, въпреки разочарованието им, че нямат деца. Пет години след сватбата Нийл беше излязъл в малка дървена лодка в хубаво време и никога не се бе върнал. Лодката му бе намерена преобърната, а по-късно и тялото му, все още в спасителна жилетка. Най-вероятно порив на вятъра бе преобърнал съда, а Нийл не бе успял да го изправи.

Приблизително година след смъртта му Розмари беше дошла на острова за седмица. Сейдж я бе помолила да остане още една и някак си визитата се беше превърнала в съвместно съжителство завинаги.

— Любовта ще разбие сърцето ти — беше казала Сейдж веднъж на Джъстин, — но тя може също и да го изцери. Не са много нещата в живота, които могат да са едновременно и причина за болест, и лек.

Телефонът извънтя два пъти и някой отсреща вдигна.

— Ало? — долетя познатият глас на Сейдж, приятно износен, като старинна дантела и увехнали рози.

— Сейдж, аз съм.

— Очаквах да се обадиш. Какъв е проблемът?

— Защо смяташ, че има проблем?

— Мислих си за теб снощи. И видях кръв върху луната. Кажи ми какво се е случило.

Джъстин примига и се намръщи. Червената мъглявина около луната беше лош знак. Прииска й се да опровергае Сейдж и да й каже, че нищо не се е случило, и че знакът няма нищо общо с нея. Но истината беше, че е повече от разтревожена.

— Сейдж — подзе тя предпазливо, — да знаеш нещо за магия, която ми е направена? За някакво проклятие?

Мълчанието беше гъсто като разтопен катран.

— Проклятие — повтори най-накрая жената замислено. — Откъде ти хрумна това, скъпа?

— Не ми се подигравай, Сейдж. Ти си по-лоша лъжкиня дори от мен. Кажи ми какво знаеш.

— Някои разговори — отбеляза Сейдж, — не могат да се провеждат по телефона. Трябва да се проведат по цивилизован начин, като хората си говорят очи в очи.

Джъстин понякога намираше уклончивостта на Сейдж за очарователна. Но сега случаят не беше такъв.

— Някои разговори трябва да се проведат по телефона, защото някои хора са заети и работят.

— Не сме се виждали толкова отдавна — каза замислено Сейдж. — Минаха месеци, откакто не си идвала.

— Всъщност три седмици. — Тревогата се разпростря из нея като мастилено петно. — Сейдж, трябва да ми кажеш за това проклятие. Какво точно е? И какво ще се случи, ако се опитам да го разваля?

Отсреща се чу шумно поемане на въздух.

— Не прави нищо прибързано, Джъстин. Има неща, които не знаеш.

— Очевидно.

— Ти си новачка. Ако се опиташ да развалиш заклинание, можеш да отидеш от тигана право в огъня.

— Да, виждаш ли, точно това ме вбесява. Защо единствените ми избори са „тигана“ или „огъня“? Защо криеш това от мен? Не ти ли е хрумвало, че имам право да знам?

— Откъде ти дойде наум тази идея за проклятие, първо на първо?

Макар да ѝ се искаше да изтърси, че е разбрала истината от Триодекада, тя успя да си сдържи езика.

— Говорила ли си с Мариголд? — наруши тишината Сейдж.

Очите на Джъстин се разшириха.

— И майка ми ли знае? По дяволите, Сейдж, кажи ми какво става!

— Един момент. Розмари току-що дойде от градината.

Джъстин чу приглушен разговор. Тя се размърда и започна да барабани с пръсти по бюрото.

— Сейдж? — попита тя нетърпеливо, но не последва отговор. Тя стана, закрачи из малкия офис, притиснала мобилния телефон до ухото си.

Най-после чу гласа на Розмари.

— Здравей, Джъстин. Чух, че питаш за някакво проклятие. Каква обезпокоителна дума.

— Това е повече от дума, Розмари. Това е *клетва*.

— Невинаги.

— Да не би да твърдиш, че проклятието е нещо хубаво?

— Не. Но не е задължително да е лошо.

— Отговори ми с „да“ или „не“: някой направил ли ми е магия?

— Не мога да потвърдя или отрека, докато не се срещнем и не поговорим очи в очи.

— Което означава „да“ — заключи Джъстин горчиво. — Винаги, когато някой не потвърди и не отрече нещо, това означава, „да“.

Разкритието, че и Сейдж, и Розмари знаят за проклятието, я нарани много повече, отколкото би очаквала. Колко пъти беше седяла в кухнята им, беше им доверявала, беше им казвала колко е самотна, колко силно копнее да намери любовта и колко се страхува, че никога няма да стане. А те не бяха казали *нищичко*, макар да са знаели истината: че това никога няма да се случи, защото е прокълната.

— Ела на острова и ще поговорим — предложи Розмари.

— Разбира се, ще зарежа всичко. Нали си нямам работа.

Тонът на Розмари беше укорителен:

— Сарказмът не ти отива, Джъстин.

— Нито пък доживотно проклятие. — Като измъкна ластичето от опашката си, Джъстин прокара пръсти през косата си и притисна длан към напрегнатото си чело. — Ще дойда утре сутринта след закуска. Надявам се времето да е хубаво — ще взема каяка.

— Ще те чакаме с нетърпение. Ще обядваме заедно. — Кратка пауза. — Ти... не си... опитвала да правиш нищо, нали?

— Като например да разваля проклятието? — попита Джъстин предпазливо. — Има ли заклинание, което може да го направи?

— Би било изключително трудно да се постигне от сам човек. Особено от такъв, който не е практикувал магия като теб. Но ако някой все пак успее да го направи, последствията могат да бъдат много тежки. Това е мощна магия. Правенето и развалянето ѝ изискват висока цена.

— Какво имаш предвид?

— Ще говорим утре — каза Розмари.

Сянка на непокорство премина по лицето на Джъстин, когато разговорът приключи.

Едно бе да плаща цената за грешка, която сама е направила, но бе абсолютно нечестно да плаща за нещо, което друг ѝ е причинил.

* * *

За радост на Зоуи Алекс влезе в хотелската кухня, докато те двете с Джъстин приготвяха подносите за следобедния чай. Той беше небрежно облечен с дънки и тениска, туристическите му обувки бяха покрити със засъхнала кал, защото през по-голямата част от деня беше обикалял незастроения терен край Езерото на мечтите.

— Подът ми! — проплака Джъстин при вида на следите от обувки по дъските, които беше мила тази сутрин.

— Съжалявам. — Алекс се насочи право към Зоуи, която аранжираше плата с миниатюрни плодови тарти върху сребърен поднос. Той я прегърна изотзад, прехвърляйки едната си ръка през

гърдите ѝ, а другата около кръста ѝ. — Ще го изчистя, преди да тръгна — успокои той Джъстин, като ѝ изпрати извинителна усмивка. След което се наведе и целуна Зоуи отстрани по врата.

— Искаш ли тарта? — попита Зоуи, притискайки се в него.

— Да. — Той погледна над рамото ѝ към подноса и добави: — Ще си взема и една от тези.

Зоуи се засмя и понечи да го плесне, но той притисна устни в нейните в гореща целувка. Когато тя се опита да я прекъсне, той отпусна ръка в русите ѝ къдрици и целувката му стана още по-настойчива.

— Боже — въздъхна Джъстин, — вземете си стая.

Но тя се радваше, виждайки, че са толкова щастливи.

Алекс беше известен с добрата си работа и със способността си да предава проекта навреме, но той също така имаше напълно заслужена репутация на циничен и безпътен саможивец, и едва ли не алкохолик. Нямахше да бъде преувеличено промяната в него да бъде наречена чудодейна.

Когато бяха започнали връзката, Джъстин честно каза на Зоуи притесненията си, съветвайки я да не се опитва да спасява мъж като Алекс, който веднъж вече се е развел и очевидно се спускаше по наклонената плоскост. Зоуи се бе съгласила: не можеш да спасиш такъв човек. Но можеш да си насрещаш и да му помогнеш, ако се опитва да се спаси.

Само времето щеше да каже дали трансформацията на Алекс щеше да издържи. Беше ясно, обаче, че е решил да бъде добър мъж на Зоуи, такъв, какъвто смяташе, че тя заслужава.

— Как мина днес? — попита Зоуи задъхана, когато той откъсна устни от нейните.

Той ѝ се усмихна и си взе една тарта от подноса.

— Сделката изглежда добра. Умерен оптимист съм.

Джъстин знаеше, че „умерен оптимист“ за Алекс е еквивалент на див ентузиазъм за всеки друг.

— Какво мислиш за Джейсън Блек и неговия антураж? — попита тя.

— Странна група — отвърна той. — Всички са някак напрегнати. Говорят бързо и много, и като че ли се опитват да впечатлят Джейсън.

— Алекс унищожи тартата на една хапка и спря да ѝ се наслади, затваряйки очи от удоволствие. — Боже, вкусна е — каза той на Зоуи.

Тя се усмихна.

— Ще ти донеса кафе.

— Благодаря, скъпа.

— Опитай и от шоколадовите кифлички — добави тя. — Обикновено ги покривам с глазура, но този път...

— Престани да го тъпчеш — изкомандва я Джъстин. — Искам да чуя повече за Джейсън Блек.

Алекс си взе една шоколадова кифличка и я погледна, очаквайки да възрази.

— Той е напълно делови — каза той. — Много умен, много директен. Когато мисли, че една идея си заслужава, ти го показва. И когато вземе решение, то е категорично. Няма консенсус, няма компромис, просто прави нещата. Както повечето хора на неговото ниво, е болен на тема контрол.

— Може би ще започнеш да го харесваш по-късно — каза Зоуи и му подаде чаша с кафе.

Алекс се усмихна на оптимизма ѝ и отпи от кафето.

— Харесва ми проектът му — каза той, — както впрочем и парите му. Кое то не е лошо начало. — Той хвърли развеселен поглед към Джъстин, която пълнеше неръждаемия самовар с вода. — Може би ще ти е интересно да научиш, че иска къщата на Езерото на мечтите.

— Исква да я купи? — попита Джъстин и вдигна вежди.

Алекс кимна.

— Вчера имахме среща там, носехме си сандвичи за обяд, и тогава той попита защо къщата не е част от парцела край Езерото. Казах му, че не е моя, че аз само я отдавам под наем. — Алекс спря, за да довърши последната хапка от шоколадовата кифличка и я прокара с още кафе. — Попита ме кой е собственикът и в този момент всички извадиха телефоните и таблетите си. Защото щом той е поискал нещо, те правят всичко възможно да го получи.

На лицето на Джъстин се появи широка усмивка.

— И какво стана, когато той разбра, че аз съм собственичката?

— Погледна ме така, сякаш току-що съм се превърнал в двуглава маймуна. Инвестицията ти на това място ще ти се изплати многократно. Не я продавай на първата цена, която ти предложат.

— Може изобщо да не я продам — изсумтя Джъстин. — С това местоположение, след като институтът бъде построен, мога да вземам цяло състояние от наем.

Алекс се усмихна на Зоуи:

— Май ни е време да се местим.

Джъстин поклати глава.

— Не, стига Зоуи да иска да остане там, ваша е. Но предполагам, че накрая ще пожелаете да се преместите.

Като хвана Зоуи отново, Алекс наведе глава и ѝ прошепна в ухото:

— Искаш ли да ти построя къща? Малка викторианска къща, която прилича на сватбена торта?

Зоуи докосна с устни неговите, след това се усмихна и вдигна подноса.

— През следващите няколко години ще си достатъчно зает с развиването на проекта „Езерото на мечтите“.

— Дай ми аз да нося това — прекъсна я той и посегна към подноса.

— Не, само отвори вратата. Но вземи самовара, наистина е много тежък.

Алекс побърза да изпълни молбата ѝ и отиде до Джъстин.

— Колкото до къщата — не се отказвай да я продаваш само заради мен и Зоуи. Ние ще сме щастливи, където и да живеем. И това ще е напълно заслужен късмет след всичко, което направи, за да помогнеш на Зоуи.

Джъстин му се усмихна.

— Ще помисля. Днес съм на вечеря с Джейсън. Сигурна съм, че ще повдигне въпроса.

В очите на Алекс проблесна изненада.

— Не го е споменавал. — След кратко колебание добави: — Внимавай, Джъстин.

— Защо?

— След като прекарах по-голямата част от деня около него, мога да ти гарантирам, че той е от този тип хора, които организират играта така, че всеки път да печелят. В интерес на истината, напредвам със сделката, но ако бях мъдрувал прекалено много, нямаше да успея.

— Аз също — призна Джъстин смутено.

Алекс я погледна с вдигнати вежди. Той вдигна самовара.

— Защо ще вечеряш с него, тогава?

— Каза, че ме харесва.

— И?

— Ами в момента, след като го каза, имах чувството... че... аз май също го харесвам.

— Жени — каза Алекс съчувствено и изнесе самовара от кухнята.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Повечето от романтичните връзки на Джейсън се бяха развили от ситуации на удобна близост... жена — изпълнителен директор, която е срещнал на конференция, журналистка, която го е интервюирала, или озвучаваща актриса, която е трябвало да направи двестачасов запис за игра на „Инари“.

Никога не бе позволявал някой да го уреди със среща, тъй като отдавна бе научил, че това е най-сигурният начин да се убие едно приятелство. Всъщност, Джейсън не харесваше самата прелюдия към среща, която означаваше да си ангажиран цялата вечер с някого, когото не познаваш и най-вероятно няма да искаш да видиш отново.

Връзките му проявяваха тенденция да бъдат краткосрочни. Той винаги ги приключваше, подарявайки на жената някакво бижу като балсам за наранените чувства, и това обикновено работеше, с изключение на няколко пъти, когато една жена му беше казала, че прощалият подарък звучи като плащане за услуга. „Шибана гривна“, беше изсумтяла тя раздражено, плъзгайки диамантеното украшение по тънката си ръка. Но не му я беше върнала.

Джъстин Хофман бе първата жена, за която предполагаше, че ще му каже къде да си завре подаръка, ако дръзнеше да ѝ предложи такъв.

Може би защото беше свикнал до такава степен да получава възхитено внимание от жени, да става по неговия начин прекалено лесно и прекалено често, че бе нещо ново да се сблъска с жена, която няма желание да се обвързва с него. Но той не можеше да спре да мисли за Джъстин. Непрекъснато си спомняше начина, по който тя се смее, гърлено и естествено, завършвайки с блестяща усмивка. Неустоимо.

Вече бе нарушил едно от основните си правила: винаги жената да идва при него. Тъй като Джъстин явно не се канеше да го направи, той трябваше да я преследва. Друго правило беше, че когато се интересуваше от жена, обикновено я проучваше колкото се може повече, като в същото време разкриваше възможно най-малко за себе

си. Джъстин би изисквала взаимен риск, взаимна честност. Не беше сигурен доколко може да свали гарда и до каква степен е способен да се разкрие пред някого. Ако я желаше, обаче, щеше да се наложи да опита. Да разтвори врати, които е трябвало да бъдат затворени толкова дълго, че щеше да му е трудно да намери ключа.

Щеше да е дяволски по-лесно просто да си тръгне. Беше добър в това да си тръгва от неща, които иска, игнорирайки изкушенията, оставяйки рационалната част от неговия мозък да преодолее емоцията. Но много рядко му се случваше да срещне нещо, или някого, когото да иска толкова отчаяно.

Джейсън отиде до къщата зад хотела в седем без една минута и почука на вратата.

Джъстин отвори, облечена в коприна, подчертаваща стройните ѝ извивки.

— Здравей. — Усмехнатият ѝ поглед мина по него. — Заповядай.

Джейсън се подчини, толкова хипнотизиран, че едва не се спъна в прага. Тя беше облечена в къса, завързваща се около врата рокля от тънка плетена материя в прасковено-бежов оттенък, който за миг му създаде впечатление за голота. Краката ѝ бяха боси, ноктите на пръстите лакирани в розово. Косата ѝ беше вързана отзад на обикновена опашка.

— Трябва само да си обуя обувките — каза Джъстин.

Продължавайки да я гледа втренчено, Джейсън отвърна с мълчаливо кимане, когато тя отиде в съседната стая. Едно миниатюрно телено копче над ципа на роклята ѝ беше оставено незакопчано. Той не се сдържа и си представи как дръпва ципа надолу, звукът от плъзгане при разтварянето на плата и смъкването от гладката плът на гърба ѝ.

Като се опита да се откъсне от еротичните фантазии, той се фокусира върху обкръжението. Къщата беше малка и безупречна. Стените и мебелите бяха боядисани в пастелни тонове, големият диван отрупан с декоративни възглавници на райета или цветя, някои украсени с пискюли. Това бе една невероятно женска стая, но бледата боя и допълненията от антикварни находки, я правеха уютна и привлекателна.

Джъстин се върна, обува в сандали с фини като паяжина каубойски каишки и елегантни тънки токчета.

— Изглеждаш красиво — каза Джейсън.

— Благодаря.

— Забелязах... — Той бе принуден да спре, думите заседнаха в гърлото му. — Копчето на гърба на роклята ти... ако ми позволиш... — Той спря отново, когато я видя да се изчервява. Не обикновената червенина, а с дълбок и наситен цвят, който се разпростря от деколтето на роклята ѝ до линията на косата. Прииска му се да последва тази видима топлина с уста и пръсти, да я целува навсякъде.

— Да, благодаря. — Джъстин се опита да звучи безразлично, но без особен успех. — Не можах да стигна до там.

Тя се извърна бавно от него, като праметна лъскавата дължина на опашката си върху едното си рамо. Погледът на Джейсън мина по фините мускули на гърба ѝ, нежния тил, покрит с почти невидим мъх. Тя имаше телосложение на танцьорка, стройно и гъвкаво.

Връзките в горната част на роклята ѝ бяха вързани на панделка. Той се поколеба, опитвайки се да си наложи самоконтрол. Когато успя, пресегна се към кукичката с предпазливостта на човек, обезвреждащ бомба.

Кокалчетата на пръстите му докоснаха копринената ѝ кожа, докато закопчаваше копчето. Усети, че тя се вдървява и възбудата пропука през него като съскането на метал, който е бил нажежен прекалено бързо.

— Готово — произнесе той дрезгаво.

Тя отпусна косата си обратно и той се изкуши да стисне лъскавата грива и да я увие около дланта си.

Джъстин вдигна към него очите си с цвят на шоколад. Мълчанието беше съпроводено от топлина с тъмен, сладък пулс.

— Къде отиваме? — попита тя.

Отне му известно време, за да подреди мислите си в думи.

— Ресторант „Кохо“, ако нямаш нищо против.

— Той е един от любимите ми.

Ресторантът беше на няколко пресечки от пристанището на ферибота и до него можеше да се стигне пеша. Той представляваше преустроена работилница, която разполагаше само с няколко маси. Нежното потрепване на светлината на свещите хвърляше пъстри отблясъци върху белите покривки. Келнерите бяха постигнали идеалния баланс между грижливост и сдържаност, появявайки се до масата, когато е нужно, и ставайки невидими в правилния момент.

— Ползотворна ли беше срещата ти с Алекс? — попита Джъстин, след като виното бе налято в чашите.

Джейсън кимна.

— Изглежда правилният човек за тази работа.

— Защото...?

— Защото очевидно отделя внимание на детайлите. Работи добре и завършва проектите навреме. И не се плаши лесно. Накрая на деня се уговорихме с адвокатите да добавят към договора механизъм за прехвърляне на финансовия риск. Ако проектът не е завършен на определената дата, губим един милион долара данъчен кредит, за което ще бъде държан отговорен Алекс. Той е окей с това. Знае, че може да се справи. Харесвам подобна увереност.

Джъстин изглеждаше разтревожена.

— Но ако се случи нещо, Алекс ще бъде съсипан. Той не би могъл да изплати един милион долара.

Джейсън сви рамене.

— Риск печели, риск губи.

Вдигайки чашата си с вино, Джъстин каза:

— Добре, тогава. Да прием за получаването на данъчния кредит.

Изражението ѝ беше невинно, но Джейсън усещаше, когато го подиграват.

— Аз бих предложил по-лиричен тост — каза той.

— Заповядай.

След миг той цитира:

— „Всеки ден е едно пътуване, а самото пътуване е дом“.

Джъстин го изгледа с вдигнати вежди.

— Кой го е написал?

— Матсуо. Японски поет.

— Четеш поезия?

— Понякога.

— Не знаех, че мъжете го правят.

— Да си начетен е една от ползите на безсънието.

Те чукнаха чаши и пиха, наслаждавайки се на ягодовия и опушен вкус на пино ноар „Уиламет“.

— Алекс спомена, че къщата до Езерото на мечтите е твоя — каза Джейсън.

В очите на Джъстин припламна весел блясък, сякаш беше чакала точно тези думи.

— Ами-и-и, да... защо?

— Как се сдобих с нея?

— Не знаех за съществуването ѝ до края на миналото лято. Била е на Ема, бабата на Зоуи, но никой не е живял там от години. Беше в ужасно състояние. — Тя впери очи в чашата си, разклащайки блестящата течност. — Ема беше диагностицирана с васкуларна деменция и състоянието ѝ бързо се влоши. Зоуи искаше да се грижи за нея през последните месеци от живота ѝ. Така че ѝ предложих да купя къщата и да я реновирам, което позволяваше на Зоуи и на Ема да си запазят парите, същевременно им осигуряваше покрив над главите.

— Щедро от твоя страна. — От справките, които беше направил за финансовото състояние на Джъстин знаеше, че тя самата не се къпе в пари.

— Не е кой знае какво — отвърна Джъстин. — А Алекс надмина себе си с ремонта. Направи много неща, за които не трябваше да плащаме. — По лицето ѝ премина бърза усмивка. — Кой знае защо си мисля, че това е свързано по-скоро със Зоуи, отколкото с мен.

— Не ми звучи сякаш си свързана емоционално с мястото.

— Напротив, сега, когато знам, че го искаш, съм свързана — сериозно каза тя, отпивайки от виното.

Джейсън се усмихна и произнесе небрежно:

— Може би проявявам известен интерес.

Тънките ѝ пръсти се плъзнаха по изцялото столче на чашата и погледът му проследи движението с внимание.

— Притеснява ли те, че има част от крайбрежието на езерото, която няма да е твоя?

— Не обичам незавършените неща — призна той. — Мислила ли си за цената на къщата?

— Дори не ми е минавало през ум да я продавам.

— Ще ти дам половин милион долара за нея — предложи той, радвайки се на изненадания израз на лицето ѝ.

— Не говориш сериозно. — Но го виждаше, че е напълно сериозен. — Мили боже. *Не.*

Джейсън изгледа реакцията ѝ подозрително.

— Това е щедра оферта.

— Това е *глупава* оферта. Защо ще предлагаш толкова много пари за една съборетина?

— Защото мога. Защо се засягаш?

Джъстин въздъхна раздразнено.

— Може би защото оферта като тази би могла да бъде изтълкувана като опит да бъде купен някой?

Това стигаше до цинизма, който не беше много далеч от повърхността и Джейсън се хвана, че казва:

— Няма да започнеш да спориш, че всяко нещо си има цена, надявам се.

— Не. Но не можеш да си позволиш моята цена.

— Имам много пари — възрази той.

— Цената ми няма нищо общо с парите. — Тя впери очи в него с мрачна сериозност, която го развълнува. — И не го прави.

— Какво да не правя?

— Не се опитвай да ме впечатлиш с огромния си портфейл. Дразнещо е. И не е честно за никого от нас.

Джейсън я изгледа продължително.

— Извинявам се — каза накрая.

Лицето ѝ се отпусна.

— Всичко е наред.

Разговорът спря, когато сервитьорката им донесе предястието. Бяха си поръчали риба камбала, обвита в картофена кора със сметанов сос с шардоне, акцентиран с изпържени листа босилек.

Докато се наслаждаваха на прясната, отлично приготвена храна, разговорът се обърна към семействата им. Бързо намериха общи неща: и двамата си нямаха никого. На нерешителния въпрос на Джъстин Джейсън ѝ каза за момента в живота си, когато всичко се беше разпаднало по време на втората му година в университета.

— Започна, когато осъзнах, че никога няма да бъда нещо повече от компетентен играч в колежанския отбор по футбол. Нямах инстинкта, който прави един добър играч страхотен играч. — Той се усмихна огорчено. — И отгоре на всичко тогава бях обсебен от създаването на игри. Всеки път, докато тренирах, мислех единствено кога ще се прибера в лабораторията по дигитални медии. — Като хвана столчето на чашата си с вино, Джейсън мина замислено с пръсти по него. — Така че се прибрах за Коледа, за да кажа на родителите си, че

съм изпаднал от футболната програма. Което означаваше, че трябва да си плащам сам — вече бях написал и продал една двуизмерна игра, така че имах възможност. Но в секундата, в която видях майка ми, забравих всичките си лични проблеми. За два месеца тя се беше превърнала в скелет.

— Защо? — попита тихо Джъстин.

— Открили й рак на черния дроб. Не ми беше казала. Отказала всякакво лечение. Този вид рак се движи като товарен влак. Тя почина една седмица, след като се прибрах.

Колежът след това нямал значение. Нищо нямало значение. Беше изоставил ученето, дома и всичко познато, опитвайки се да намери смисъл в нещо.

— Много съжалявам — каза Джъстин.

Той бързо поклати глава, не искаше съчувствие.

— Това беше много отдавна.

Ръката й изпълзя към неговата. Той разтвори дланта си. Докосването й беше колебливо, топло.

— Ами баща ти? — попита Джъстин. — Виждал ли си го оттогава?

Джейсън поклати глава, още взрян в допрените им ръце.

— Ако го бях направил, щях да го убия.

Пръстите й се спряха неподвижни срещу дланта му.

— Лош баща ли беше? — попита тя с равен тон.

Джейсън се поколеба, преди да отговори. Човек можеше да опише човек като баща му със сто хиляди думи или с една.

— Сприхав.

Като квартален водопроводчик Рей Блек не беше щадил работни инструменти във възпитанието на непокорния си син: гаечни ключове, тръби, месингови вериги, водопроводни маркучи. Джейсън беше преживял повече от няколко посещения в спешното, шегувайки се със сестрите и докторите за това колко е несръчен и как вечно получава контузии и счупвания. Травми в гимназиалния отбор по футбол.

Баща ти знае, че е прекалил. Обеща, че никога няма да се повтори. Усмхни се и кажи, че е било нещастен случай.

И Джейсън изпълняваше молбата на майка си, усмихваше се и лъжеше, знаейки, че съвсем няма да е за последен път. Знаейки също,

че начинът да е колкото се може по-различен от Рей, е никога да не губи контрол.

— Преди майка ми да умре — чу се той да казва, — ме помоли да простя и да забравя. Но досега не съм успял да направя нито едното, нито другото.

Не му бяха останали резерви за прошка. Подробностите от детството му бяха незаличими като надписи върху надгробни плочи. Спомняше си неща, които не искаше да си спомня. Макар че никой не можеше да го разбере, без да знае поне някои от подробностите, той така и не се осмели да ги сподели пред никого. Миналото му не беше нещо, което да се използва в сделки, за да принуждава някого да проявява съчувствие. А и до този момент не беше видял полза от това някой да го разбира.

Пръстите на Джъстин се плъзнаха от вътрешната страна на китката му, като я разтъркаха леко, сякаш тя можеше да почувства пулса му.

— И аз не успях — каза тя. — С майка ми се отчуждихме. Обвиняваме се една друга. Тя не може да ми прости, че... — Безпомощна пауза. — Толкова много неща. А най-вече не може да ми прости, че не желая нейния живот.

— Който е?

— Ох... — Джъстин потръпна и отклони поглед от него с усмивка. Когато очите ѝ се върнаха към неговите, сякаш го гледаше през плет от тайни, довърши: — Тя е... различна.

— Различна по какъв начин?

— Силно отдадена на това, което би могло да се нарече алтернативна религия. — Още една тежка пауза. — Базирана на природата.

— Да не би да е уиканка?

— Нещо повече.

Джейсън я погледна тревожно.

Ръката ѝ понечи да се отдръпне, но той затвори нежно пръсти върху нейните.

— Бях възпитана като езичница — каза тя. — По-голямата част от детството ми премина по медиумни фестивали, спиритични сбирки, срещи за магическо изкуство, кръгове около барабани... Дори участвах в няколко езически прайда. Сигурна съм, че е изглеждало доста

откачено отстрани. Отвътре също изглеждаше откачено. — Джъстин се усмихна и се опита да звучи ведро, но една вена запулсира върху гладкото ѝ като порцелан чело, деликатна синя нишка. — Аз винаги бях различна — каза тя. — Мразех това.

Джейсън искаше да докосне лицето ѝ, да изглади знаците на нещастие. Вместо това палецът му се плъзна успокоително по кокалчетата на пръстите ѝ.

— На Хелоуин — продължи Джъстин — никога не съм се обличала в костюм. Вместо това трябваше да ходя на Самаин^[1] и да седя до празни чинии в очакване да се появят духовете на починали роднини.

Веждите му се повдигнаха.

— И появяваха ли се?

— Не мога да ти кажа, иначе ще се стреснеш и ще избягаш.

— Не и преди десерта. — Той направи пауза. — Имам чувството, че паганизмът ти включва някои елементи на... магьосничество?

Тя пребледня и не каза нищо.

За нейно удивление в очите му проблясваха непочтителни искрици.

— Добра магьосница ли си... или лоша вещица?

Разпознавайки цитата от „Вълшебникът от Оз“, Джъстин се опита да се усмихне, но не можа.

— Предпочитам да не ми лепят етикети.

Беше му казала прекалено много. И още по-лошо, всичко беше истина. Какво имаше в него, че я беше накарало да се раздрънка така? Усещайки смътно неприятно чувство, тя отдръпна ръката си отново, но Джейсън не я пусна.

— Джъстин — произнесе той тихо. — Почакай. Мога ли да кажа нещо?... Прекарах изминалите десет години в създаването на комплексни фантазии светове, пълни с дракони и великани. Това е работа, която нормален човек не може да върши. Двамата ми най-близки приятели, които работят с мен, са известни с това, че носят остри латексови уши или хобитски крака на срещите на офиса. И както вече ти казах, аз съм патологичен безсънен работохолик без душа. Така че бих искал да се запозная с черното изкуство в свободното ти време.

Джъстин се страхуваше да му повярва. Но престана да се опитва да издръпва ръката си. И чувството за прилошаване изчезна. Пръстите ѝ

сега бяха притиснати плътно в неговите; тя нямаше да бъде пусната да си тръгне.

Нито пък той.

[1] Samhain, произнасяно като „саауин“ е паганически празник, отбелязващ края на жътвата и началото на студения сезон; същевременно е помен за починалите и начало на спиритическата нова година — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

През останалата част от вечерята Джъстин се почувства много по-опиянена от двете чаши вино, отколкото можеше да се очаква. Разговорът течеше без усилие. Оказа се, че двамата имат еднакъв вкус за музика — Дъ блек кийс, Лени Кравиц. Джейсън се опита да обясни японската анимация като форма на изкуство, стилистичните преувеличения, линеарната отсянка, произлязла от японската калиграфия. Тя се съгласи да гледа „Подвижният замък на Хоул“ непредубедено.

Някои мъже изглеждаха толкова добре, че нямаше значение дали са секси. А някои бяха толкова секси, че не беше необходимо да изглеждат добре. Това, че този мъж беше и двете, бе доказателство, че животът по същество не е честен. Той беше един от победителите от случайно създадената от природата генетична лотария.

Никой не би ме обвинил, ако спя с него. Това красиво лице, тези ръце... Дори аз не бих се обвинявала.

Те си разделиха чинийка с портокалово-джинджифилово сорбе, свежо и тръпчиво върху езика ѝ. То се разтопи мигновено в горещата ѝ уста.

Искам да го целуна, помисли си тя, като се взираше безпомощно в твърдите очертания на устните му.

Опитвайки се да се разсее, тя продължи да го разпитва за семейството му, за майка му, а той отговаряше послушно. Тя се казвала Амайя, което означавало „нощен дъжд“ на японски. Била мила, но хладна. Поддържала къщата чиста и подредена, и на масата винаги имало букети цветя.

Искам да лежа в легло с него и да чувствам ръцете му върху себе си. Искам да го чувствам навсякъде. Искам дъха му върху кожата си.

— Родителите ти обичали ли са се някога? — чу се тя да пита. — Поне в началото?

Джейсън поклати глава.

— Баща ми смятал, че женейки се за полуяпонка означава да има покорна съпруга. Вместо това тя излязла нещастна.

Искам да го усещам как се движи в мен и да виждам удоволствието върху лицето му. Искам да ме възбужда, а аз да го моля за още.

— Защо се е омъжила за него?

— Мисля, че е било въпрос на момент. Тя е била самотна, той ѝ е предложил. И тя се съгласила.

— Аз никога не бих го направила — каза Джъстин.

— Не си била толкова самотна, колкото нея. Тя е била аутсайдер. По-голямата част от семейството ѝ били в Япония...

— Била съм точно толкова самотна. Не си свързан с нищо. Някои нощи имаш чувството, че умираш с всеки час. Толкова си отчаян, че не можеш да привлечеш дори онзи тип човек, с какъвто си се клел, че никога не би се съгласил да бъдеш. Така че гледаш да си зает с работа, решаваш в списанията личностни тестове и се опитваш да не мразиш двойките, които носят глупаво еднакви ризи и изглеждат щастливи дори просто като стоят на опашка пред касата...

Тя спря рязко, примигвайки, когато Джейсън взе ръката ѝ между своите. Той я гледаше настойчиво, палецът му правеше кръгове в дланта ѝ, които внезапно станаха чувствени, карайки нервите ѝ да потръпнат.

Гласът ѝ се беше издигнал, осъзна тя ужасено. Беше говорила прекалено високо в този малък ресторант. И надуто. *За самотата.*

Духове, моля ви, убийте ме сега.

Такова унижение не можеше да се понесе. Трябваше да напусне страната и да смени името си. Единственият изход беше да се изсели.

— Обикновено на първа среща се справям по-добре от сега — прошепна тя.

— Всичко е наред — каза той спокойно. — Каквото и да си направила, казала или почувствала. Всичко е окей.

Джъстин се взря в него. Каквото е направила било окей? Кой мъж казва такова нещо? Възможно ли беше той наистина да го мисли?

Джейсън вече беше платил сметката. Той стана и ѝ помогна да се измъкне иззад стола.

Излязоха навън. Небето беше облачно и млечносиво, въздухът пълен с мъгла с вкус на морски спрей. Изсвирването на пристигащия в

десет часа ферибот проехтя по улицата, отеквайки в тъмните врати на магазините и притихналите сгради.

Острият грак на врана остърга нервите на Джъстин. Тя видя пляскащи черни крила, когато птицата се вдигна и отлетя от високия покрив на ресторанта. Лоша поличба.

Джейсън я хвана за лакътя и я побутна към страничната част на сградата, движенията му бяха бавни и преднамерени.

Тя си пое бързо дъх, когато ръцете му се обвиха около нея. Сенките ги заобиколиха в лъхащата на камък студенина, финият чакъл драцеше тънките подметки на сандалите ѝ. Тя за миг изгуби ориентация в тъмното. Едната му ръка се плъзна в ямичката на врата ѝ с наелектризиращо движение. Другата отиде на гърба ѝ, притегляйки я към твърдото му тяло. Вълната на спортното му сако, миризмата на кожата му и на обикновен бял сапун, смесена в чист и опияняващ аромат.

Той наведе глава, устата му намери нейната с търсец натиск. Тя си пое задъхано въздух и той продължи след стихналия звук, сякаш можеше да го вкуси; устата му притисна нейната. Прости и бавни целувки, разтапяща топлина, обвита в хлад.

Той хвана един кичур от косата ѝ, който се бе измъкнал от вързаната ѝ на опашка коса, и го сложи зад ухото ѝ, след което устните му се приближиха към оголената кожа. Толкова нежно, сякаш кожата ѝ беше нежна като листенца на жасмин. Той намери пулса ѝ и тя потръпна и се изви срещу него. Удоволствието се разля надолу в стомаха ѝ, връхчетата на гърдите и между бедрата ѝ.

Треперейки прекалено силно, за да може да издържи тежестта на собственото си тяло, Джъстин се притисна в него. Ръката му обхвана гърба ѝ, възвръщайки равновесието ѝ. Устните му покриха нейните, принуждавайки ги да се разтворят. Те имаха вкус на портокали, езикът му беше сладък. Дъхът ѝ се накъса и премина в стонове, и тя се опита да ги потисне, да замълчи.

По-силни, по-дълбоки целувки, които я плячкосваха бавно и тя не можеше да диша, нито да мисли, единственото, което бе в състояние да прави, бе да чувства; тялото ѝ абсорбираше усещането, то се разливаше, преминаваше от клетка в клетка. Нямаше представа колко болезнени минути са минали, преди Джейсън да я остави. Устата му не

бързаше да се откъсне от нейната, открадвайки още една кратка целувка, после премина по бузата ѝ.

Нощта беше захладняла, мракът падаше като среднощни цветя. Като свали сакото си, Джейсън го наметна върху раменете ѝ. Джъстин с благодарност пхна ръце в подплатените с коприна ръкави и неговата топлина и аромат я обгърнаха. Той я хвана за ръката.

Докато вървяха обратно към хотела, говориха съвсем малко. Бяха изrekli толкова много през изминалите няколко часа, бяха споделили толкова тайни. Тя така и не можеше да се сети от какво би се отрекла. Опита се да разбере в кой момент линията е била преминалата, когато е разкрила прекалено много от себе си. Но не откри да е имало такава линия. И все още нямаше.

Стомахът ѝ се повдига нагоре и остана да виси, сякаш някой я беше закачил на балон с горещ въздух. Всичко беше прекалено интензивно, прекалено чувствително.

Такова ли било, това болезнено привличане, което зашеметяваше, плашеше и възбуждаше едновременно? Може би за другите хора това беше нормално?

Боже, как го издържаха!

Когато приближиха къщата, светлината на една лампа отвътре проникваше през прозореца и разпръскваше лимоновожълти триъгълници по земята. Джъстин застана на прага и обърна лице към Джейсън. Изопнатите ѝ нерви бяха превърнали вътрешността ѝ в пинбол машина. Всичко тракаше, звънеше и подскачаше.

— Какво ще правиш утре? — попита го тя.

— Ще стана рано, за да проверя кораба с представителя на чартърната компания.

— Какъв кораб ще наемеш?

— Шестметров Бейлайнер. Ще изведа няколко от момчетата на риболов.

— Няма много място на кораб с такива размери.

— За начина, по който ще ловим риба — каза той сухо, — това няма голямо значение.

— Има доста коварни плитчини и скали.

— Мога да чета карти.

— Това е добре. — Тя се запита дали трябва да каже нещо за целувката... целувките... извън ресторанта. Джейсън мълчеше. Като

затърси бравата, тя отвори вратата няколко сантиметра и отново го погледна. — Благодаря за вечерята. Забавлявах се много повече, отколкото очаквах. Това е... Нямах очаквания. Имам предвид... не мислех, че ти и аз...

— Разбирам — каза Джейсън с лека усмивка. — Ще се видим утре.

Значи нямаше да направи стъпка към нея. Тя очакваше, че ще изпита облекчение. Но изпита само разочарование, че ѝ предстои още една дълга, празна нощ.

— Утре няма да ме има през по-голямата част от деня — каза му тя. — Ще отида на гости на приятелки на Колдрън Айлънд. Две жени, които живеят в старата къща с фара.

— Водно такси ли ще вземеш?

— Не, имам каяк.

Лицето на Джейсън се промени, веселото изражение изчезна.

— Сама ли ще ходиш?

— Не е далече. Най-много две мили. А и маршрутът е познат. Мога да го взема за час или дори по-малко.

— Имаш ли уреди за сигнализиране?

— Дори инструменти за ремонт.

— Въпреки това не бива да ходиш сама. Ще те откарам с Бейлайнера.

Тя го изгледа скептично.

— А как ще се върна обратно?

— Ще те взема по-късно. Или, ако предпочиташ, ще ти изпратя водно такси.

— Благодаря, но не обичам да чакам да ме вземат, нито пък да карам някой друг да ме чака. Наистина, не е нужно да се безпокоиш. Обичам да гребя до Колдрън Айлънд. Правила съм го много пъти и никога не съм имала проблем.

— Откъде тръгваш?

— Рош Харбър.

— Ще носиш ли спасителна жилетка?

Загрижеността му за нейната сигурност едновременно я ласкаеше и дразнеше. Не беше свикнала да отговаря пред другиго за своите решения.

— Не, никой не го прави за такива кратки разстояния. Гребците тук се обличат съобразно температурата на въздуха, освен ако не очакват някакви предизвикателства.

— Не можеш да знаеш със сигурност, че няма да се сблъскаш с такива. А и можеш да се преобърнеш по невнимание. Облечи спасителна жилетка.

— Да облека спасителна жилетка? — повтори Джъстин. — Пак ли започваш да раздаваш заповеди?

Макар да можеше да се закълне, че Джейсън иска да продължи да спори, той си затвори устата. Пъхна ръце в джобовете си и се обърна да си върви.

Щеше да си тръгне без нито една дума?

— Ще ти донеса водката след няколко минути — каза тя.

Джейсън спря.

— Благодаря, но тази вечер не искам. — Той не се обърна.

— Няма проблем. Не искам да рискувам да Присила да ме наругае утре, че не съм спазила инструкциите ѝ.

Джейсън се обърна към нея, изглеждаше раздразнен.

— Щом аз ти казвам, значи можеш да прескочиш водката.

— Ще оставя подноса пред вратата ти. Ако искаш я вземи, ако искаш недей, но тя ще е там.

Той я изгледа студено.

— Защо настояваш да правиш нещо, което ти казах, че не трябва да правиш? Особено когато не ти влиза в задълженията.

— Ти не отказваш водката, защото не влиза в задълженията ми — сопна му се тя. — Ядоса ми се, че ще изляза сама с каяка утре.

Джейсън влезе в къщата, повличайки я със себе си. Сакото върху нея се плъзна и се свлече на пода. Той я хвана за раменете и я дръпна нагоре, и тя бе принудена да се изправи на пръсти. Беше притисната в него и чувството беше наелектризиращо.

Той се наведе така, че тя не можеше да види лицето му. Ниското стържене на гласа му накара всяко косъмче по тялото ѝ да настръхне.

— Причината, поради която не искам да носиш нищо в стаята ми, Джъстин, е защото има толкова много изкушения, с които трябва да се справя. В случай, че още не си разбрала... — твърдо, интимно побутване я накара да ахне — ... желая те. Всеки път, когато те погледнех в тази проклета рокля тази вечер, си те представях гола, и

искаха да... — Той млъкна, държеше я здраво, опитвайки се да регулира дишането си. — Не идвай при мен тази вечер — каза накрая той, — иначе ще свършиш в леглото ми и ще те чукам до Каменната ера и обратно. Сега ясно ли ти е?

Джъстин кимна замаяно. Тънките слоеве на дрехите им не можеха да скрият формата на възбудената му плът, агресивната твърдост и топлина. Беше толкова хубаво чувство, да е плътно притисната в него, че стоеше като парализирана. Можеше да усети аромата на кожата му, на сол, на кехлибар и на нощен въздух.

След една непоносима пауза гръдният кош на Джейсън се повдигна и смъкна несигурно.

— Трябва да те оставя — произнесе той сякаш по-скоро на себе си, отколкото на нея.

Джъстин се прилепи към него.

— Можеш да останеш — успя да прошепне тя.

— Не тази вечер.

— Защо?

— Не си готова.

— Подготви ме.

Дъхът му спря. Ръката му мина нагоре-надолу по гърба ѝ.

— Джъстин... правила ли си някога секс на първа среща?

— Да — отвърна тя мигновено.

Джейсън хвана брадичката ѝ и я накара да го погледне. След като се опита да задържи погледа му няколко секунди, Джъстин се изчерви.

— Не. Но въпреки това остани с мен.

Той продължи да се взира в очите ѝ. Силните ъгли на чертите му се очертаваха остро на светлината на лампата, едната страна тънеше сянка.

— Прекалено скоро е — произнесе той равно. — Някои хора могат да се чукат без чувства и на сутринта след това няма да се чувстват зле. Ти не си от тях. Колкото и да е хубаво, на следващата сутрин ще съжаляваш.

— Няма — възрази тя.

— Всичко е изписано на лицето ти. Така че ще действаме бавно. — Когато тя отвори уста да възрази, той рече: — Не заради мен. Заради теб.

Тялото ѝ представляваше възел от изпълнени с копнеж болки. Тя почти не можеше да разсъждава от желанието, което беше разтопило вътрешностите ѝ. Желанието, водещо към този момент, към този мъж, си струваше чакането цял живот.

— Но аз те желая — каза тя, ужасена от умолителната нотка в гласа си.

Нещо в лицето му омекна. Той се приближи към нея бавно и ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ, обхващайки леко извивките на хълбоците през копринения плат. Тя вдигна лице неவிждащо, когато устата му се спусна, мислите ѝ се пръснаха от възнение. От гърлото ѝ се откъсна стон и езикът му я близна дълбоко, сякаш искаше да вкуси звука. Ръката му се премести от диафрагмата към гърдите ѝ, обхвана твърдата извивка, а палецът му започна да прави кръгове около щръкналото зърно. По кожата ѝ избиха ситни капчици пот и роклята ѝ залепна за нея. Единственото, за което можеше да мисли сега, беше колко много иска да я съблече.

Джейсън се пресегна надолу зад хълбоците ѝ, хвана роклята и провери пръсти под еластичната лента на прашките. Разтегна съвсем леко, колкото да дръпне бельото на чатала между бедрата ѝ. Джъстин се разтрепери, когато парченцето коприна запулсира настойчиво.

— Мога да се погрижа за теб — прошепна Джейсън.

— Ти... си променил мнението си? — попита тя и усети устните си подпухнали.

Като пусна лентата на прашката, той повдигна полата ѝ по-високо и плъзна ръка отдолу. Погали чувствената извивка на хълбока ѝ.

— Не. Но ще те накарам да се почувстваш добре. Точно тук и сега. — Палецът му се промуши под еластичната лента на гащичките ѝ. — Единственото, което трябва да правиш, е да се държиш за мен. Кажи ми, че искаш. Само ми кажи.

Когато ръката му се плъзна по дупето ѝ, Джъстин се пресегна и хвана китката му.

— Почакай. Няма да правим секс, но искаш да... отидеш направо на трета база^[1]?

Фразата накара устните му да се извият.

— Не мога да си спомня спецификата на „трета база“ — каза той сухо. — Но ми звучи правилно.

— Но тогава само аз ще съм задоволена.

— Да.

— *Не.* — Като се намръщи, Джъстин се отдръпна от него. — Снизходителна мижитурка. Отказваш ми секс, защото си решил, че съм прекалено незряла за...

— Неопитна.

— Все същото.

— Не, не е.

— Прекалено незряла — продължи тя разпалено, — за да съм способна да вземам решения какво искам да правя със собственото си тяло.

— Не е обида, когато един мъж иска да кара нещата по-бавно.

— Какво е тогава?

— Compliment.

— Не ми прилича на такъв. — Някъде вътре в себе си тя знаеше, че трябва да му е благодарна, че се опитва да бъде джентълмен, но в момента беше прекалено фрустрирана сексуално, за да ѝ пука. Като се намръщи, тя отиде до вратата и я отвори. — Върви си. И не се затруднявай да ме каниш на среща. Не давам втори шанс.

Джейсън се усмихна и ѝ благодари, след това се наведе да вдигне сакото си от пода. Преди да тръгне, той спря на прага и каза:

— Не трябва да изключваш втория шанс. Понякога той идва с интересни бонуси.

* * *

След една нощ с накъсан сън Джъстин се събуди рано и започна деня както обикновено, като пълнеше и пускаше кафемашината в кухнята, подреждаше масите в салона за хранене и включи фурните да се затоплят преди идването на Зоуи.

Още с идването си Зоуи, която изглеждаше свежа като утринно слънце и маргаритка, погледна Джъстин и попита:

— Какво се е случило?

— Нищо — промърмори Джъстин. Тя седеше до кухненската маса, хванала чашата с кафе с две ръце. Вдигна я до устните си и пресуши съдържанието ѝ, без да спира.

Зоуи разбърка сметана и захар в друга чаша с кафе и ѝ я подаде.

— Срещата не мина ли добре?

— Мина фантастично. Невероятни храна и вино, страхотен разговор с най-страхотния мъж, когото съм срещала. До края на вечерта бях готова да правя секс с него на пода на най-близката кола.

— Тогава защо...?

— Той не искаше. Нещо от рода на „прекалено скоро“ и „за твое добро“, което — както знаем — мъжете говорят, когато искат да кажат, че не ставаш за чукане. След което си тръгна, сякаш го гонят рояк пчели.

— Преувеличаваш — каза Зоуи, а гласът ѝ трепереше от смях. — Не допускаш ли, че те уважава прекалено много и затова не иска да насилва нещата?

— Мъжете не мислят по този начин. Тяхната представа за страхотна първа среща не е „Ау, на мен наистина ми харесва да гледам как тази жена яде и как след това се прибира сама“. — Тя поклати глава мрачно. — Но всичко е за добро. Той е прекалено богат. Прекалено контролиращ. Прекалено всичко.

— Какво мога да направя? — попита Зоуи, очите ѝ бяха пълни с тревога.

— Ако нямаш нищо против, би ли хвърляла по едно око на Анет и Нита, докато работят днес? Аз ще отида с каяка до Колдрън Айлънд при Розмари и Сейдж.

— Разбира се. Радвам се, че ще ги видиш. Това винаги ти се отразява добре.

* * *

Беше почти невъзможно да се облече за комбинацията от температура от двайсет и четири градуса на въздуха и десет градуса на водата. Екипировката за каяк, която осигуряваше прилична топлина във водата, щеше да запарва непоносимо и да ограничава по време на гребане. Пред такъв избор повечето каякари решаваха да се откажат от спасителни жилетки и да се надяват на късмет. Джъстин реши да направи компромис, обличайки водонепромокаемо горнище с къси ръкави и неопренов панталон до коленете. Нямахше да е толкова

удобно, колкото ако беше само с обикновена тениска и шорти, но трябваше да има някаква защита, в случай, че се преобърнесе.

Внезапното потъване в студена вода беше опасно дори за опитни плувци. Джъстин го беше преживявала няколко пъти в миналото, докато караше курс за гребане. Макар да си подготвен, студеният шок беше неприятен и объркващ. Това те караше неволно да си поемаш въздух, което беше голяма беда, ако лицето ти е под водата. А дори и с глава над водата, ларинксът можеше да се затвори и да спре пътя на въздуха, смърт, позната като „сухо удавяне“.

Денят беше облачен, с режещ вятър и леко вълнение. Настъпваше атмосферен фронт от ниско налягане, което можеше да доведе до слаб дъжд и по-силен вятър. Но тъй като се бе справяла с подобни обстоятелства и преди, Джъстин не се разтревожи особено.

— Аз нямаше да изляза в това време, ако бях на вас — каза един мъж на пристанището Рош Харбър, докато Джъстин сгъваше количката за каяк и я прибираше. Възрастният човек стоеше с чаша кафе в ръка и поничка в другата. — Нахлува студен фронт.

Джъстин посочи мобилния си, преди да го прибере в една непромокаема торба.

— Приложението на телефона ми показва, че всичко ще е наред.

— Приложение — подигра се той и отхапа втора хапка от поничката. — Облаците вчера изглеждаха като люспи на скумрия. Което означава, че се задава буря. Виждате ли тези чайки, дето летят ниско? А рибите, които се хранят на повърхността на водата? Всички знаци са налице. Приложението на Майката Природа, което използвам от петдесет години, никога не е сбъркало.

— Тези риби не са се допитвали до местния доплеров радар — каза Джъстин с усмивка. — Прогнозата е чудесна.

Той поклати глава като врял и кипял моряк, който рядко се вслушва в думите на безочливи младоци.

— Прогнози за времето и мъртва риба. И двете бързо се развалят.

След като закопча спасителната си жилетка, Джъстин потегли с уверени движения, влизайки в темпо за едночасовото пътуване. Вятърът прорязваше топлината на деня и създаваше приятно чувство. Стиснала греблата, тя се концентрира да ги забива зад всяка надигаща се вълна.

Вятърът се промени, принуждавайки я да се движи зигзагообразно, променяйки първоначалното направление. Приведена ниско, за да намали съпротивата на вятъра, тя загребваше и изтласкваше водата с гребла. Което си беше доста интензивна тренировка. Ритъмът ѝ бе нарушаван от постоянната необходимост да се опитва да не позволи на каяка да се обърне и да се движи напречно на вълните.

Поривите на вятъра, сега придружени от дъжд, удряха с повишена сила. Запращаха я в една посока, докато водата я блъскаше в друга. Вълните станаха по-дълги, енергията се издигаше в пенести течни хълмове. Присвивайки очи към небето, Джъстин се изненада от плътния и тъмен облачен фронт.

Беше се случило прекалено бързо. Нямаше логика.

Не е нормално, помисли си тя и я прониза страх.

Не се опитвай да обвиняваш съдбата, беше я предупредила веднъж Розмари.

Тя гребеше най-малко от един час — би трябвало досега да е стигнала Колдрън Айлънд. Когато се опита да установи местоположението си, с изумление откри, че петдесет и петфутовата скала на Колдрън все още е на поне една миля разстояние, а течението я изтласква от курса. Ако не се насочеше бързо напред, щеше да се окаже захвърлена в бурните води на пролива Харо като детска играчка.

Вълните връхлитаха носа на лодката, избивайки такъмите, които бе сложила под еластичното покривало... бутилка „Гаторейд“, сигналните прибори.

Сърцето ѝ щеше да се пръсне от усилие. Атакувайки водата с подновена ярост, тя си пробиваше път през издигащите се и спускащи се вълни като увеселително влакче. След няколко минути здравият ѝ разум победи и тя се опита да щади болящите си ръце, като държеше греблата ниско и използваше мускулите на торса си. Единствената мисъл в главата ѝ беше да оцелее.

Всичко наоколо беше вода. Дъжд и океан, отгоре и отдолу, той пръскаше, блъскаше и подхвърляше.

Талазите връхлитаха каяка. Тя се навеждаше при всяка връхлитаща вълна, за да не се прекатури, и се мъчеше да вкара носа на лодката в белия пенест гребен. Удари я втора голяма вълна и тя не можа да реагира достатъчно бързо.

Каякът се преобърна.

[1] На жаргон, под кръста. — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Изгарящо-студена чернота. Болка навсякъде и едновременно, сякаш е била сложена на огън. Тя се опита да изпълни завъртане, известно като Ескимо, но какъкт бе преобърнат към по-слабата ѝ страна и тя не можа да направи движението. Съборена, дезориентирана от студения шок, тя се хвана за закопчалката на неопреновата шприцка, която държеше в отделението за греблото. Студът вече бе започнал да прониква в тялото ѝ: тя не можеше да намери примката и започна да я обхваща паника.

Накрая успя да се извърти настрани и да извади главата си над повърхността за част от секундата, колкото да си поеме бързо дъх. Спускайки се обратно, потърси примката и този път я намери. Задържа неистово и шприцката се освободи. Тя се измъкна от каяка. Излезе на повърхността, хвана се за преобърнатия съд и напълни дробовете си с въздух, преди следващата вълна да удари.

Беше невероятно студено. Кожата и плътта ѝ бяха изтръпнали, кръвното ѝ рязко скочи. Греблото се подмяташе, все още привързано за носа с каишка, затегната с пластмасови закопчалки. Задъхана, тя изманеврира до носа и хвана еластичните въжета, за да може да се подпре на каяка. След което издърпа каишката, докато стигна греблото. Беше трудно да накара ръката си да обхване дръжката.

Трябваше да излезе от водата. Добрите ѝ двигателни умения бяха изчезнали. За десет минути кръвният поток до несъществените мускули щеше да спре.

Тя се пресегна под каяка, стигна до стиропорния поплавък, сложен под еластичното въже, и го освободи. Поплавъкът ѝ бе нужен, за да се върне обратно на каяка. Ръцете ѝ бяха толкова несръчни, сякаш пъхнати в ръкавици за фурна. Тя се опита да плъзне единия край на поплавъка в полиетиленовия джоб.

Преди да свърши, една вълна се разби в нея. Беше като връхлитаща бетонна стена, ударът едва не я смаза. Хриптейки и давейки се, тя установи, че водата е отнесла поплавъка. Юмрукът ѝ се

сви около дръжката на греблото, каишката му все още беше закопчана за каяка.

Накрая все пак успя да се качи в съда, благодарна, че спасителната жилетка я държи на повърхността на водата.

Сега единственото, което ѝ оставаше, беше да обърне лодката нагоре и да се опита да се изкачи на кърмата, пълзейки. Когато сграбчи въжетата, тя установи, че не ѝ е останала сила.

Всичко се бе случило прекалено бързо. Студът проникваше все по-дълбоко в нея, мускулите ѝ се сковаваха, сякаш се превръщаше в камък. Беше уплашена, но това бе добър знак: когато престанеш да се страхуваш, когато вече не те е грижа, тогава си в най-голяма опасност.

Тя се опита да се сети някое заклинание, молитва, нещо, което имаше смисъл, но думите се носеха в горната част на главата ѝ като буквички в купа със супа.

Жълтата пластмасова повърхност на каяка се блъсна в главата ѝ, подтиквайки я да направи нещо.

Изборът беше прост: качва се в каяка и живее. Или остава във водата и умира.

Като дишаше с широко отворена уста и пъшкаше, тя преобърна каяка и стигна до кърмата. Водата я блъскаше яростно нагоре, надолу, отстрани.

Всяко движение изискваше върховна воля и концентрация. Тя знаеше какво да прави: прибери греблото. Натисни кърмата надолу с тежестта на тялото си. Ритни с крак, за да се изстреляш до дека на съда. Изпълзи до кокпита.

Но Джъстин не беше сигурна дали прави тези неща в действителност, или по-скоро мисли за тях. Не, още беше във водата. Носът на каяка беше вдигнат; трябва да беше избутала задницата му надолу. Тя не можеше да каже дали краката ѝ се движат, дали е в състояние да ритне достатъчно силно, за да се изстреля върху съда. Ако не успееше, нямаше да има друг шанс.

За един миг се намери просната на кърмата, с крака от двете страни на лодката. *Благодаря ви, духове.* Мъчейки се да задържи съда в равновесие, тя запълзя към центъра.

Но идваше нова заплаха. Петфутова водна стена се носеше право към левия борд на каяка. Джъстин я гледаше как се приближава със странно чувство на примирение, разбирайки, че ще бъде прекатурена

отново. Всичко свърши. Тя затвори очи и задържа дъх, когато светът се завъртя. Каякът и греблото се откъснаха от нея и тялото ѝ бе потопено в студен ад. Спасителната жилетка я задържа върху пенестата млечна повърхност.

Тя едва виждаше и чуваше в хаоса, когато един оглушителен рев разцепи въздуха, сякаш цялото небе се срути. Джъстин потрепери и се обърна, виждайки голям бял силует насреща си, който се издигаше и спускаше в кипящите вълни. На дезориентирания ѝ мозък му бе нужно доста време, за да регистрира, че това е кораб. Беше на етапа, в който за нищо не я беше грижа, не я интересуваше дори дали ще бъде спасена.

Някой викаше. Не можеше да разбере думите, но ако се съдеше по звука на гласа му, той вероятно ругаше. Тя усети удара на друга вълна. Закашля се и изплю солената вода от устата си, опитвайки се да повдигне мократа завеса коса от очите си, но ръцете ѝ бяха безчувствени. Отново викове. Една ярко оранжева чанта с клуп цопна право пред нея.

Мисловните ѝ процеси отказваха. Тя се взираше в нея глупаво, мозъкът ѝ не можеше да прецени каква трябва да е реакцията ѝ, крайниците и торсът ѝ потръпваха силно.

Във въздуха се разнесоха гневни команди, подканвайки я да се задейства. До слуха ѝ стигаха думи, но те нямаха смисъл. Макар да не разбираше какво се очаква да направи, тялото ѝ пое контрола. Тя се опита да се хване за торбата като пале, играещо си с топка. На втория опит успя да обвие ръце около оранжевата форма. Притисна я към гърдите си. В същия миг бе изтеглена от водата.

Мислите ѝ продължаваха да се разпадат, преди да е проумяла смисъла им. Това нямаше значение, въпреки че някаква отдалечена част на мозъка ѝ знаеше, че би трябвало да има. Целият свят беше вода, отгоре и отдолу, водата дърпаше краката ѝ, подтиквайки я да потъне в чувството и да отиде да спи там, където беше тъмно и студено, далече под вълните.

Вместо това беше изтеглена нагоре със смайваща сила. Дойде на себе си, когато бе стоварена върху една тапицирана пейка в задната част на кораба. Треперейки прекалено силно, за да може да говори или да мисли, тя лежеше на пейката като се взираше в мъж, чието лице ѝ беше познато, но не можеше да си спомни името му. Той съблече

импрегнираното си яке и я заметна с него. Светкавица разсече небето, когато мъжът отиде при щурвала.

Това беше кораб за развлечения с подвижно покривало на носа, неподходящ за бурно открито море. Извънбордовият двигател ръмжеше като мъжа, който го управляваше. Тъй като вълните бяха прекалено високи, той беше принуден да намали скоростта.

Джейсън. Разпознаването се надигна и се изви през мъглата от изтощение и тя усети слабо потрепване на емоция. Не можеше да проумее как се е озовал тук. Никой разумен човек не би изложил живота си на риск за жена, която почти не познава.

Той управляваше уверено кораба, вземайки деветдесетградусов завой, борейки се срещу вълните, които ги атакуваха от всички страни. Изискваха се опит и умения за това, което той правеше, да яхваш всеки гребен под ъгъл, да намаляваш мощността при всяко спускане, за да не допускаш потапяне на носа. Корабът подскачаше, издигаше се и слизаше, отклонявайки се, докато енергията на водата заплашваше да избута кърмата настрани. Джъстин очакваше корабът да се преобърне всеки момент.

Тя се сви в тънката раковина на водонепропускливото яке, докато кръвообращението ѝ правеше предпазливи опити да се възстанови. Продължаващите тръпки, пронизващи цялото ѝ тяло, караха зъбите ѝ да тракат, черепът ѝ вибрираше. Стягането срещу тремора можеше да ги накара да спрат за секунда, но те се връщаха мигновено. Времето засече като лошо заснето видео. Ръцете ѝ бяха напълно вкочанени, но тя усещаше лекия си пулс в сгъвките на лактите.

Джъстин затвори очи, стегна се да понесе всяко излитане нагоре и всяко замайващо спускане, всеки плясък на студената вода, който ги връхлиташе отстрани. Въпреки че не гледаше Джейсън, тя осъзнаваше усилията му срещу промяната в положението и разклащането на кораба и опитите му да коригира курса.

Най-накрая вълните като че ли се укротиха. Двигателят заработи по-бавно. Джъстин вдигна глава и хвърли замъглен поглед към предната част на кораба; разпозна къщата с фара на познатата скала. Бяха стигнали до Колдърън Айлънд. Тя не можеше да повярва.

Джейсън хвърли десните буфери от външната страна на корпуса. Приблжиха се до дока под ъгъл, изминавайки по инерция последните

метри. Веднага щом корабът се подреди, той даде заден, от което кърмата се завъртя послушно към дока.

След това изключи двигателя и се зае да върже въжетата. Когато видя, че Джъстин се затруднява да седи, посочи с пръст към нея и изръмжа няколко думи. Макар да не ги чу през бурята, беше ясно, че не ѝ позволява да се движи. Тя с отчаяние погледна издигащата се линия на тесните стълби, водещи към отвесната скала. Изкачването беше трудна работа дори и в хубави дни. Сега нямаше да успее да го направи.

Най-после връзването на въжетата за кнехтовете приключи и Джейсън слезе долу за нея. Тя му подаде вдървената си ръка и направи всичко възможно да му помогне, когато я издърпа. Едва краката ѝ докоснаха дока и беше вдигната на рамото на Джейсън. Тялото ѝ се отпусна и той я понесе като пожарникар по стъпалата, с една ръка под коленете ѝ, а с другата се подпираше на парапета.

Не след дълго се озоваха пред вратата на къщата от варовик. Джейсън почука с юмрук.

След секунди вратата се отвори и се чуха разтревожените викове на Розмари и Сейдж.

— Майчице Земльо!... В името на Хадес...

Джейсън не спря да попита или да отговори на въпросите. Той внесе Джъстин в дневната и започна да раздава команди, още преди да я е оставил на дивана.

— Бързо одеяла. Вана. Топла, не гореща. И направете чай със захар или мед.

— Какво се е случило? — попита Розмари, докато отваряше раклата до дивана и измъкваше отвътре одеяла.

— Каякът ѝ се обърна — отвърна рязко Джейсън и се наведе над треперещата Джъстин. Той измъкна мокрите ѝ неопренови обувки. Гласът му беше нисък и свиреп, когато продължи: — Да ти е хрумвало случайно, че може да отделиш няколко шибани минути, за да чуеш прогнозата за времето? Или препоръките за малки лодки?

Засегнатата, тя се опита да обясни, че никакви препоръки е нямало да подействат, когато е тръгвала, но успя да произведе само няколко несвързани звука през тракащите си зъби.

— Млък! — каза той грубо и издърпа чорапите ѝ. Розмари, която по принцип не харесваше мъже, му хвърли обиден поглед.

Сейдж я възпря с ръка.

— Не чу ли начина, по който той...?

— Малко е преуморен — каза Сейдж. — Остави го.

Джейсън не е изтощен, искаше да ѝ възрази Розмари. Той беше бесен и изпълнен с адреналин. И тя никак не искаше да остава с него насаме в такова настроение.

Когато двете жени излязоха от стаята, Джейсън се зае с неблагоприятната задача да свали неопреновите панталони на Джъстин. Изолиращата материя беше залепнала към краката ѝ въпреки найлоновата подплата отвътре. Дъхът му излизаше на неравни тласъци, докато ги събуваше, или по-точно казано — разпаряше — с бруталните си движения. Джъстин лежеше със свити юмруци, тялото ѝ трепереше и тя имаше чувството, че плътта ѝ ще се откъсне от костите.

Захвърляйки панталоните настрана, Джейсън се пресегна към термоклина ѝ. Тя осъзна, че ще я остави гола и понечи да протестира:

— Тихо! — Джейсън отблъсна ръцете ѝ. — Не можеш да го направиш сама.

Горницето и тениската ѝ бяха следващото, присъединявайки се към мократа купчина на пода. Мокрият ѝ сутиен и бикини също полетяха нататък. Тръпките, които я разтърсваха, бяха толкова силни, че дори не можеше да се покрие сама. Тя примигна с парещи клепачи няколко пъти, за да преглътне напирещите сълзи. Чувстваше се като окаяно полумъртво морско създание, като нежелан улов, изтеглен в рибарска мрежа.

Застанал над нея, Джейсън вдигна края на мократа си тениска. Очите ѝ се разшириха, когато той я свали с едно ефикасно движение. Той беше мъж със силно телосложение, с жилави, очертани мускули, без намек за отпуснатост. Кожата му беше гладка и с бронзов загар, с малка следа от косъмчета, които се спускаха надолу от пъпа и изчезваха под ръба на плажните му гащета.

Като изрита обувките си, Джейсън легна до Джъстин. Придърпа голия ѝ торс срещу своя и покри себе си и нея с одеялото.

— Това е най-добрият начин човек да се стопли — чу го да казва дрезгаво.

Тя кимна срещу рамото му, за да му покаже, че е разбрала.

Той стегна ръцете си, раменете му се издуха от усилието да я обгърне с тялото си. Беше нечовешки горещ, или може би се дължеше

на факта, че тя е измръзнала. Усещането я накара да иска повече. Когато поредната разтърсваща тръпка премина през нея, се опита да се прилепи по-плътно към него.

— Държа те. Опитай се да се отпуснеш. — Той още дишаше бързо от напрежението, изсушавайки въздуха на тила ѝ. Загрубелите му крака се преплетоха с нейните, силните мускули на бедрата му я притиснаха, за да я принудят да не мърда.

Тя не би оцеляла без това, горещината на неговото тяло преливаше в нея, пронизвайки я до таящата се дълбоко студенина. Той я обгръщаше отвсякъде, дъхът му се смесваше с нейния, кожата му беше солена от пот и океанска вода. Можеше да почувства ударите на сърцето му, гъвкавостта на мускулите, движенията на гърлото му, когато преглъщаше. В някакъв момент в недалечно бъдеще щеше да се чувства унижена от спомена за това, но точно сега бе прекалено отчаяна, за да я е грижа.

Обхвана я пореден пристъп на треперене, и още един, докато той ѝ шепнеше, прегръщайки я все по-силно. Постепенно кожата ѝ настръхна от завръщането на чувствителността. Ръцете я боляха, дланите я боцкаха, докато пръстите ѝ се отваряха и затваряха конвулсивно. Джейсън мълчаливо се пресегна да хване ръцете ѝ и ги притисна от двете страни.

— Съжалявам — изграчи тя, знаейки, че е ледена на допир.

— Всичко е наред — отвърна той пресипнало. — Отпусни се.

— Ядосан си.

Той не си даде труд да отрича.

— Когато видях какяка ти да плава преобърнат надолу... — Той направи пауза и си пое бързо дъх. — Знаех, че дори да успея да те намеря, ще си в лошо състояние. — В гласа му се усети жестока нотка. — Знаеш ли какво щеше да стане, ако се бях забавил само с няколко минути, безразсъдна идиотка такава?

— Не съм безразсъдна — избухна Джъстин. — Времето не беше толкова лошо, когато... — Беше принудена да спре, когато от гърлото ѝ се надигна кашлица.

— Ти си инат — настоя той. — Твърдоглавка.

Това звучи страхотно, особено когато излиза от твоята уста, искаше ѝ се да каже, но си замълча, само гърдите ѝ се вдигнаха и отпуснаха няколко пъти.

Всеки път, когато се опитваше да диша, от гърлото ѝ излизаше хлип.

Тя усети ръката на Джейсън да минава нежно по обърканата ѝ коса.

— Не плачи — каза той меко. — Млъквам. Това ти стига засега, миличка. Всичко е наред. В безопасност си.

Тя се опита да преглътне унизителните сълзи и го отблъсна.

— Нека те държа — каза той. — Негодник съм, но съм топъл. И се нуждаеш от мен. — Той седна и я повдигна в скута си, след което придърпа одеялото, за да завие и двамата им. — Адски много ме изплаши — прошепна в ухото ѝ. — Когато те измъкнах от водата, беше почти в безсъзнание и посиняла. — Той вдигна крайчеца на одеялото и попи мокрите ѝ страни. — Ако това е илюстрация на факта как се грижиш за себе си, кълна се, че аз ще се заема с тази работа. Защото някой трябва да се грижи за теб. — Той я залюля, сякаш тя беше дете, шепнейки ѝ пресипнало в косата: — Някой трябва да те пази.

Хлиповете ѝ се успокоиха и преминаха в подсмърчане. Ръцете му я обгръщаха плътно, сърцето му биеше силно под ухото ѝ. Никога не се бе чувствала толкова зависима от някого в живота си като възрастна. Изненадващо, но това изобщо не беше неприятно. Лекото полюляване я успокояваше и започна да ѝ се доспива, но Джейсън продължаваше да задава въпроси... дали усещала крампи в краката си, какъв ден от седмицата е и какво си спомняла от излизането в океана.

— Уморена съм — каза му тя в един момент и оброни глава на гърдите му. — Не ми се говори.

— Знам, скъпа. Но все още не мога да те оставя да заспиш. — Устните му докоснаха ръба на ухото ѝ. — Каква беше любимата ти играчка като малко момиченце?

Няколко последни тръпки преминаха през нея, но топлите му ръце ги прогониха.

— Плюшено кученце. От онези, на черни и бели петна.

— Далматинец?

Джъстин кимна.

— И се опитвах да измисля заклинание, което да го превърне в истинско.

— Как се казваше?

— Нямахме име. — Тя облиза солта по сухите си устни. — Знаех, че не мога да го запазя. Че не мога да запазя никоя от играчките си. Местехме се прекалено често. По-добре да не ми пукаше. — Тя издаде протестиращ звук, когато той я повдигна нагоре до седнало положение. — Не...

— Приятелката ти е тук и ти носи чай. Повдигни глава. Не, нямаш избор. Ще трябва да пийнеш малко.

Джъстин отвори уста неохотно, когато той притисна ръба на чашата до устните ѝ. Отпи колебливо. Течността беше топла и силно подсладена, медът облекчи гърлото ѝ. Тя го усети по целия път надолу до гърдите, прогонваше студа дори от най-отдалечените кътчета на тялото ѝ.

— Още — настоя Джейсън и тя се подчини, ръцете ѝ обхванаха чашата от двете страни и я повдигнаха.

Колкото повече пиеше, толкова по-топла се чувстваше. С изумителна скорост температурата под одеялото се повишаваше. Имаше чувството, че е изгоряла на слънце от главата до петите. Като дишаше тежко, тя се опита да отмести одеялото, за да пропусне малко хладен въздух отдолу.

— Не мърдай — предупреди Джейсън.

— Много ми е топло.

— Рецепторите ти за температура не работят. Не можеш да се стоплиш достатъчно от няколко горещи глътки. Пийни още чай и стой под одеялото.

— Докога?

— Докогато не започнеш да се потиш.

— Потя се. — Тя можеше да усети влагата между тях.

Ръката му се плъзна по голото ѝ бедро, спирайки се на хълбока.

— Аз съм този, който се поти — каза ѝ той. — Ти си суха като кост.

Когато Джъстин се опита да възрази, той повдигна чашата до устните ѝ и я накара да пие отново.

След като уви Джъстин по-плътно в скута си, Джейсън насочи вниманието си към Сейдж и Розмари, които бяха заели столовете до дивана. Джъстин можеше само да предполага какво си мислят за ситуацията.

Сейдж седеше на малкия тапициран стол в стил „Кралица Ана“ като гнездящо колибри. Беше дребничка и с розови страни жена, бялата ѝ коса ограждаше лицето като вълни от захарен памук. Сините ѝ като небето очи гледаха Джейсън радостно, почти влюбено.

Вниманието на Розмари беше далеч по-подозрително. Тя седеше в същия стол като този на Сейдж и наблюдаваше с присвити очи Джейсън. Колкото Сейдж бе очарователна и с кръгли като ябълки страни, толкова Розмари беше висока и суха, царствено красива, една остаряла лъвица.

В отговор на въпросите им Джейсън обясни, че е излязъл да наеме кораба сутринта от чартърната компания, когато времето е било облачно, но все още сравнително спокойно. След приблизително няколко часа те отишли с капитана до яхтеното пристанище да оформят документите. Докато приключили с тях, се надигнала буря и било излъчено съобщение от Националната метеорологична служба за приближаващ фронт с ниско налягане, носещ проливни дъждове и вятър. Присила се обадила на Джейсън, преди той да тръгне от пристанището, за да му каже, че Зоуи се тревожи за Джъстин.

Джъстин слушаше разговора с половин ухо, имаше чувството, че ще получи топлинен удар. Направо се пържеше под одеялото, притисната плътно до голите гърди на Джейсън. Когато изпи чая си, той взе празната чаша и се наведе напред, за да я остави на масичката за кафе. Движението предизвика глухо пъшкане от нейна страна. Тя се топеше, топлината и близостта му бяха смущаващи. Тънкият плат на плажните му гащета бе единственото, което ги разделяше, правейки невъзможно да игнорира твърдите мускулни очертания на тялото му.

Тя съзнаваше остро голотата си под одеялото, интимността да бъде притисната срещу него. Не ѝ харесваше да се чувства толкова уязвима. Тежестта ѝ хлътна дълбоко в скута му и изнервящи стрели на удоволствие преминаха по гърба ѝ. Колкото и да се опитваше, не можеше да не се сгърчи. Под одеялото ръката му стисна хълбока ѝ, което я принуди да не мърда. Потна и разтреперана, тя обърна лице към горещото му рамо.

— Зоуи ни звънна, когато видяла, че се надига буря — разправяше Розмари, — а когато ѝ казах, че Джъстин още не е пристигнала, всички се разтревожихме.

Джейсън обясни, че е взел Бейлайнера, за да търси Джъстин, а ескалацията на бурята е превърнала уж кратко пътуване в продължителна борба да държи кораба да не се отклонява от курса. Той накрая беше видял яркожълтия каяк на Джъстин сред пенещите се вълни и бе отишъл да я измъкне от водата.

— Няма да можем да ви се отблагодарим — каза му искрено Сейдж. — Джъстин ни е като племенница. Щяхме да сме съсипани, ако нещо лошо ѝ се беше случило.

— Както и аз — каза той.

Джъстин вдигна глава и го погледна изненадано.

Той се усмихна леко и докосна лицето ѝ, палецът му мина по капчиците пот, които се бяха събрали на бузата ѝ.

— Мисля, че вече се е стоплила достатъчно — каза той на Розмари. — Ще я пренеса във ваната, ако ми покажете пътя.

— Мога да вървя — каза Джъстин.

Джейсън поклати глава и вдигна един кичур коса от лицето ѝ.

— Не искам да се движиш повече, отколкото е необходимо. След хипотермия телесната температура може да продължи да се понижава.

— Наистина, аз... — понечи да възрази Джъстин, но той я игнорира, вдигайки я до гърдите си, сякаш тя не тежеше изобщо.

— Явно ще останете да нощувате при нас, господин Блек — каза Сейдж. — Според последните съобщения бурята не се очаква да спре до утре.

— Съжалявам, че ви се натрапих.

— Това ни най-малко не е натрапване. На печката има тенджерата със супа, а във фурната два самуна хляб „Тъмната майка“.

— „Тъмната майка“? — повтори Джейсън с любезен интерес.

— На името на Хеката^[1]. Наближаваме есенното равноденствие, или както ние го наричаме — Мейбън, — което е съвременната дума за празника на...

— Сейдж — обади се Джъстин, гласът ѝ прозвуча глухо срещу рамото на Джейсън. — Той не се интересува от това.

— Всъщност, интересувам се — каза Джейсън. — Може би по-късно този следобед?

Сейдж му се усмихна.

— Да. Ще ви покажа нашия олтар на реколтата. Мисля, че специално тази година се получи много хубав... — Като

продължаваше да бърби весело, Сейдж се насочи към кухнята.

Джейсън последва Розмари през къщата с фара към главната спалня и свързаната с нея баня. Бурята шибаше здравия варовик и покритата с дървени плочи къща, дъждът барабанеше по многобройните прозорци като камъчета, хвърляни по пода. Къщата, устояла на хиляди бури и порои, скърцаше, сякаш се готвеше търпеливо за дълга, дъждовна нощ.

— Ще отида да проведе няколко телефонни разговора — каза Джейсън на Розмари.

— Аз вече се обадох в хотела и им казах, че сте довели Джъстин невредима. Сигурно няма да има покритие за мобилния ви телефон сега, но заповядайте да използвате стационарния в кухнята.

— Благодаря. — Джейсън внесе Джъстин в банята. Смъкна краката ѝ на пода, уви хавлиена кърпа около нея и вдигна тоалетната чиния. — Бърбреците се претоварват, когато човек е изложен на прекалено голям студ — произнесе той с прагматичен тон.

Джъстин му хвърли обиден поглед. Той беше прав, разбира се. Но от начина, по който стоеше тук, изглеждаше, че се кани да остане по време на процеса.

— Бих искала да остана сама — каза тя.

За нейна изненада, той поклати глава.

— Някой трябва да остане с теб, в случай че възникне проблем.

— Аз — обади се Розмари от прага.

— Не я оставяйте сама дори за минута.

— Нямам такова намерение — отвърна възрастната жена, тъмните ѝ вежди се събраха. — Има още една баня в къщата, горе, в кулата. Можете да се изкъпете там.

— Благодаря — каза Джейсън, — но точно сега трябва да се върна да покрия кораба и да изпомпя излишната вода от дъното. Това може да отнеме доста време.

— Не — каза Джъстин загрижено. Тя очевидно не искаше Джейсън да остава сам навън в бурята. Трябва да беше уморен след всичко, което бе направил, спасявайки я от океана, и пренасяйки я през всичките тези стъпала догоре. — Първо трябва да си починеш.

— Добре съм. — Той спря на вратата, извърнал поглед от нея, когато продължи: — След като се изкъпеш, иди право в леглото.

— Отново ми заповядваш. — Тонът на Джъстин беше по-скоро огорчен, отколкото обвиняващ.

Джейсън продължаваше да не я гледа, но тя забеляза намек на усмивка в ъгълчетата на устните му.

— Свиквай — посъветва я той. — Сега, след като ти спасих живота, съм отговорен за теб.

След това излезе от стаята, а Розмари остана да гледа след странния непознат с изненадано изражение.

* * *

След като Джъстин бе настанена удобно в топлия уют на ваната, Розмари пусна кесийката, пълна с билки, във водата.

— Това ще помогне на напрегнатите ти мускули — каза тя. — А чаят, който Сейдж ти запари, беше лековит. Скоро ще си съвсем добре.

— Мисля си, че сигурно е сложила нещо в него — каза Джъстин. — Много по-топло ми е, след като го изпих.

Тонът на другата жена беше леко строг.

— Предполагам, че споделянето на едно одеяло с господин Блек е спомогнало значително за покачването на температурата ти.

— Розмари — възрази се Джъстин със смутен смях.

— Откога сте обвързани?

— Не сме обвързани. — Джъстин се взираше в повърхността на водата, която трептеше от неволните потръпвания на крайниците ѝ. — Излязохме веднъж на вечеря, това е.

— Какво стана с последното ти гадже? Как му беше името...

— Дуейн.

— Доста го харесвах.

— Аз също. Но оплесках нещата. Скарахме се за нещо съвсем глупаво — дори не си спомням какво беше... ядосах се толкова много и... — Джъстин млъкна, плесна с ръка по водата, изпращайки вълнички по повърхността. — Фарът на мотоциклета му избухна. Опитах се да се извиня, но Дуейн знаеше, че аз съм го причинила. Сега всеки път; когато ме види в града, се кръсти и бяга от мен като от чума.

Розмари я изгледа остро.

— Защо не ми каза?

— Току-що ти казах. — Джъстин се почувства неловко, когато чу смайването на другата жена. — Не исках да те тревожа при всеки обрат в любовния ми живот, освен това...

— Не говоря за Дуейн — прекъсна я Розмари. — Имам предвид пръсването на крушката.

— А-а-а... Ами... Не е чак толкова необичайно, нали? Виждала съм теб и Сейдж, както и други от Сборището, да правите подобни фокуси.

— След години тренировка. Но не и като новачки. — Изражението на Розмари накара Джъстин да съжалява, че е споменала изобщо за фара. — Това не е фокус, Джъстин, а опасна способност. Особено ако не си свикнала с техниките за фокусиране и заземяване. И това никога не трябва да се случва в резултат на афект.

— Няма да го направя отново — каза Джъстин. — Не трябваше дори да се опитвам, на първо място.

Розмари взе една кърпа за ръце от края на умивалника и я сгъна наново, без да има нужда.

— Това единственият път ли е, когато се е случило?

— Да — каза веднага Джъстин.

Веждите на Розмари се вдигнаха.

— Не — призна Джъстин. Тя се опита да звучи равнодушно. — Може би съм опитвала един-два пъти изключване на електричеството.

— Какво?

— Изпуснах една кутия с восък за под до краката си — каза Джъстин отбранително. — Започнах да подскачам около стаята и да правя заклинания, и следващото нещо, което знаех, е, че токът спря, и трябваше да ходя до мазето да включа бушоните.

— Сигурна ли си, че ти си го причинила? Че не е било случайно съвпадение?

Джъстин поклати глава.

— Почувствах да минава странна енергия под кожата ми.

— Деполяризация. — Кърпата за ръце беше разгъната и сгъната отново. — Всички живи клетки генерират естествен електрически заряд. Но не са много хората, способни да създадат непропорционален заряд по веригата — като електрическа змиорка.

— Възможно ли е да го е направил някой електротехник?

— Не. Само природно надарени вещици, при това малко на брой.

Решавайки да не го взема на сериозно, Джъстин размаха пръсти във въздуха.

— И колко сила, според теб, съм имала в тези неща?

— Равна приблизително на използваната от един дефибрилатор^[2] — каза Розмари тихо, но сурово.

Джъстин примига и отпусна ръце.

— Няма начин, Джъстин: трябва да получиш инструкции. Някой от Сборището — Вайълет или Ебъни са подходящи — ще ти помогне да научиш как да управляваш тази сила. Иначе ще си опасна както за себе си, така и за другите.

Джъстин простена, знаеше, че колкото повече общува с вещиците, толкова повече ще я притискат да се присъедини.

— Ще се справя сама. Няма да се случи отново.

— Защото ти така си решила? — попита язвително Розмари.

— Да.

Това ѝ спечели строг поглед.

— Не можеш да контролираш силата си, Джъстин. Все едно шестгодишно дете да седне зад волана на кола. Сейдж ще го обсъди по-късно с теб. Сигурна съм, че тя ще те убеди да видиш причината.

Джъстин вдигна очи нагоре и започна да побутва кесийката с билки с пръстите на краката си. Тя си играеше лениво с верижката около врата си, следвайки я надолу до малкото медно ключе, което висеше между гърдите ѝ. Като вдигна ключето, тя го потупа в устните си разсеяно няколко пъти. Един порив на бурята блъсна прозореца на банята с изненадваща сила, вятърът изпищя, сякаш подгонен от мътното море.

Чувайки съсъка от рязкото поемане на въздух, Джъстин погледна Розмари.

— Аз... — започна тя, но думите замряха, когато видя изражението върху лицето на възрастната жена — изражение, което никога не бе виждала преди.

Страх.

— О, Джъстин — успя да произнесе накрая Розмари. — Какво си направила?

* * *

Преди да е признала нещо, Джъстин настоя да ѝ бъде обяснено какво знаят за проклятието и защо никога не са ѝ го споменавали. Това не доведе доникъде.

— Ще се занимаваме с това по-късно — каза накрая Розмари, — когато не си толкова изтощена.

И когато Сейдж е тук, и няма да позволи да се разрази скандал, помисли си мрачно Джъстин.

Розмари ѝ помогна да излезе от ваната и ѝ даде да облече бяла трикотажна нощница.

— Ще подремнеш следобеда в нашето легло — каза ѝ тя. — Довечера можеш да се настаниш в спалнята в кулата. — Тя направи дипломатична пауза. — Господин Блек с теб ли ще спи, или ще остане на дивана в дневната?

— На дивана, предполагам. — Джъстин въздъхна доволно, когато се отпусна в голямото легло с дебели матраци. Розмари подпря няколко големи възглавници зад нея и я зави с юрган, съшит от разноцветни парчета коприна, кадифе и брокат, подплатени с евтин памучен плат.

Бурята се беше усилила, следобедното небе имаше цвят на мокър вестник. Силна гръмотевица накара Джъстин да подскочи. Според нея Джейсън нямаше как да се е върнал толкова скоро. Тя искаше той да е вътре, на сигурно.

Като се отпусна до нея, Розмари започна да сплита току-що измитата ѝ мокра коса.

Това ѝ напомни времената, когато тя бе още малко момиченце и Розмари правеше същото. В безкрайната вихрушка, в която беше расла с Мариголд, Джъстин беше запомнила посещенията в къщата с фара, където животът беше спокоен и тих, Сейдж свиреше старомодни песни на пианото, а Розмари я водеше на върха на кулата да чистят кристалните лещи на Френел.

Тя импулсивно се притисна към Розмари.

Нежна ръка я погали по бузата.

В този миг в стаята влезе Сейдж, мърморейки:

— Какъв късмет само. — В ръката ѝ имаше пакет увити дрехи, които остави внимателно на леглото.

— Какво е това? — попита Розмари като поднови отново сплитането на косата на Джъстин.

— Господин Блек ще трябва да облече нещо. Отворих кедровия скрин и извадих някои стари дрехи на Нийл. Ще са му точно по мярка.

Джъстин потисна една усмивка, когато видя удоволствието на Сейдж от това, че в къщата има мъж.

— О, Хадес, дай ми сили. — Промърмори раздражено Розмари. — Ами че тези дрехи са от шейсетте.

— Все още са в идеално състояние — отвърна спокойно приятелката ѝ, докато ги разгъваше. — А и винтидж стилът е толкова модерен напоследък. — Тя вдигна една кремава ленена риза с обикновена остра яка. — Идеална е. А тези... — Ризата беше оставена и от купчината бяха извадени чифт ежедневни тесни панталони на тънки светлокафяви карета.

— Няма да стигнат дори до глезените на господин Блек — каза кисело Розмари. — Нийл не беше много по-едър от теб, Сейдж.

Сейдж пусна дрехите и ги огледа преценяващо.

— Ще направя някои промени по тях, разбира се. — Тя изсумтя нещо под нос и махна с дребната си, пухкава ръка. — Джъстин, колко, казваш, е висок господин Блек?

— Към два метра.

Сейдж подръпна края на единия крачол. При всяко леко дърпане платът се удължаваше, докато се прибавиха цели двацет сантиметра към дължината. Магията беше изпълнена с лекота, на която Джъстин се възхити.

— Той е един прекрасно изглеждащ мъж, нали? — попита Сейдж, без да отправя специално въпроса към някого. — А и доста надарен.

— Сейдж! — възмути се Джъстин.

— Не говоря за боксерките му, скъпа. Искам да кажа, че е надарен с външност и интелигентност. Макар че... — Сейдж се опита да удължи чатала на панталоните. Тя ги вдигна и попита Джъстин: — Какво мислиш? Има ли достатъчно място да вдига самолета?

— Струва ми се, че проявяваш прекален интерес към това в какво е опакован.

Розмари изсумтя.

— Сейдж се опитва да разбере по характерния си заобиколен начин дали си спала с него, Джъстин.

— Не — отвърна Джъстин със смях. — Не съм и не възнамерявам да го правя.

— Това, вероятно, е за добро — каза Сейдж.

— Съгласна съм — добави веднага Розмари.

Сейдж се усмихна на партньорката си.

— Забелязала си, значи. — Тя се зае да поправя лепената риза, удължавайки я с по няколко сантиметра на ръкавите.

— Разбира се. — Розмари довърши плитките на Джъстин и ги стегна с ластиче.

Обърканият поглед на Джъстин мина по двете жени.

— Забелязала е какво? За какво говорите?

Сейдж отвърна невъзмутимо:

— Господин Блек няма душа, скъпа.

[1] Древногръцка богиня, свързвана с магическото изкуство. — Б.пр. ↑

[2] Медицински апарат, който използва електрически ток, за да спре неравната и опасна активност на сърдечния мускул. — Б.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Какво означава това? — поиска да знае Джъстин, очите ѝ се разшириха. — Джейсън ми каза същото преди няколко вечери.

— Значи го знае, а? — попита Сейдж, сгъвайки прилежно панталоните. — Колко очарователно. Обикновено те нямат представа. — Тя хвърли многозначителен поглед към Розмари.

— Някой да ми обясни — настоя Джъстин. — Искате да кажете, че той е клиничен социопат, така ли?

— О, съвсем не. — Сейдж се засмя, наведе се и потупа Джъстин по коляното през юргана. — Познавах няколко наистина много приятни хора без душа. Това не е нещо за критикуване, и определено не можеш да помогнеш; просто положението е такова.

— Откъде знаеш?

— Наследствените вещици обикновено имат вътрешно чувство за хората без душа. Не го ли усети, когато се запозна с господин Блек?

След като помисли над въпроса, Джъстин отвърна бавно:

— За част от секундата ми се прииска да се отдръпна от него. Сама не знам защо.

— Именно. Ще усещаш това понякога, когато срещаш някой непознат. Но, разбира се, никога не трябва да казваш нищо за това. Повечето от бездушните не знаят какво им липсва и не биха искали да научат.

Джъстин беше необяснимо обезпокоена.

— Нищо не разбирам.

— Дори и без душа — обясни Розмари, — ти пак имаш емоции, мисли и спомени. И пак си си ти. Само дето няма да бъдеш... независим от материалното. Няма да остане нищо, след като тялото умре.

— Няма рай, няма ад — каза Джъстин бавно, — няма Валхала, Съмърленд, нито подземно царство. Едно „пуф“ — и изчезваш завинаги?

— Точно така.

— Винаги съм се питала дали дълбоко в себе си не го усещат — замислено произнесе Сейдж. — Хората без души рядко достигат преклонна възраст и проявяват склонност да живеят много напрегнато. Сякаш знаят, че времето им е ограничено.

— Това ми напомня за малкото стихотворение, което ти винаги си обичала, Сейдж. Онова за свещта.

— Една Сейнт Винсът Милей. — Сейдж се усмихна, когато изрецитира: — „Гори свещта ми в двата края / до свършека на тази нощ не ще изтрае / но, ах, вий мои врагове, но ах, другари мои /... Тя толкова прекрасно свети!“

— Това описва бездушните идеално — обърна се Розмари към Джъстин. — Нещо ги тласка да изпитат всичко, което могат, преди да настъпи смъртта. Ненаситни апетити. И независимо от това какво постигат, все не е достатъчно... но никога не разбират защо.

— А как се получава така, че се появяват хора без души? — попита Джъстин с дрезгав глас.

— Някои хора просто не се раждат с такива. Особеност, като цвета на очите или размера на краката...

— Но това е толкова несправедливо.

— Да. Животът често е несправедлив.

— Как може да се оправи такова нещо? — поинтересува се Джъстин. — Как човек може да придобие душа, ако не е имал?

— Не може — отвърна Розмари. — Не е възможно. Или поне аз не съм чувала да се е случило.

— Но ако те осъзнаят, че са без душа — каза Сейдж, — тогава вече нещата стават опасни. Защото всяко живо същество е програмирано да пази собственото си съществуване. Има ли нещо, което мъж като Джейсън Блек не би направил, за шанса да влезе във вечността?

Не. Той нямаше да се спре пред нищо.

Ръката на Джъстин изпълзя нагоре и докосна малкото медно ключе, скрито под нощницата ѝ.

Розмари я гледаше със съчувствие.

— Сега виждам, че разбираш. Свързането с мъж като Джейсън Блек може да се превърне в нещо като танц с дявола.

— Може ли Джейсън да обича някого, ако е без душа?

— Разбира се — каза Сейдж. — Той все пак има сърце. Това, което няма, е време.

* * *

След като провери кораба, Джейсън се върна по дългия, бавен път към къщата. Старите каменни стъпала бяха наредени лошо, някои от тях бяха наклонени, а повечето пропукани. В средата бяха изтрити от следите на безбройните обувки. От дъжда бяха станали опасно хлъзгави. Поривите на вятъра идваха от различни страни, предизвиквайки равновесието му. Той още не знаеше как е успял да пренесе Джъстин нагоре по стъпалата, без да падне; беше прекалено изпълнен с адреналин, за да мисли за това тогава.

Съмняваше се, че някога ще забрави онази гледка — как Джъстин се бори в океана, посивялото ѝ лице, примирението на човек, който разбира, че всеки момент ще умре. Той би направил всичко за нея, би рискувал всичко, без да се поколебае. Би ѝ дал живота си, би влял кръвта си директно в нейните вени, ако това щеше да я спаси. А — трябва да се отбележи — саможертвата беше нещо свършено ново за него.

Най-странното беше, че не се беше опитвал да разсъждава над това; дори не му беше хрумвало. Това, което изпитваше към Джъстин, беше нещо, за което нямаше избор, точно както не избираш дали искаш да дишаш, да спиш или да ядеш. Беше станало прекалено скоро, за да е сигурен. Но и това нямаше значение.

Предишните му връзки бяха завършвали, когато станеха неудобни или безинтересни. И всеки път Джейсън си бе тръгвал с арогантната убеденост, че любовта никога не може да го завладее.

Какъв идиот е бил.

Сега знаеше, че любов е тогава, когато знаеш, че няма да има край. Когато е неизбежна като гравитацията. Да се влюбиш, е като безпомощно спускане, при което единственият начин да избегнеш да бъдеш наранен, е да продължаваш да се движиш. Да продължаваш да падаш.

Когато наближи горната площадка на стълбището, той разгледа подробно къщата с фара. Тя беше с дизайн от края на века, построена

от варовик и облицована отвън с дървени летви, със заобикалящи веранди, подпирани от дървени колони. И осмоъгълна кула, с включена къща на пазача, към която гледаше стръмния, двукрилен покрив.

Като отмина камбаната, закачена на предната веранда, Джейсън влезе и затвори вратата срещу бурята и побърза да събуе прогизналите си корабни обуца. Тениската, която беше облякъл, преди да се върне на кораба, беше студена и лепкава. Плажните му гащета бяха изсъхнали, но ги чувстваше бодливи и солени. До ноздрите му достигна миризмата на печен хляб и устата му се напълни със слюнка. Умираще от глад.

— Господин Блек. — Сейдж забърза към него, натоварена с купчина бели хавлиени кърпи, сребристите ѝ къдрици танцуваха като пеперудени пипалца. — Заповядайте — каза тя ведро.

— Благодаря. Моля, наричайте ме Джейсън. — Той изтърка енергично косата си и врата си. — Как е Джъстин?

— Спи си удобно в нашата спалня. Розмари се грижи за нея.

— Може би трябва да я проверя. — Джейсън се опита да се пребори с чувството на стягане в гърдите, сякаш железни ленти минаваха около сърцето му. Обезпокоително. Още една нова черта в неговия емоционален пейзаж.

— Джъстин е здрава жена. Малко почивка и ще е отново като преди. — Тя спря погледа си върху него, сякаш нещо в лицето му я беше изненадало. — Трябва да си много смел, щом си решил да направиш това, което направи днес. — Тя неусетно премина на „ти“. — Разбирам какво означава за мъж в твоето положение да поеме такъв риск.

Мъж в неговото положение? Джейсън задържа погледа ѝ, питайки се какво точно има предвид.

— Нека ти покажа спалнята за гости — каза Сейдж. — Можеш да си вземеш горещ душ и да се преоблечеш в сухи дрехи.

Той направи гримаса.

— За съжаление, не си нося допълнителна риза, нито...

— Не се тревожи, момчето ми, подбрала съм ти някои неща, които бяха на покойния ми съпруг. Той би се радвал някой да ги използва.

— Не бих искал да... — започна Джейсън, чувствайки се неловко пред перспективата да носи старите дрехи, принадлежали на мъртъв човек, но вниманието му беше привлечено от фразата „покойния съпруг“. — Били сте омъжена?

— Да, Нийл беше пазач на фара тук. След като си замина, аз поех задълженията му. Върви след мен... ще минем по обиколния път, така че да можеш да разгледаш цялата къща.

— Фарът сега не работи, нали?

— Не, след като беше изваден от употреба в началото на седемдесетте, Бреговата охрана ми го продаде за почти без пари. А като отплата за това, че се грижа за къщата, бях наградена с пожизнена пенсия от една частна фондация за опазване на историческото наследство. По-късно ще се изкачиш до върха на кулата — оригиналните Френелови лещи още са си там. Направени са от френски кристал. Много са красиви, като скулптура в стил ар деко.

Стаите бяха боядисани в бледосиния цвят на яйца от червеношийка и морско зелено, и пълни с уютни тапицирани мебели и изискани дървени изделия. Главната стая беше свързана с голяма кухня и едно по-малко помещение с универсално предназначение.

— Това е тъй наречената обща стая — обясни Сейдж. — През повечето време я използваме като занаятчийска работилница, но когато имаме гости, като тази вечер, разгъваме още едно крило на масата и стаята се превръща в трапезария.

Джейсън отиде до ъгъла на стаята, където на един вграден рафт стоеше стар бронзов шлем за гмуркане. Шлемът имаше стъклена предна вратичка, специална ключалка с верига и щифт, и кожен уплътнител.

— Това нещо сякаш е извадено от роман на Жул Верн. Колко е старо?

— От осемнадесети-деветнадесети век, там някъде. — Сейдж се засмя учудено. — Нийл каза същото, когато го купи... че му напомнял за Жул Верн. Чели ли сте романите му?

— Повечето. — Джейсън се усмихна. — Жул Верн е успял да предвиди много открития, които после са се случили. Подводниците, видеоконферентните връзки, космическите кораби... Така и не можах да реша гениалност ли е това, или магия.

На нея като че ли това ѝ хареса.

— Може би по малко и от двете.

Сейдж го побутна към спалнята за гости на по-ниското ниво на кулата. Това бе стая като от вълшебна приказка, осмоъгълник с еркерна прозорци и тапицирани пейки, вградени почти във всяка стена. Единствената мебелировка беше широко легло с метална рамка в средата на стаята и малка боядисана масичка от дърво близо до него. Леглото беше застлано с юргани в цвят слонова кост и отрупано с три реда възглавници. Върху него лежах една обикновена риза с копчета до долу и чифт панталони.

— Боя се, че нямам чорапи, които да са твоя размер — каза Сейдж със съжаление. — Докато обувките ти не изсъхнат, ще трябва да ходиш бос.

— Ходех бос през цялото време в къщата на баба ми в Япония — каза Джейсън.

— Да не би да си наполовина японец? А-а-а, това обяснява високите скули и хубавите тъмни очи.

Той се засмя тихо.

— Голяма сте флиртаджийка.

— На моите години мога да флиртувам и това да не ми създава никакви неприятности.

— Мисля, че можете да си създадете доста неприятности, ако искате.

Сейдж се засмя.

— Сега кой флиртува? — Тя посочи към малка баня със старомоден душ. — Тоалетните принадлежности за гости са в кошницата под умивалника. Има повече от достатъчно време да подремнеш — можеш да си починеш тук, никой няма да те безпокои.

— Благодаря, но обикновено не спя следобед.

— Трябва да опиташ. Сигурно си изморен след геройствата днес.

— Не съм направил нищо героично. Направих това, което беше необходимо.

Тя му се усмихна.

— Не е ли това дефиницията за герой?

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джейсън слезе по стъпалата три часа по-късно. Беше изкъпан и избръснат, и бе последвал съвета на Сейдж да подремне. Заспа само няколко минути, след като легна. Сигурно се дължеше на мястото, реши той. Сънят на толкова високо и изолирано място по време на буря и близостта на океана, му бе позволило да се отпусне така дълбоко, сякаш е прекарал часове в медитация.

Дрехите, получени от Сейдж, бяха меки и удобни, а не плесенясали и избелели, както беше очаквал. От плата се излъчваше свеж кедров мирис. Дори собствените му ръчно шити ризи от Лондон и Хонконг не му прилягаха толкова добре. Тези сякаш бяха правени специално по негова мярка, което не му се стори като случайно съвпадение.

До този момент, помисли си Джейсън иронично, се радваше на компанията на вещиците далеч повече, отколкото би очаквал.

Той слезе на долния етаж и завари главната дневна празна. Във въздуха се носеха апетитни миризми. Звукът от гласове и подрънкване на прибори отекваше в кухнята. Спирайки на прага на общата стая, той видя, че масата е покрита с бяла покривка и върху нея са подредени чинии и искрящи чаши.

Джъстин палеше свещите, беше с гръб към него. Тънък син пуловер и дълга пола на цветя следваха тънките линии на тялото ѝ. Беше боса, секси, косата ѝ се спускаше на вълни. Неподозираща присъствието му, тя щракна няколко пъти последователно с дългата бутанова запалка, но не можа да предизвика пламък. Пуловерът ѝ се плъзна настрани по рамото с цвят на слонова кост и тя нетърпеливо го дръпна. Остави запалката и щракна с пръсти пред всеки фитил. Едно след друго блеснаха ярки пламъчета.

Още очарование. Макар да не реагира външно, Джейсън беше смаян от видяното. По дяволите. На какво друго беше способна тази жена? Вперил очи в нея, той плъзна ръце в джобовете си и се облегна небрежно на касата на вратата.

При звука от изскърцването на пода под краката му, Джъстин трепна и се обърна.

Тя пребледня, след това се изчерви, кадифенокафявите ѝ очи се разшириха.

— О... Аз... — Едната ѝ ръка направи пърхащ жест към масата отзад. — Трик със свещи.

Устата му се изкриви.

— Как се чувстваш?

— Добре. Страхотно. — Джъстин прозвуча задъхано. Погледът ѝ мина бързо и нервно по него. — А ти?

— Гладен.

— Вечерята е почти готова. Тези дрехи страшно ти отиват. — Тя подръпна отново рамото на пуловера си.

— Наистина ли си добре сега?

— По-добре, след като ме постави на размразяване. — Лицето ѝ стана тъмnochервено. — Благодаря ти.

— Не съм смятал да те разтопявам. — Джейсън се пресегна да прокара пръсти през вълнистите, лъскави кичури на косата ѝ. Той нежно подръпна надолу рамото на пуловера ѝ и погали копринената извивка на кожата ѝ с длан. Чу как дишането ѝ се промени. И си помисли за нещата, които иска да направи с нея, за всички начини, по които иска да проникне, да ѝ достави удоволствие, да я притежава. Насили се да се отдръпне, докато все още е в състояние. Джъстин влезе в кухнята, изглеждаше замаяна, а Джейсън отиде до входната врата и я отвори.

Изправен на пътя на студения въздух, той се опита да създаде спокойна картина в ума си... полярен ледник, заснежена планина. Когато не се получи, започна да мисли за държавни дългови кризи. За пирами. Когато и това не проработи, взе да изрежда цифри наум от хиляда на обратно. Докато стигна до 613, вече можеше да се върне обратно в дневната.

Джъстин слагаше купи със зеленчукова супа на масата. Тя го погледна, страните ѝ бяха розови.

— Мога ли да направя нещо? — попита той.

Розмари, която носеше кошничка с хляб от кухнята, отвърна:

— За всичко сме се погрижили. Заповядай, седни.

Той отиде да помогне на Розмари и Сейдж да седнат, след което се настани до Джъстин.

Розмари благослови храната, въздаде възхвала на земята, че е родила храна, на която ще се насладят, благодари на слънцето, че е изпращало жителните си лъчи към нея, на дъжда, че е утолявал жаждата ѝ.

— Джейсън — подкани го Сейдж, когато благословията приключи, — разкажи ни за чуждестранните си роднини. Намирам го за много интересно. И баба ти и дядо ти ли са били японци?

— Не, дядо ми бил американски военнотруженец в Наха Порт — логистична база в Окинава — по време на Виетнамската война. Оженил се за баба ми против волята на семейството си. Не дълго след това бил убит в акция, но по това време баба ми била бременна с майка ми.

Джъстин му подаде панерчето с хляб.

— Как майка ти се е озовала в Америка?

— Посетила Сакраменто, когато била тийнейджърка, за да се запознае с някои от американските роднини. Накрая останала тук завинаги.

— Защо не се е върнала в Япония?

— Мисля, че е искала да поживее известно време независимо. В Окинава семейството ѝ я държало под око и всички живеели под един покрив: баба ми и всевъзможни лели, чичовци, братовчеди.

— Майчице Хеката! — възкликна Розмари. — Колко голяма е била къщата?

— Двеста и осемдесет квадратни метра. Но това позволява много по-голямо пространство, отколкото американския еквивалент. Няма много мебели, няма безпорядък. Интериорът може да бъде направен в различни стаи с всичките тези плъзгащи се хартиени врати. Така че когато настъпвало време за спане, всеки си разгъвал футона на пода и дръпвал вратите.

— Как се издържа без лично пространство? — попита Джъстин.

— Научих се, че чувството за усамотение не зависи от стените и вратите. Поне не от външните. Двама души могат да седят в стая и да четат или работят заедно, без изобщо да нарушат тишината. Това е способност да слагаш стени в съзнанието си, така че никой да не може да преминава.

— А ти си добър в това, нали? — попита Джъстин.

Наслаждавайки се на предизвикателството, което тя повдигна, той я изгледа:

— А ти?

Тя първа сведе очи.

Джейсън обърна разговора към Сейдж, питайки я какъв е бил животът на Колдрън Айлънд, когато за първи път се е преместила тук. Тя разказа за годините, в които е работила като учителка на острова на шест-седем деца. Те всички се бяха събирали в едностайното училище в Кристалния залив, недалеч от къщата с фара. Сега единствените семейства, които живееха там, бяха пенсионери или работещи почасово, така че училището беше затворено.

— Все още използваме сградата от време на време — каза Сейдж. — Тя е в отлично състояние.

— За какво я използвате? — попита Джейсън, но усети, че Джъстин го побутва с пръсти по глезена.

— Социални сбирки — побърза да отговори Розмари. — Харесва ли ти вечерята, Джейсън?

— Страхотна е. — Супата беше богата и със свеж вкус, направена от картофи, къдраво зеле, царевица, домати и билки. Сладкият меден хляб „Тъмната майка“ бе поднесен със задушени ябълки с подправки и парченца местно бяло сирене.

Десертът се състоеше от кейк от хлебни трохи без яйца, подсладен с меласа и сушени плодове. Според Сейдж рецептата била от времето на Голямата депресия, време, когато яйца и мляко се намирили трудно.

Възрастните жени бяха като стара семейна двойка, спомняйки си живота си на острова.

След вечерята отидоха в главната дневна, седнаха край огъня и се отпуснаха с по чаша бързово вино в ръка. Накрая домакините седнаха една до друга пред пианото и изсвириха ефектния дует от „Звезден прах“, украсен с арпежи и глисанди.

Джъстин се сви в ъгъла на дивана, подви колене под дългата си пола на цветя, и ги обхвана с ръце. Тя се усмихна, когато Джейсън се настани до нея.

— Те те харесват — каза му тя шепнешком.

— Откъде си сигурна?

— „Звезден прах“ е най-хубавото им парче. Свирят го само за хора, които харесват.

— Всъщност те... заедно ли са? — попита той тактично.

— Да. Обикновено не говорят за връзката си. Единственото, което Сейдж ми е казвала някога, е, че няма значение на каква възраст си, винаги можеш да изненадаш себе си.

Джейсън наблюдаваше изражението на Джъстин, докато меланхоличните тонове на „Есенни листа“ изпълваха въздуха. Това бе от тези песни, които не се нуждаеха от думи, емоциите се балансираха от всеки самотен тон. Отраженията на пламъците играеха по порцелановата кожа на Джъстин и изпълнената с копнеж извивка на устата ѝ. Нежни сенки замъгляваха очите ѝ. Беше изморена. Той искаше да я държи, докато заспи, докато тялото ѝ се успокои и тя натежи от съня в ръцете му.

Една светкавица разсече небето, последвана от оглушителен трясък, който накара Джъстин да се изправи.

— Имам чувството, че бурята ще трае вечно — каза тя.

— Аз мисля, че ще утихне достатъчно до утре сутринта, за да можете да си тръгнете — обади се Сейдж, като продължаваше да свири. — Разбира се, ще трябва да направим силно заклинание за защита, преди да тръгнете.

Изражението на Джъстин се стегна и тя хвърли предпазлив поглед на Джейсън.

— Защита срещу какво? — попита той с нисък глас, така че двете жени да не могат да го чуят. — Срещу бурята?

— Нещо такова. — Пръстите на Джъстин мачкаха гънките на полата ѝ, подръпваха ги и ги приглаждаха.

Ръката му покри нейната, усмирявайки неспокойните движения.

— Мога ли да помогна?

Въпросът извика кратка усмивка върху устните ѝ.

— Да ми спасиш живота беше повече от достатъчно.

Когато Сейдж завърши песента, Розмари се обърна на пейката и погледна Джъстин.

— Имаме да обсъдим нещо важно — каза тя.

Макар да знаеше, че не е негова работа, Джейсън не се сдържа:

— Би било по-добре да изчакате до сутринта. — Джъстин беше още несигурна заради събитията през деня и не можеше напълно да се

контролира. В момента единственият вероятен резултат от една дискусия или спор щеше да е обща неудовлетвореност.

Джъстин се намръщи и отдръпна ръката си от неговата.

— Това е нещо, за което трябва да говоря с тях — каза му тя. — Иначе няма да мога да спя. Всъщност това е причината да дойда. — Устните ѝ се извиха извинително. — Не искам да бъда груба, но... би ли отишъл за малко в стаята за гости?

— Разбира се. — Джейсън отиде до вградената библиотека близо до камината. — Ще си взема няколко книги. Имам много да наваксам с четенето. — Той извади напосоки няколко тома от лавицата. — Особено... — Той спря и погледна заглавието върху корицата. — „Гъбите на Тихоокеанския Северозапад“ и „История на морските витла и двигатели“.

— Тази ще ти хареса — каза му Джъстин.

Той ѝ хвърли сардоничен поглед.

— Не разваляй края заради мен.

* * *

Джейсън бе настоял да занесе чиниите в кухнята, преди да се качи в спалнята на върха на кулата. Това изненада приятно Джъстин — да открие, че мъж в неговото положение би помогнал в домакинската работа. Освен това я размиваше фактът, че Сейдж и Розмари го харесваха въпреки нежеланието си.

— Не че не харесвам мъже — каза оправдателно Розмари, след като Джъстин направи коментар по въпроса. — Просто не харесвам повечето.

Тази бележка, както и киселото ѝ изражение, накараха Джъстин и Сейдж да прихнат, докато плакнеха чиниите и ги слагаха в умивалника.

Розмари избърса масата с подчертано достойнство.

— Признавам — каза тя след малко, — че Джейсън е очарователен и възпитан мъж. Да не споменаваме интелигентен. Не вярвам някога да е играл футбол.

Джъстин отвърна с тон на мрачна загриженост:

— Надявам се, че не е разрушил никакви шаблони за теб, Розмари.

— Аз не шаблонизирам. Аз обобщавам.

— Има ли разлика? — усмихна се Джъстин. — Трябва да ми обясниш, защото не виждам такава.

— Аз ще ти обясня — намеси се Сейдж. — Ако Розмари беше казала, че *всички* мъже са нечувствителни скотове, които обичат футбол и пият бира, това щеше да е шаблонизиране. Но тъй като Розмари каза, че *повечето* мъже са нечувствителни скотове, които обичат футбол и пият бира, това е *обобщаване*.

Джъстин слушаше с изражение на съмнение.

— Нито една от версиите не дава много кредит на мъжете.

— Това е, защото никой от тях не го заслужава — отвърна Розмари.

Сейдж прошепна на Джъстин:

— Ето това е *шаблонизиране*.

Трите работеха заедно в кухнята, плакнеха чиниите и ги зареждаха в миялната. Джъстин изрази желание да измие голямата тенджерата от супа в умивалника. Тя потопи ръце в сапунената вода и се замисли как е най-подходящо да повдигне темата за проклятието, но Сейдж го направи вместо нея.

— Джъстин, скъпа... Розмари изглежда вярва, че си успяла да развалиш клетвата. Казах ѝ, че това няма как да е вярно, тъй като не е възможно да направиш такова нещо сама.

Джъстин не спираше да търка.

— Значи признаваш, че е имало проклятие?

Въпросът ѝ се посрещна с мълчание.

Тя беше изненадана, че са се опитвали да пазят тайни от нея, дори когато тези тайни са засягали пряко живота ѝ. След Зоуи, тя не вярваше на никого повече, отколкото на тези две жени. Това, че именно те я бяха лъгали, я нарани толкова дълбоко, колкото беше успяла Мариголд.

— Имаше проклятие... — призна тихо Розмари. — Да се върнем в дневната, да седнем и да...

— Не още. Не съм измила тенджерата. — Джъстин лъскаше стоманения съд яростно. Тя усещаше, че трябва да прави нещо... ако седнеше, без да има с какво да се занимава, щеше да експлодира.

— Много добре. — Двете жени се настаниха на дървените столове до кухненския остров.

— Джъстин, ще ни кажеш ли как разбра? — започна отново Сейдж. — И какво си направила?

— Да. Но първо ще ви кажа *защо* го направих. Макар че вие вече знаете.

— Искала си любов — дойде тихият отговор. Джъстин не беше напълно сигурна коя от тях го е произнесла.

— Искях поне шанс. — Тя изля водата от мократа тенджерата и се зае да я изплаква. Опита се да говори спокойно, но гласът ѝ се беше стегнал като пружина, която заплашваше да се изстреля. — Колко пъти съм седяла в тази кухня, възмущавала съм се и съм плакала, казвала съм ви, че знам, че нещо не е наред с мен? Дори веднъж ви попитах дали може да е свързано с магия, а вие отрекохте. Казахте: „Ще се случи някой ден, Джъстин. Бъди търпелива, Джъстин“. Но сте лъгали. Знаели сте, че няма никакъв шибан шанс някога да бъда с някого! Че винаги ще съм сама. Как можяхте да ми го причините?

— Човек може да бъде сам — отбеляза Розмари, — без да е самотен. И самотен, без да бъде сам.

Вбесена, Джъстин остави тенджерата на плота с все сила.

— Не се нуждая от изтъркани мъдрости! А от отговори!

Сейдж заговори благо:

— Джъстин, щеше да ни кажеш как си разбрала за проклятието.

Все още, без да ги гледа, тя подпря мокрите си ръце на умивалника.

— Триодекада. Тринайсета страница.

Раменете ѝ се вдървиха, когато ги чу шумно да си поемат дъх.

— Юпитер на тротинетка — поклати глава Розмари.

— О, Джъстин — произнесе неуверено Сейдж, — казано ти е да не правиш това.

— Много неща са ми казвани. За съжаление, проклятието не беше едно от тях. Така че трябваше да разбере от Триодекада. — Джъстин се обърна към тях предизвикателно. — Книгата със заклинания е моя, мое е и решението.

Розмари прозвуча по-скоро объркано, отколкото обвиняващо:

— Не си толкова наивна да мислиш, че можеш да нарушиш едно от правилата на магията, без да причиниш последици за всички в

Сборището.

— Аз не съм част от Сборището. Така че това е моя работа, и ничия друга. Отворих Триодекада на страница тринайсата, откъдето разбрах с какво заклинание да разваля една магия; последвах инструкциите. — Тя ги изгледа непокорно. — Сега имам няколко въпроса: кой ми е направил магия и защо? Майка ми знае ли за това? Защо никой не ми е казал? Защото не си представям какво толкова съм направила, че да накарам някого да ме мрази така.

Никоя не искаше да отговори. Докато местеше поглед от лицето на едната към лицето на другата, Джъстин имаше неприятно чувство, че е застанала на влакови релси.

— Не е направена от омраза — произнесе предпазливо Сейдж. — А от любов, скъпа.

— *Кой е бил, по дяволите?*

— Мариголд — каза Розмари с тих глас. — Направи го, за да те предпази.

Джъстин беше шокирана. Това нямаше смисъл.

— Да ме предпази от какво? — успя да попита тя, макар да я болеше, докато думите излизаха от гърлото ѝ.

— Мариголд едва оцеля, когато загуби баща ти — каза Сейдж. — Не беше на себе си дълго след това.

— Не беше луда — обади се Розмари. — Но страдаше толкова много, че нямаше място за нищо друго. После вече не беше същата. Дойде при нас, когато ти беше още малка, и каза, че е решила, че единственото ѝ дете не трябва никога да преживее такава агония. Искаше да ти направи магия, за да те предпази завинаги от загуба.

— Да ме предпази от загуба — повтори Джъстин с глух глас, — като направи така, че да нямам нищо за губене. — Тя обви ръце около тялото си, инстинктивно опитвайки се да не позволи да се разпадне на парчета. Емоциите се разливаха в пустотата като водни бои, кървящи върху мокра хартия.

— ... не бяхме съгласни с нея — казваше Сейдж. — Но тя ти беше майка. Една майка има правото да взема решения за детето си.

— Не и такъв тип решения! — възрази пламенно Джъстин. — Има решения, които дори една майка няма право да взема. — Още повече се вбеси, когато прочете по израженията им, че са съгласни с нея. — Защо не я възпряхте?

— Помогнахме ѝ, Джъстин — каза Розмари. — Цялото Сборище го направи. Магията беше прекалено мощна, за да се изпълни от един човек.

Джъстин не можеше да диша.

— Всички сте ѝ помогнали?!

— Мариголд беше една от нас. Бяхме длъжни да ѝ помогнем. Това беше колективен избор.

— Но... аз никога не съм имала избор.

Бяха я предали, всички те. Джъстин се чувстваше като ранено диво животно, готово да напада, да ранява, дори себе си.

— Беше заради твоята безопасност. — Тя чу гласа на Розмари през бучащата кръв в ушите си.

— Мариголд не е искала да бъде в безопасност! — извика Джъстин. — Искала е да бъде в затвор, който тя е построила. Щях да бъде сама, и тогава какъв избор щях да имам, освен да повтора нейния живот? Щях да се присъединя към Сборището и да следвам нейните планове за мен; тя щеше да надзирава всичко, което правя, а аз щях да бъда *точно като нея*. Тя не е искала дъщеря. Искала е клонинг.

— Тя те обичаше — каза Сейдж. — Знам, че все още те обича.

— *Откъде знаеш?* Защото тя ти го е казала? Не разбираш ли разликата между обич и контрол?

— Джъстин, моля те да разбереш...

— Разбирам — каза тя трепереща. — Вие сте тези, които не разбират. Искате да вярвате, че всяка майка желае най-доброто на детето си. Но някои не го желаят.

— Тя не е искала да те нарани, Джъстин.

— Искала е да направи точно това, което е направила.

— Може и да не е била перфектната майка, но...

— Не се опитвайте да ми кажете каква майка е била Мариголд. Аз съм единственият човек на този свят, който знае какво е да израснеш при нея. Предполага се, че една майка ще иска детето ѝ да има образование и стабилен дом. Вместо това аз бях разнасяна насамотам като евтин куфар. Майка ми никога не се застояваше някъде за по-дълго, нито пък проявяваше упорство в нещо, освен ако не беше „забавно“. И когато майчинството ѝ доскучаеше, както беше през повечето време, трябваше да се грижа сама за себе си. Защото бях неудобна.

Това беше истината. Но никой от тях не искаше да я чуе, както повечето хора избягват да погледнат в лице неприятните истини. Техните отношения с Мариголд и Джъстин, техният дял вина в магията, вярата им в колективната мъдрост на Сборището, всичко това започна изведнъж да изглежда съмнително. И Джъстин знаеше точно как ще се справят с това. Щяха да я обвинят, че е била непокорна и буйна. Беше по-лесно да се обвини този, който създава неприятности, нещастната жертва, вместо човек да погледне вътре в себе си.

— Разбира се, че си разстроена — каза Сейдж. — Трябва ти време да свикнеш с това, но време няма. Трябва да направим нещо сега, скъпа, защото променяйки своята съдба, ти си успяла да...

— Не съм променила съдбата си — озъби се Джъстин. — Промених това назад. — Енергията тлееше под кожата ѝ, преливаше от клетка в клетка.

Розмари я гледаше странно, лицето ѝ беше опънато.

— Джъстин — поде тя предпазливо, — ти никога не можеш да промениш нещата назад до състоянието, в което те са били преди това. Съдбата ти е била оформена от всяка постъпка, всяко действие, което си извършила. И разваляйки магията, ти си нарушила баланса между духовната реалност и физическия свят. Създала си буря по повече от един начин.

Що се отнася до Джъстин, последното, което ѝ трябваше, беше да слуша лекция от жена, която е помогнала да ѝ се направи доживотна магия.

— Тогава на първо място не е трябвало да помагаш за магията! — Енергията се освободи в опасна и ненасочена искра, нахлу в осветителната инсталация на тавана. Три крушки се пръснаха, стъклото се посипа и заблещука в останалия блясък от ъгловата лампа.

— Джъстин — произнесе строго Розмари, — *успокой се*.

Съдовете изтракаха и подскочиха в умивалника. Устата на Джъстин се изпълни с вкус на пепел. Гневът и обидата я прерязваха като остриета.

Сейдж беше преbledняла от притеснение.

— Ние само искахме да ти помогнем...

— Не се нуждая от такава помощ! — Един нож и няколко намагнетизирани прибори се изстреляха по плота и се залепиха отстрани на иноксовия хладилник. Джъстин беше почти сляпа от

яроост. Нищо не беше такава, каквото бе мислила, че е; нищо не беше реално или истинско. Чу ги да я викат по име, гласът на Розмари беше ядосан, а този на Сейдж умолителен.

Посред суматохата тя осъзна, че Джейсън е влязъл в стаята. Розмари му каза дрезгаво да не се меси, каза, че Джъстин не можела да се контролира и че щяла да го нарани. Някъде под яростта си Джъстин бе ужасена, че Розмари е права.

Игнорирайки предупрежденията, Джейсън стигна до нея с няколко едри крачки и я дръпна към себе си. Обхвана главата ѝ в ръце, като я принуди да вдигне очи към него.

— Джъстин — произнесе той; гласът му беше нисък и настоятелен, — погледни ме. Всичко е наред, скъпа. Помниш ли какво ти казах?... Каквото и да правиш или да кажеш, или да чувстваш... Погледни ме.

Джъстин повдигна погледа си към него. Беше хваната от тези среднощни очи, от начина, по който той се взираше в нея, сякаш я познаваше вътрешно и външно. Той беше спокоен и непоклатим, и я принуждаваше и тя да бъде такава. Извеждайки я от бурята за втори път.

— Наранена ли си? — Той отметна косата ѝ назад. — Да не би да си стъпила върху някое стъкло?

— Н-не мисля. — Тя почувства как нагорещената до бяло енергия се отдръпва. Но гневът и болката продължаваха да я терзаят. Не можеше да погледне нито Розмари, нито Сейдж. — Ето затова — каза тя на Джейсън, като трепереше и се смееше, докато сълзите се стичаха от очите ѝ. — Истина или предизвикателство, помниш ли? Ето затова скъсах с гаджето си. Той се страхуваше от мен. И ти би трябвало... Ти също...

Джейсън ѝ изшътка да мълчи, целуна я по челото, махна залепналия върху мократа ѝ буза кичур. После се пресегна към рулото кухненска хартия и откъсна едно парче. Попи очите на Джъстин, допря книжната кърпичка към носа ѝ и тя се издуха послушно.

Сейдж въздъхна, когато видя, че бурята е преминала.

— Ние ще се погрижим за това — каза тя на Джейсън, когато той погледна бъркотията в кухнята. — Благодаря ти, Джейсън. Ще си довършим разговора с Джъстин...

— Не. — Той гледаше към приборите и ножа, залепнали за хладилника. — Ще я придружа до горе.

— Тя има по-голяма дарба, отколкото мислехме — каза Розмари, без да се обръща определено към някого. — Може би по-голяма, отколкото съм виждала у някого. И изобщо не може да я контролира.

Изтощена и навъсена, Джъстин си замълча. Челюстта ѝ се разтрепери, когато се опита да сдържи новия напор от сълзи.

— Мисля засега да спрем — произнесе Джейсън с преднамерено любезен тон, извеждайки Джъстин от стаята.

— Има нещо, което и двамата трябва да знаете — започна Розмари.

— Може да почака за после — отвърна Джейсън.

— Не, не може. Разбираш ли...

— Розмари — прекъсна я твърдо Джейсън, — с цялото ми уважение... време е сега да спрем.

Възрастната жена отвори уста да възрази, след това я затвори и погледна към Сейдж печално.

— Може би е така.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Съзнанието се възвръщаше към Джъстин постепенно. Звукът на дъжда... болката в ожулените ѝ крайници... мирисът и топлината на чисти памучни чаршафи. Бледата сива светлина на утрото се провря под клепките ѝ и тя ги стисна още по-силно. Въздухът в спалнята беше студен, но целият ѝ гръб и крайници бяха топли, сякаш огрени от слънце. Джейсън беше с нея. Беше спал с дрехи върху чаршафите и одеялата, използвайки един от юрганите, за да се завие. Джъстин беше по нощница, сгушена дълбоко под завивките.

Спомените за предишната нощ изплуваха в ума ѝ. Тя беше говорила, без да спира, въпреки че за Джейсън трябва да е било трудно да види смисъл в думите ѝ, вмъквани между риданията. Той я бе държал и слушал търпеливо, докато тя му казваше неща, които не бе казвала на никого в живота си. Независимо дали вярваше на казаното или не, той я бе слушал и успокоявал, когато бе имала най-голяма нужда, и затова винаги щеше да му е благодарна.

Дори сега Джъстин не можеше да повярва, че собствената ѝ майка ѝ е направила магия. Един контролиращ акт, дегизиран като обич. Беше невъзможно да се приеме каквото и да е опровержение на това. Не се виждаше никаква логика.

— Да, никога няма да видиш смисъл — каза ѝ Джейсън, — просто защото няма такъв.

Беше прозвучал толкова убедено, че Джъстин изведнъж му повярва.

— Сигурен ли си? — прошепна тя, сгушвайки се до рамото му. — Розмари и Сейдж вярват, че е било за мое собствено добро. Напразно ли ги обвинявам? Трябва ли да им се ядосвам за това?

— Джъстин, когато някой казва, че „това е за твое добро“, това е гаранция, че се кани да ти навреди.

— Звучиш така, сякаш си напълно сигурен.

— Баща ми ме скъсваше от бой — каза той. — С водопроводна тръба, с верига, с всичко, което можеше да докопа. Но най-гадното не

беше боят. Най-гадното беше, когато ми казваше, че това било, защото ме обичал. Винаги съм се чудил как обичта може да се трансформира в посещение в спешното.

Джъстин обвини ръце около него и го погали по косата.

След миг Джейсън каза:

— Имам предвид, че когато някой те наранява, може да го нарече както си иска. Може да го нарече дори обич. Но думите лъжат, действията — не.

Беше облекчение да чуе истината, макар и болезнена.

— Не ги обвиняваш напразно — прошепна Джейсън. — И няма как да не се ядосваш за това. Но утре. А тази вечер спи.

Сега тя лежеше тихо, докато пристъпите на вятъра връхлитаха кулата. Беше минало доста време, откак не се беше събуждала с някого в леглото си. Въпреки слоевете завивки, които ги разделяха, Джейсън излъчваше топлина. Тръпка на удоволствие премина през нея и тя се притисна още по-плътено в него.

Джейсън се размърда, дишаше бавно и равномерно. В отговор ръката му се премести отстрани на гърдния ѝ кош и се отпусна.

Тя си помисли, че за първи път ѝ се случваше да спи с някой мъж, без първо да е правила секс с него. Джейсън можеше да се възползва от нея снощи, докато беше объркана. Но не го направи. Прояви се като джентълмен. Тя се запита какво би го накарало да изгуби железния си самоконтрол. Когато понечи да се търкулне към него, долната част на гърдата ѝ се опря в ръката му. Чувството накара стомахът ѝ да се свие.

Джейсън се протегна и се размърда, плъзгайки ръката си върху нея. Тя усети дъха му срещу тила си, който раздвижи малките косъмчета по него. Буден ли беше? Дали трябваше да му каже нещо? Ръката му потрепна и обхвана гърдата ѝ отдолу. Определено беше буден. Вълнението запулсира в нея, когато го усети, че започва да разкопчава копчетата на нощницата ѝ, движенията му бяха непринудени и преднамерени.

Пръстите му се плъзнаха под тънкото бяло трико. Толкова нежно... такъв контраст с грубия начин, по който я беше хванал вчера. Сърцето ѝ забърза, всеки удар догонваше предишния. Той хвана гърдата ѝ, повдигна нежната тежест, разтърка с палец връхчето, докато то се стегна. Леката стимулация предизвика пулсиране в него.

— Джейсън...

Палецът му отиде до устата ѝ и се спря за кратко върху устните ѝ.

Тя усети влажна целувка по тила си, върхът на езика му докосваше кожата ѝ... опитваше я... сякаш беше някакъв екзотичен деликатес. Той бръкна под обърканите чаршафи и завивки, хвана края на нощницата ѝ и я вдигна до кръста ѝ. Кожата на краката ѝ настръхна, облъхната от студения въздух. Топлата му ръка се плъзна по стегнатия ѝ корем и върхът на палеца му направи няколко обиколки около пъпа ѝ.

Джъстин отчаяно се опита да хване китката му.

— Търпение — каза той срещу косата ѝ.

— Не мога п-просто да лежа тук като статуя...

— *Магуро* — дойде тихият шепот и той гризна със зъби ръба на ухото ѝ.

— Какво?

— Японската дума за жена, която лежи неподвижно в леглото. — Гласът му беше нисък и сутрешно дрезгав. Ръката му се върна към корема ѝ, разтривайки с успокояващи кръгове. Тя усети усмивката му срещу тила си. — Също така означава риба тон.

— Риба тон? — повтори тя, изпълнена с негодувание, като се опита да се обърне.

Джейсън я задържа на място. Гласът му прозвуча развеселен:

— Клас суши. Скъп деликатес в Япония. Нещо, на което да се насладиш.

— Те... *искат* жената да не мърда?

Джейсън дръпна завивката.

— На сексуалната пасивност се гледа като на женствена. — Като дръпна отново завивката, той легна зад Джъстин, достатъчно близо, за да може да усеща тя твърдите мускули на тялото му под долната риза и гащета. — Винаги има пасивен и активен партньор.

Стомахът ѝ се сви в спазъм на очакване, когато усети изпъкналостта на ерекцията му срещу дупето си. Бедрото му се притисна между нейните, задържайки ги разтворени.

— И мъжът е винаги активният? — успя да попита тя.

— Разбира се. — Той завря нос в шията ѝ, докато ръката му се плъзна в разбърканата ѝ коса.

— Това е сексистко. — Ръката му дръпна косата ѝ близо до скалпа, предизвиквайки леко опъване. — Какво... — ахна тя.

— Тихо. — Топлината на дъха му се събра в раковината на ухото ѝ. — Не питай нищо. Не мърдай, освен ако не ти кажа да го направиш. — И като доближи устни до ухото ѝ, той прошепна: — Бъди добро момиче заради мен.

Никой никога не ѝ бе говорил по този начин. Джъстин никога не бе очаквала от себе си да толерира това. Той внимателно раздели гънките, дразнейки подутия център. Усещането беше толкова мъчително сладко, че тя простена от изненада. Той намери интимната влага и мина през нея.

Мускулите на бедрата ѝ се стягаха и отпускаха в ритъм, който не можеше да контролира. В гърлото ѝ потрепна звук на разочарование, когато ръката му се отдръпна и той измъкна бедро.

Тя отчаяно се извъртя да го достигне.

— Джейсън...

Пръстите му докоснаха устните ѝ в безмълвна заповед. Леко солена парфюм стигна до ноздрите ѝ, интимната миризма на собственото ѝ тяло. Тя замълча, треперееща от объркване и горещина, вътрешните ѝ мускули стискаха празнотата.

— По гръб — нареди той тихо.

Тя се подчини задъхана и той дръпна отвореното деколте на нощницата ѝ, докато гърдите ѝ се откриха и опънатата материя стегна ръцете ѝ отстрани.

Напълно облеченото му тяло се отпусна между голите ѝ бедра. Нежно докосване по гърдата... устата му... наелектризиращата грапавина на наболата му през нощта брада. Той покри връхчето и го подръпна леко, след което го погали с език. Тя стисна зъби, за да възпре жалостивите звуци, надигащи се от гърлото ѝ.

— Разтвори се за мен — каза той срещу гърдата ѝ.

Краката ѝ се разтвориха, разкривайки лека струйка влага.

— По-широко.

Тя се подчини, пламнала от смущение, възбудена повече, отколкото някога си бе мислила, че е възможно. Палецът му се спря в центъра на усещането, галеше и гъделичкаше с пеперудена лекота. Жадуваща повече удоволствие, умираща за него, тя се повдигна нагоре към ръката му.

Докосването мигновено спря и той се отдръпна.

Тя изхлипа името му, хълбоците ѝ се смъкнаха. Джейсън чакаше, дисциплината му беше абсолютна. Тишината бе нарушавана единствено от развълнуваното ѝ дишане. Умолителни думи кръжаха над устните ѝ... *Направи нещо. Каквото и да е.* След известно време, което ѝ се видя цяла вечност, той я докосна отново, разтвори горещата плът и започна нежно да масажира. Напрежението се събра като гънки от коприна, наслоявайки се, докато се натрупа в тежестта на удоволствието.

Той плъзна два пръста в нея, леко, но настойчиво докосване. Разтегна я. Още един пръст и вътрешното налягане стана неудобно. Тя понечи да протестира, но той нямаше да спре, тласкаше бавно, когато ѝ каза, че тя трябва да приеме всичко, което ѝ дава; след това се плъзна по-ниско върху тялото ѝ, като я ближеше и захапваше със зъби. Джъстин беше изгубена, дишаше задъхано и на пресекулки.

Устата му се затвори върху меката ѝ плът в дълга, смучеща целувка. Тя извика и потръпна, неспособна да спре атаката, неспособна да контролира каквото и да било. Още и още дълбоки усещания, докато си помисли, че ще припадне, но вместо това бе тласната в сладостно, горещо, гъделичкащо освобождение, което не приличаше по нищо на слабите спазми, които бе усещала в миналото.

Чувството връхлиташе от всички посоки, препускайки диво през нея. Постепенно то започна да се отлива в по-слаби вълни. Езикът му се бе спрял върху нея, облекчавайки всяка интимна тръпка и трепет. Пръстите му се извиха в нея. Джъстин простена, тялото ѝ беше преситено.

Но той не беше свършил. Натискаше по-дълбоко, по-скоро като удар, отколкото като мушкане, отново и отново. Използвайки устата си, изграждаше усещанията с дяволско търпение, като не ѝ позволяваше да се извие. Невероятно, топлината отново започна да я залива.

— Не — прошепна тя, сигурна, че не може да изтърпи това още веднъж, но той не спря, тласкаше я все по-безжалостно към пореден оргазъм. Когато той приключи, тя бе отпусната и почти в безсъзнание.

Като залепи една целувка от вътрешната страна на бедрото ѝ, Джейсън стана от леглото и отиде в банята.

Джъстин чу шуртенето на водата от душа и седна, като мигаше и търкаше очи.

— Ами ти? — попита тя замаяно, но той нямаше как да я чуе през шума на водата.

Джъстин се изправи на несигурните си крака, отиде до банята и отвори стъклената преграда. Тя трепна, когато в лицето я блъсна мъгла от студена вода. Той си вземаше студен душ, тялото му бе обърнато с гръб към нея, така че струята да пада върху гърдите му и да се спуска надолу по възбуденото му тяло. Представляваше великолепно гледка, кожата му бе златиста под блещукащата вода, раменете, гърбът и задникът бяха маса от издути мускули.

— Джейсън — каза тя объркана, — защо правиш това? Върни се в леглото. Моля те...

Той я погледна през рамо.

— Нямаме презервативи.

Джъстин се стегна срещу студените пръски и се пресегна в кабинката да повиши температурата на водата. Когато се затопли значително, тя влезе и застана до него под душа. Прегърна го изотзад и притисна буза в гладкия му гръб.

— Не ни трябва презервативи — каза тя. — Вземам хапчета.

Тонът му беше леко извинителен.

— Винаги използвам. Неизменно правило.

— О! Добре. — Притискайки се към гърба му, тя изпита удоволствие от топлината на водата, която се стичаше върху двамата, сякаш бяха едно същество, а не две. Ръцете ѝ се плъзнаха бавно около диафрагмата му, дланите ѝ се повдигаха с неравномерните движения на гръдния му кош. Пръстите ѝ изследваха едва доловимите хлътнатини между здравата рамка на ребрата.

Проучването ѝ продължи до острата коприна на косъмчетата по тялото му, тънка пътечка, водеща към по-объркана, по-гъста пътека. Той се напрегна с всеки мускул, когато ръката ѝ се затвори около твърдата, издута плът, и тя започна да го гали надолу-нагоре.

От устните му се отрони стон, после още един, и той се завъртя в тънката окръжност на ръцете ѝ, за да хване тялото ѝ по-високо и да го притегли по-плътно срещу своето. Тя бе изправена почти на пръсти. Той се притисна към долната част на корема ѝ с хлъзгави от водата тласъци и след секунди изохка в мократа ѝ коса. Удоволствието се разлива в топлата струя на водата, като връхлиташе и се оттегляше, оставяйки ги вплетени един в друг, и изтощени.

Джъстин си помисли, че е време да се отдръпне, но Джейсън явно не бързаше. Тя на свой ред не знаеше откъде да започне... краката и ръцете им бяха толкова здраво преплетени, сърцата биеха в едно.

* * *

Милостиво, на закуска не се наложи да седят дълго. Вместо това Розмари сложи храната на кухненския плот: нарязан плод и кисело мляко от местна мандра. Въпреки че Джъстин се изкушаваше да мълчи обидено, в един момент тя се присъедини към небрежния разговор — всички те прикриваха скритото напрежение като с насмолен брезент.

Вярно, Сейдж и Розмари я бяха измамили, но не можеха да се отрекат всички добри неща, които бяха направили за нея в миналото. Тя ги обичаше. Само че не знаеше как вярата ѝ в тях може да бъде възвърната. Но обичта не беше нещо, което се захвърля с лека ръка. Дори несъвършената.

А и беше ужасно трудно да се държи хладно и обидено, когато още я топлеше възбудата от преживяното, която не си отиваше. Тя не откъсваше очи от Джейсън, който изглеждаше атлетичен и секси в тениската си и плажните гащета, които Сейдж му беше изпрала. От време на време той ѝ изпращаше кратка, тайна усмивка, от което главата ѝ се замайваше. *Точно така би трябвало да се чувстваш, нашепваха сетивата ѝ. Това е, което ти липсваше.* И тя искаше още.

Само едно нещо нарушаваше тази приятна възбуда: а после накъде? Не ѝ се искаше да мисли за това, тъй като очевидният отговор беше... на никъде. Бяха се срещнали на пресечката на две разклоняващи се пътеки. Забързаният стил на живот на Джейсън изобщо не привличаше Джъстин. А когато се опиташе да си представи него в своето незначително ежедневиe, не успяваше.

Така че въпросът не беше дали отношенията им ще изтраят. Явно двамата не бяха предопределени да са щастливи вечно. Но тя нямаше нищо против да удължи „щастливата“ част колкото се може по-дълго. Странното беше, че макар да знаеше, че никога не могат да бъдат заедно, не можеше да спре да усеща връзка с него на ниво, което нямаше нищо общо с логиката. Сякаш бяха сродни души.

Но как можеш да бъдеш сродна душа с някой, който няма душа?

— Бурята утихна — каза Джейсън след закуска. — Има леко вълнение, но не е нещо, с което Бейлайнерът не може да се справи. Ти решаваш, Джъстин. Ако искаш да си тръгнем по-късно през деня, няма проблем.

— Не, трябва да се върна в хотела — каза тя и стомахът ѝ се сви при мисълта да се качи отново на кораб и да излезе в бурно море.

Джейсън се взира в нея дълго.

— Всичко ще е наред — каза той спокойно. — Не мислиш, че ще позволя нещо да ти се случи, нали?

Изненадана, че е прочел мислите ѝ толкова лесно, Джъстин се ококори и поклати глава.

— Джъстин — обади се тихо Сейдж. — Преди да си тръгнеш, имаме нещо за теб.

Джъстин я последва до дивана и двете седнаха; Розмари стоеше на прага. Джейсън остана до прозореца, скръстил ръце пред гърдите си.

— По изгрев-слънце ходихме до Кристалния залив — каза Сейдж на Джъстин, — за да направим магия за защита. Тя не е перманентна и не знаем доколко ще помогне, но със сигурност няма да навреди. Носенето на това ще засили ефекта ѝ. — Тя даде на Джъстин една гривна, направена от парченца розов прозрачен камък, завързани в блестящ кръг.

— Розов кварц? — Джъстин плъзна гривната по китката си, повдигайки я, за да се наслади на красотата на кристалите.

— Балансиращ камък — обади се Розмари от прага. — Ще помогне да се хармонизират духовете и ще те пази от негативна енергия. Носи я колкото може по-често.

— Благодаря ви — успя да каже Джъстин, макар да се изкушаваше да каже, че не би имала нужда от магия за защита, или кристали, ако те на първо място не бяха помогнали да ѝ се направи заклинание против любов.

— Носи я също така и заради Джейсън — каза Сейдж и кимна към него. — Опитяхме се да прострем влиянието на заклинанието и върху него.

— Защо му е на Джейсън защита? — попита предпазливо тя. — Той няма нищо общо с развалянето на магии.

— Не сме ти казвали — продължи Сейдж. — Не е било необходимо досега. Но тъй като магията е била развалена, има известна опасност, за която трябва да знаеш.

— Не ме интересува дали съм в опасност. Не искам да знам.

— Не *ти* си в опасност — информира я Розмари. — А той.

Джъстин обърна очи към равнодушното лице на Джейсън. След това погледът ѝ се върна към възрастните жени.

— Ще обясня — каза Розмари. — Както вече знаеш, вселената изисква равновесие. За силата, на която се радва една родена вещица, трябва да се плати определена цена.

— Аз не се радвам — каза Джъстин. — Бих я подарила, ако можех.

— Не можеш. Тя е част от теб. И като нас, останалите, ще платиш залог.

— Какъв залог?

— Всеки мъж, когото една вещица обикне, е предопределен да умре. Традицията нарича това „проклятието на вещицата“.

— *Какво?* Защо?

— Да си роден за занаята, е призвание — каза Сейдж. — Отговорност да служиш на другите, но не като призванието на монахиня. Не знам нито кога, нито как е възникнало това проклятие, но винаги съм си мислила, че е с цел да не бъдем разсейвали от съпрузи и семейства.

Информацията беше прекалено много, за да се смели, особено след другите разкрития през изминалите двацет и четири часа. Джъстин прегърна коленете си и отпусна глава върху тях, след което затвори очи.

— Защото изобщо не е разсейване, мъжът, когото обичаш, да умре — прошепна тя.

— Мариголд искаше да ти спести това страдание — каза Сейдж. — Това е причината, поради която аз — може би неправилно — ѝ помогнах. Мислех, че ще е по-лесно за теб да бъдеш свободна от такова бреме. Да не познаеш никога болката от изгубената любов.

Джейсън слушаше, изкривил устни в мрачна гримаса.

— Всеки е предопределен да умре рано или късно — каза той.

— В твоя случай — отвърна Розмари, — може би по-рано. Известно време всичко ще е наред. Никой не може да каже колко

дълго. Но един ден нещастията ще започнат... ще се разболееш или ще се случи катастрофа. А ако успееш да оцелееш, ще стане нещо на следващия ден, и на по-следващия, докато най-накрая не дойде такава, от която няма да се измъкнеш.

— Само ако се влюбя в него — каза Джъстин дрезгаво, без да поглежда към Джейсън. — А аз няма да се влюбя. — Тя направи пауза. — Има ли клауза за спасение? Вратичка? Някакво заклинание за прогонване или ритуал, или...

— Страхувам се, че не.

— Ами ако не вярвам в това? — попита Джейсън.

— И моят Нийл не вярваше — отвърна Сейдж със съжаление. — Както и бащата на Джъстин. Няма значение в какво вярваш, скъпо момче.

Думите накараха Джъстин да изстине. Тя се хвана, че инвентаризира емоциите си. Все още не беше прекалено късно. Тя не обичаше Джейсън. Никога нямаше да си позволи да обикне някого, ако това щеше да го превърне в жертва на някакво свръхестествено наказание.

Потънала в мислите си, тя не забеляза приближаването на Джейсън, докато не усети топлата му ръка върху гърба си.

— Джъстин...

— Недей.

— Да не правя какво?

Не ме докосвай. Не ме карай да се влюбя в теб.

— Не искам да говорим за това повече — каза тя с равен глас, отвръщайки поглед. — Искам да се прибера вкъщи. А след това ще направя всичко възможно да стоя далеч от теб.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пътуването до Рош Харбър беше сравнително приятно; няколко облака нарушаваха гладкостта на порцелановосиньото небе. Джейсън управляваше внимателно, не забравяше скалите и островчетата, издигащи се над водата. Много от тях бяха отбелязани като птичи резервати за чайки, северни морски патици, стридояди и корморани. Един орел проучваше океана от наблюдателницата си на висок изсъхнал дънер. Когато пристанището се показа, ято лебеди, тръгнаха към Калифорния, прекосиха водата пред Бейлайнера.

Джейсън хвърли поглед към Джъстин, която сякаш не забелязваше нищо наоколо. Играеше си с гривната от розов кварц около китката си, устата ѝ бе стисната в мрачна черта. Откакто бяха напуснали къщата с фара, тя беше сдържана, сякаш дори опитът да разговаря представляваше смъртна опасност за Джейсън.

Те влязоха в дока и двама от облечените в червено пристанищни работници дойдоха да хванат въжетата и да се погрижат по-нататък за кораба. Джейсън помогна на Джъстин да слезе и двамата тръгнаха по дървения кей. Той прехвърли ръка през рамото ѝ и я усети как се напруга.

— Съжалявам за каяка ти — каза той. — Може би ще се появи някъде.

— Сигурно е на дъното на океана. — Джъстин се опита да звучи весело. — Но най-малкото аз не съм в него, благодарение на теб.

— Мога ли да ти предложа да ти купя нов, като в същото време е ясно, че не се опитвам да те впечатля с дебелия си портфейл?

Джъстин поклати глава и върху устните ѝ се появи неохотна усмивка.

— Благодаря. Но няма нужда.

— И какво сега?

Изражението ѝ стана замислено.

— Връщаме се в хотела — отвърна тя. — Ти отиваш на работа, аз също. И... това е.

Джейсън спря в края на кея и хвана перилата от двете страни, когато тя се облегна на тях. Телата им не се докосваха, но той знаеше как се чувства тя срещу него, тялото му помнеше меката излъчваща се топлина на нейното.

Той надникна в тревожните ѝ кафяви очи.

— Имаме недовършена работа.

Тя разбра какво има предвид.

— Аз... не мога да правя това с теб.

— Но тази сутрин го искаше.

— Не мислех правилно. — Червенина покри лицето ѝ. — Но сега мисля.

— Боиш се, че може да започне да ти пука за мен. — Той пусна лека следа от сарказъм в тона си. — И че това ще ме постави в някаква опасност. Така ли е?

— Не. Да. Виж, няма разумен човек, който да твърди, че аз и ти трябва да бъдем заедно. Искам да кажа: би ли ме избрал за себе си?

— Вече го направих.

Тя се опита да се измъкне от ограждението на ръцете му, но той не я пусна.

— Не си струва — каза тя и извърна лице от него. — Джейсън, знам какво става, когато човек без душа умира. Нищо не остава от теб. Времето ти е достатъчно ограничено.

— Как го прекарвам си е моя работа.

— Но ако те нараня по някакъв начин, аз ще съм тази, която ще трябва да живее с това. — Лицето ѝ се разкриви и тя се опита да се пребори с внезапния импулс да се разплаче. — А не бих могла — продължи дрезгаво. — Не бих могла да го понеса.

— Джъстин. — Той я привлече по-близо, но тя се отдръпна и така ръцете му обвиха гърдите ѝ. Главата му се наведе и устните му докоснаха ухото ѝ. — Това е риск, който искам да поема. Такова нещо се случва веднъж в живота. Срецаш една жена и реагираш по такъв побъркан начин... докосваш кожата ѝ и за теб това е най-нежната кожа, която си докосвал, и не съществува парфюм, който да е по-хубав от нейния аромат... сигурен си, че никога няма да скучаеш с нея, защото тя е интересна дори когато не прави нищо. Дори без да знаеш всичко за нея, я приемаш. Знаеш коя е и това ти въздейства на всички нива. — Ръцете му се стегнаха. — Прекарах последните десет години, отивайки

от една погрешна жена при друга погрешна — затова мога да почувствам, когато съм намерил правилната. — Той целуна малкото пространство зад ухото ѝ. — И ти го чувстваш. Знаеш, че сме предопределени да бъдем заедно.

Джъстин поклати глава. Не беше за вярване, усети го как се усмихва срещу ухото ѝ.

— Ще те накарам да го признаеш — каза той. — Тази вечер.

— Не.

Джейсън я обърна с лице към себе си.

— Намери заклинание тогава — каза той с нисък глас. — Намери начин за нас.

Джъстин прехапа устни и поклати глава.

— Вече достатъчно измъчих мозъка си. Единственото нещо, което можа да ми хрумне, е дълговечно заклинание, а аз не мога да направя такова.

Погледът му се изостри.

— Защо не?

— Това е в областта на висшата магия. Всичко, което е свързано със смъртта или живота, е забранено — тези заклинания са опасни дори в ръцете на най-опитните магьосници. А ако дълговечното заклинание проработи, то би било ужасно. Хората обикновено гледат на дълговечното като на благословия, но във всеки гримоар^[1], в който погледнеш, това е класифицирано като проклятие. Жестока участ е да се живее отвъд естествения ред на нещата... да надживееш всички, които обичаш, тялото ти и умът ти да западат и колкото и болка и самота или скръб да изпитваш, да продължаваш да живееш. Накрая ще се молиш страданието ти да свърши, защото ще гледаш на смъртта като на милост.

— Ами ако въпреки всичко искам да опиташ? Ами ако кажа, че си струва да бъда с теб?

Тя поклати глава.

— Няма да ти го причиня. А дори и да исках и да направех заклинанието правилно, то пак нямаше да проработи за нас. Прекалено сме различни. Аз ще намразя живота ти; никога не бих могла да бъда част от него. А не виждам ти да можеш да се откажеш от всичко, което си работил, за да заживееш на спокоен малък остров. Накрая ще си нещастен. Ще ме обвиняваш. — Джъстин се обърна към него, лицето ѝ

беше скрито. — Не става — каза тя с глух глас. — По-добре да се разделим. Това е съдба.

Джейсън обви ръце около нея и те останаха така дълго. Забравили за непознатите, които минаваха покрай тях на кея. Изглеждаше сякаш той се е примирил с неизбежното.

Но когато накрая заговори, прозвуча всякак, само не и примирено.

— Единственият вид съдба, в който вярвам, Джъстин, е онова, което се случва, когато нямаш избор. Аз те желая. И проклет да съм, ако позволя нещо да застане на пътя ми.

* * *

Връщането на Джейсън в „При художниците“ беше посрещнато с облекчение от екипа на „Инари“, който се състоеше от Джил Съмърс, колежка от колежа, която сега ръководеше продажбите на компанията... Ларш Аренд, неговият адвокат... Майк Тиърни, шеф на счетоводния отдел... и Тод Уинслоу, архитектът на сградата на „Инари“ в Сан Франциско.

— Не помисли ли, че може да не оцелееш без сигнал на клетъчния телефон? — каза Джил с укор.

— Наслаждавах се на почивката — каза им многозначително Джейсън. — Мога да се справя и без сигнал.

Майк погледна подозрително.

— Веднъж ми беше казал, че ако райт и адът съществуват, ще са малки градчета в Средния Запад, само дето адът ще е градът без интернет.

— Аз мисля — каза Тод с лека усмивка, — че Джейсън няма предвид липсата на безжичен достъп, защото получава обслужване от клиентски сървър от една дългокрака брюнетка.

Джейсън го изгледа предупредително и въпреки че Тод се ухили без всякакво разкаяние, не каза нищо повече. Фриволността си имаше граници, която всички — дори най-близките приятели на Джейсън — знаеха, че не бива да прекрачват.

Присила, от друга страна, дръзваше да повдига теми, които никой друг не би посмял. Преди година Джейсън я бе интервюирал и

наел измежду група стажанти за своя асистентка, след като един от мениджърите му беше свил броя на кандидатите до трима. С провинциалния си акцент и необичайна биография Присила беше съмнителен избор. Но нейната интелигентност и компетентност вече я бяха направили да изпъкне сред останалите кандидати.

Това, което окончателно беше решило въпроса, бе коментарът ѝ в края на интервюто, когато Джейсън беше попитал дали има някаква информация за нея, която тя би искала той да знае.

— Смятам, че има — бе отвърнала тя. — Нямахме как да не забележа, че нямате душа. — Тъй като той бе вперил очи в нея, тя бе добавила: — Може би мога да ви помогна в това.

Нямаше начин Присила да знае. Беше я притиснал да обясни, а тя каза, че можела да го усети. Нае я с очакването, че с времето ще дойдат повече разкрития, както и бе станало. Накрая тя бе признала пред него, че е родена вещица.

— Може да се каже, че аз и моят род сме недодяланата страна на Файвиш — беше казала Присила. — Притежаваме магьосническа кръв, но никой от този клон на семейството не я е използвал. Но една нощ през петдесет и втора година баба ми свалила луната от небето. Всичко станало за десет минути. Когато баба разправяше как е свалила луната, мама винаги ми казваше, че това било просто балон на метеорологичната служба. Но аз бях сигурна, че баба казва истината.

Според Присила майка ѝ не искала тя да знае истината за магьосническото наследство на нейното семейство. Това щяло да доведе до изгонването им от дълбоко уважаваната общност в Озарк^[2]. Така че Присила тайно се опитала да научи каквото може от баба си и сестрата на баба си, които тайно практикували магия.

След като започна да работи при Джейсън, Присила проучи историите на няколко древни гримоари. Триодекадата беше измежду тях. Проследявайки наследниците на предишните собственици на Триодекада, Присила най-после идентифицира Джъстин Хофман като последна в родословието. Тя беше почти сигурна у кого в момента е тайната книга. И ако някоя книга на земята съдържаше тайни, които можеха да помогнат на Джейсън, то това бе легендарната Триодекада. По някакво случайно съвпадение или съдба, оказа се, че Джъстин живее на острова, където Джейсън вече беше решил да купува парцел.

Джейсън беше благодарен на Присила, че го е довела на това място. И беше започнал да я харесва, доколкото можеше да харесва някой, който се отдаваше нежно на мечтите си за сандвичи със сирене пименто и бял хляб, кюфтенца с гроздово желе, или си мислеше, че върхът в кариерата на Клинт Ийстууд е филмът с орангутана.

Приемайки ролята на ментор, Джейсън се бе опитал да накара Присила да разбере ценността на изтънчеността и умереността. Не беше нужно да използваш ковашки чук, за да убиеш муха. Тя се научаваше постепенно, че уменията, които са ти помогнали да се измъкнеш от калта, не са тези, които ти трябва, когато искаш да стоиш извън нея.

— Как е Джъстин? — попита Присила, когато седна на масата в стаята на Джейсън и отвори лаптопа си.

Джейсън седна на края на леглото.

— Добре е.

— А ти...?

— Нека първо свършим работата.

Присила прибра един кичур от правата си червена коса зад ухото и отвори един файл на екрана.

— Има само няколко неща, на които да отговориш. Поканен си да изнесеш програмна реч в Далас следващото лято.

Това поне беше лесно.

— Не.

— А ще участваш ли в панелна дискусия? За час?

Джейсън поклати глава.

— Отивам на конференция в Калифорния следващата седмица. По една конференция годишно е всичко, с което мога да се справя. — Той се беше съгласил да бъде и домакин на частно парти за набиране на средства в борба с рака, но това щеше да бъде скромно събитие.

Обсъдени бяха още няколко служебни въпроса — последните технически дефекти в „Небесни бунтовници“, както и нови оптимизации за памет и стабилност.

Присила затвори лаптопа и очаквателно погледна Джейсън.

— Какво стана? — попита тя. — С теб и Джъстин?

Джейсън помълча известно време, не беше сигурен как да отговори. Пълното излагане на фактите не би разкрило истината за

случилото се. А и беше невъзможно да се определи какво иска той, нито пък как се чувства.

— Да си чувала за магии? — попита той.

Присила поклати глава.

Както очакваше, Присила слушаше по начина, по който го правеше винаги, когато мозъкът ѝ обработваше информация за бъдещо използване. За разлика от Джъстин, тя не беше в конфликт с използването на магията. Искаше да знае колкото е възможно повече. Клопките нямаха значение за нея. Все още.

Но някой ден нещата щяха да се променят.

— Горкичката — направи коментар тя. — Не мога да си представя някой от моя род да ме беше прокълнал.

— Джъстин го прие тежко. И фактът, че Розмари и Сейдж са участвали, не подобри нещата. Те са като част от семейството ѝ. Тя беше направо опустошена.

— Добре, че си бил там да ѝ помогнеш да го преодолее. — Нещо в тона на Присила превърна коментара в хаплива забележка.

— Бях при нея като неин приятел — каза отсечено той.

— Един приятел не би правил скрити планове да открадне книгата ѝ със заклинания.

— Не съм планирал да крада нищо. Ще ѝ върна книгата, след като получа информацията, която ми трябва.

— Защо не помолиш Джъстин да ти я даде назаем?

— Ще откаже.

— Как така? Щом ти е приятелка...

— Сложно е.

Присила го изгледа с немигащи сини очи.

— Намерих книгата със заклинания, докато те нямаше — произнесе накрая тя. — В къщата на Джъстин под леглото ѝ. Книгата е заключена.

— Знам къде е ключът. Джъстин го носи на верижка около врата си.

— Дори ако вземеш ключа от нея, книгата е защитена от нещо много по-силно от медна заключалка. Никога не можеш да го изнесеш през входната врата.

Джейсън поклати леко глава.

Виждайки неразбирането му, Присила обясни:

— Гримоарът се държи при собственика си от много заклинания за свързване. Ако се опиташ да го измъкнеш, той не помръдва. Като магнит.

— Как да преодолея това?

— Предполагам, че трябва да накараш първо Джъстин да ти вярва. Да я е грижа за теб. — Присила изглеждаше обезпокоена. — Споразумението, което ще сключим... ще го спазиш ли? Няма да нараниш Джъстин като вземеш книгата ѝ със заклинания завинаги?

— Вече ти казах, че ще ѝ я върна. Нямам намерение да наранявам Джъстин или да я превръщам в свой враг. Всъщност, тъкмо напротив.

Присила изглеждаше леко стресната.

— Не планираш да останете приятели с нея след това, нали?

— Това си е моя работа.

Присила изследва безстрастното му лице.

— Помни какво ти казах: никога не се забърквай с вещица. Ако се влюби в теб, обречен си. Дори най-милите от нас са мъжеубийци. Не можем да направим нищо срещу това. Всички мъже в семейството ми са умрели преждевременно, включително баща ми. Не искаш да имаш такава съдба. Не можеш да спечелиш в тази битка.

— Ти току-що ми каза да накарам Джъстин да прояви внимание към мен.

— Внимание, да. Не любов. А след като получиш каквото искаш, остави Джъстин колкото е възможно по-бързо, и не се обръщай назад.

* * *

— Сигурна ли си, че си напълно права? — попита Зоуи, подреждайки продуктите в килера за провизии.

— Всичко е страхотно! — възкликна Джъстин, докато почистваше машината за кафе. — Добре съм, като се изключи, че изгубих каяка си. Но той е нещо, което може да се купи. Предполагам, че гордостта ми е леко наранена — чувствам се като идиот, че бурята ме изненада така.

— Трябва да си изпитала облекчение, когато Джейсън се е появил?

— Повече от облекчение — каза Джъстин, решавайки, че не е необходимо да обяснява, че едва не е умряла тогава.

Зоуи изглежда усети, че Джъстин не ѝ казва всичко за преживяното в Колдърън Айлънд. След като изслуша цензурираната версия на братовчедка си за нощта в къщата с фара, тя попита скептично:

— Нищо ли не се случи между теб и Джейсън?

— Предполагам, че нямаше да съм човек, ако не се бях увлякла малко по него. — Тя се опита да изглежда нехайна, но в съзнанието ѝ изникна картина... тя е притисната в мускулестото тяло на Джейсън... кожата му е толкова златна и гореща, като слънчева светлина... и усети, че се изчервява.

— Ами Джейсън? — попита Зоуи и ѝ подаде ролката с кухненска хартия, за да избърше кафемашината. — Той изпитва ли нещо към теб?

— Ами... това няма значение.

— Защо не?

— Той е пълната ми противоположност, Зоуи. Богат е. Има служебен самолет. Притежава три къщи и не прекарва времето си в нито една от тях. Не мога да бъда с такъв човек.

Зоуи я изгледа с укор.

— Мил ли е с теб? Кара ли те да се смееш? Приятно ли ти е да говориш с него? — След като Джъстин отговори с кимване на трите въпроса, Зоуи заключи: — Може би това са единствените неща, върху които трябва да се концентрираш.

— Не е толкова просто.

— Мисля, че е толкова просто. Хората използват усложненията като извинение да се откажат прекалено бързо. — Зоуи помогна на Джъстин да върне тежката кафемашина на мястото ѝ. — Няколко момичета искат да се съберем в събота вечер. Какво ще кажеш за една киновечер?

— Разбира се. Но ми направи една услуга — предупреди ги да не ме разпитат нищо за Джейсън.

— Ще трябва да измислиш някаква пиар версия, която да им кажеш — каза Зоуи. — Иначе няма да престанат да настояват.

— Пиар като връзки с обществеността? Или имаш предвид безсмислено дърдорене?

— А може би нецензурни провокации? — вдигна вежди Зоуи с палави искрици в очите.

Джъстин се усмихна, отиде до високите кухненски шкафове и отвори една вратичка.

— Къде са малкото мраморно хаванче и чукалото, които използваш, за да счукваш подправки?

— Ще ти ги дам. — Зоуи отвори най-високия шкаф и извади бялото хаванче. Подаде го на братовчедка си и попита: — Да ти помогна ли с нещо?

— Не, мислех да изпробвам една рецепта за овесена каша и маска с пчелен мед.

— Добави малко лимонов сок — предложи Зоуи и се пресегна към купата с плодове. — Ще избели тена ти. — Тя взе един узрял лимон и го подаде на Джъстин. — Колкото до това, за което говорихме... опитай се да бъдеш непредубедена, Джъстин. Понякога любовта се появява на неочаквани места.

Джъстин ѝ хвърли мрачен поглед.

— Както и бурените.

Зоуи се усмихна.

— Добре де, аз тръгвам.

След като Зоуи излезе, Джъстин отиде в къщата си, извади книгата със заклинания и я занесе в кухнята. Тя прелисти секцията с отвари и тинктури, и намери рецептата, която търсеше. Една обезкуражаваща отвара, която гарантираше прекъсване на всякаква романтична привързаност или привличане. Ако я дадеше на Джейсън със собствената си ръка, той щеше да изгуби интерес към нея.

Тъй като не се очакваше той да пожелае да я изпие доброволно, Джъстин трябваше да измисли начин да му я подпъхне, без да разбере. Това я караше да се чувства виновна, но нямаше друг изход. Беше за негово добро, все пак. Опитваше се да спаси живота му.

Тя примига, когато си го спомни да ѝ казва: „когато някой ти каже, че нещо е за твое добро, това е гаранция, че се кани да ти причини вреда“.

Нямаше и дума за това, когато си принуден да избираш между две еднакво неприятни опции.

— Пълно прецакване — промърмори мрачно.

Тя излезе в градината си за билки да откъсне прясно женско биле, мента, кориандър и майорана. Върна се в кухнята с шепа уханна зеленина и заключи двете врати. Беше важно да следва рецептата дословно — не искаше да рискува да бъде прекъсната.

Тя счука билките в хаванчето, изсипа зелената кашлица в медна тенджерка и добави вода. След това я сложи на котлона да кипне и отиде в килера за провизии да вземе една картонена кутия от рафта. В нея имаше някои основни магични съставки, включително малки стъклени бурканчета и смола. Като смачка малка бучка смирна и щипка смола от драцена на прах, тя ги добави към съдържанието в тенджерката.

Щом сместа кипна, Джъстин запали китка сушен бял градински чай и го размаха във всички посоки, чистейки негативната енергия. Когато билките се наквасиха добре, Джъстин прецеди отварата в малка купа. Тя изчисти кухнята и се върна на масата да довърши еликсира. После прелисти страниците и се спря на формулата, наречена „Сълзите на Девицата“.

— Страхотно — изсумтя сардонично тя. — Напълно съм сигурна, че не мога да бъда причислена към девиците. — При отсъствието обаче на достъпна плачеща девица, трябваше да свършат работа и собствените ѝ сълзи.

Но как да се накараше да плаче?

Тя влезе в кухненския килер и намери теления кош, в който Зоуи държеше лука.

— Дано си заслужава. — Тя въздъхна и сложи една едра глава лук на дъската за рязане. Разполови я. След това наведе лице над лютивите пари, стараяйки се да държи очите се отворени. Те започнаха да щипят и мигновено се насълзиха. — О, боже — въздъхна тя и се пресегна за едно малко стъклено шишенце. Успя да събере в него няколко от собствените си сълзи. След като попи очите си, взе шишенцето от масата и използва медицински капкомер, за да го допълни с билковия разтвор.

Сега единственото, което трябваше да направи, беше да произнесе заклинанието, и отварата за отказване щеше да е готова.

Само че когато понечи да вземе Триодекада, страниците се прелистиха като ветрило и книгата се затвори с трясък.

— Хей — възмути се Джъстин, — престани да си играеш и ми позволи да завърша това. — Тя отвори насила книгата. Бързо произнесе думите, като притискаше страниците, които искаха да се затворят.

*Страстта отхвърлена е вече,
Щом сълзите девичи са изпити,
Ти, еликсир, сърцето му да охладиш побързай,
Преди любов във него да започне да пламти.*

Задъхана от усилието, Джъстин затвори Триодекада и завъртя капкомера върху шишенцето.

— Готово. Една капка от това и Джейсън ще избяга колкото е възможно по-далеч от мен.

Очите ѝ отново се насълзиха.

— Проклет лук — каза тя и се пресегна за друга кърпичка.

Макар разрязаният лук да беше в другия край на стаята.

* * *

Точно в девет вечерта Джъстин почука на вратата на Джейсън. Тя стискаше сребърния поднос по-здраво, отколкото беше необходимо. Шотовете водка и лед тракаха в ръцете ѝ.

Вратата се отвори.

Погледът на Джейсън мина по нея. Това предизвика въртележка от емоции в нея — топлина, желание, страст.

Той я побутна да влезе в стаята, после взе подноса и го остави на масата.

Не съм влюбена в него, каза си тя, когато той се пресегна към нея. Макар да беше опиянена от чистия морски аромат на неговата кожа и успокояващото усещане за присъствието му. Макар гърлото ѝ да се беше свило, сякаш всеки миг щеше да заплаче.

— Вдругиден си тръгваш — каза тя неловко.

— И?

— Всичко ще свърши.

— Нищо няма да свърши — каза той. — Ние току-що започнахме.

— Всяка друга жена ще е по-добра за теб. Знаеш, че не пасвам на живота ти.

Джейсън се наведе да я целуне по шията. Ръката му се плъзна по хълбока ѝ. Шепотът му се изви нежно срещу кожата ѝ.

— Мисля, че ще ми паснеш перфектно. Нека изпробваме.

Проклет развратник. Лицето ѝ пламтеше. Тя едва бе в състояние да стои неподвижно, всеки нерв в тялото ѝ се извиваше от копнеж. Не се сдържа да си го представи само за миг... чувството той да е вътре в нея.

— Донесох ти водката — каза тя и се отдръпна. Цялото ѝ същество трепереше. Тя разтърка косата си яростно и дръпна края на тениската си. — Трябва да изпиеш един шот. Ще ти помогне да се отпуснеш.

— И четвърт литър няма да успее да го стори — произнесе той иззад нея.

Обвила ръце около тялото си, Джъстин се приближи до прозореца и погледна навън. Нощта шумолеше студена и тъмна около хотела. Малката лампа над вратата беше обкръжена с ореол като нарисуваните златни кръгове около главите на средновековните икони.

— Ами ако се съглася да ти продам къщата при езерото? — попита тя, без да го поглежда. — На ниска цена. По този начин ще можеш да останеш там и да следиш напредването на строежа. Няма да се налага да се връщаш отново в „При художниците“.

— Опитваш се да ме подкупиш да стоя далеч от теб?

— Не да те подкупя — възрази тя. — Просто искам да организирам ситуацията така, че да можем да избегнем бъдещи проблеми.

— Не можеш да избегнеш бъдещи проблеми — каза той. — Дори ако намериш начин да не ти пука за мен, да не ми говориш... тогава ще има други проблеми. Защото животът е такъв. Един проблем след друг. Не можеш да контролираш всеки от тях. Единственото, което можеш да направиш, е да се пресегнеш за нещо хубаво, когато е възможно. И да го задържиш на всяка цена.

— Не мога — възрази тя пламенно. — Защото се опитвам да те спася.

Дълга пауза. Тя чу издрънчаването на чаша, оставена на масата.

— Не се опитвай да ме спасиш. Опитай се да ме обичаш.

— Това би било *лесно*. — Гласът ѝ се изпълни със страдание. — Толкова абсурдно лесно е да те обичам. — Тя продължаваше да гледа встрани от него. — Боже мой, иска ми се никога да не бях разваляла магията. Те бяха прави — преди си бях по-добре. Както и ти.

— Не си била...

Той млъкна. Пое си дълга, неравна глътка въздух.

Обръщайки се, Джъстин го видя как подпря ръце на масата, главата му беше наведена над празната чаша. Гърбът му беше толкова напрегнат, че дори през трикото на тениската очертанието на мускулите му се забелязваше.

— Джъстин. — Гласът му прозвуча странно.

Той беше изпил отварата, която трябваше да го откъсне от нея. Действаше ли вече? Дали не беше направила грешка? Той не дишаше както трябва. *В името на Хадес*. Да не би да го беше разболяла?

— Да? — попита тя и се приближи до него.

— Какво си сложила във водката? — Гласът му беше измамно мек.

— Може би капка от билков еликсир. Нещо като... целебен тоник. Как се чувстваш?

Той дишаше и преглъщаше, кожата му се наля с гъста червенина.

— Като състезателен кон на стероиди.

Джъстин поклати глава. Това не звучеше добре. Нещо се беше объркало.

Той я погледна, очите му приличаха на разширени черни езера.

— Джъстин — прошепна той, — какво, по дяволите, ми направи?

[1] Магическа книга със заклинания и ритуали. — Б.пр. ↑

[2] Област от ниски планини в северозападен Арканзас, югоизточно Мисури и североизточна Оклахома. — Б.пр. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Трябва да седнеш — каза Джъстин разтревожено. — Ще ти дам вода. Ти си... — Тя млъкна изненадано. Един поглед по тялото му разкри, че е възбуден. *Наистина* възбуден. Определено не беше страничен ефект от отварата. Изненадана, тя се пресегна за втория шот водка и отпи предпазливо, едва навлажнявайки устни.

Внезапна топлина я обля изведнъж от главата до петите, отнемайки дъха ѝ. Тя усети как огънят препуска по вените ѝ. А между бедрата силно интимно туптене. Почти не можеше да мисли през мъглата от страст и объркване. И всичко това само от една-единствена глътчица водка!

А Джейсън бе изпил цял шот.

— Това е обратното на онова, което исках — възкликна тя отчаяно. — Какво се е объркало?

Джейсън взе шепа ледени кубчета от подноса и ги допря до врата си. Ледът се стопи, сякаш беше пуснат в горещ тиган. Блестящи струйки се плъзнаха около шията му и попиха в плата на тениската. Той дишаше през зъби, задъхано, неравно.

— Много съжалявам — каза му отчаяно Джъстин и протегна ръка да го докосне, след това я дръпна, когато той ѝ хвърли опасен поглед. — Не съм искала... Не трябваше... Какво да направя? Още лед? Да пусна ли студен душ?

Джейсън сякаш не я чуваше. Той разтърка студените си мокри ръце по лицето и челюстта. Скулите му се бяха зачервили, по върховете на дългите му черни мигли се виждаха капчици. Като съблече тениската си, той разтърка енергично врата и раменете си. В продължение на един миг Джъстин можеше само да се вира в него.

— Съжалявам — произнесе тя отново. — Продължавам да влошавам нещата.

Дългите мускули на гърба му потрепериха, когато тя го докосна, сякаш дори най-лекият досег бе мъчение. Тя притисна разкаяно буза до горещата му кожа.

Джейсън се обърна бавно, сякаш едно по-бързо движение би скъсало тънката нишка на самоконтрола му. Той я привлече към себе си и тя почувства твърдата, изпълнена с копнеж напрегнатост на леопард, готов за скок.

— Следвах инструкциите точно — успя да каже само. — Трябваше да действа.

Джейсън прокара устни по извивката между шията и рамото ѝ, триейки нос.

— Парадоксални реакция — каза той.

— Искаш да кажеш, както когато антидепресантите предизвикват мисли за самоубийство в някои хора, или... — Тя се сепна, когато усети ръцете му да отиват към ципа на дънките ѝ и горното копче се разкопча, а ципът изсъска. — Или когато болкоуспокоителните причиняват главоболие... — Ръката му се плъзна отзад под бельото ѝ.

— Желая те — дойде горещият му шепот срещу кожата ѝ. — И се надявам чувството да е взаимно.

— Да, но аз...

— ... защото... дявол да го вземе... няма начин да излезеш от тази стая, без да съм спал с теб.

Очите ѝ се разшириха. Не беше възможно да мисли логично, докато той триеше тяло в нейното по този начин, а устата и ръцете му управляваха тялото ѝ с настойчиво изискване. Тя беше шокирана от нещата, които ѝ казваше между всяко накъсано поемане на дъх... той искаше да я докосва и да притежава всяка част от нея, да я кара да моли, да изпитва толкова силен оргазъм, че да си помисли, че се обръща наопаки.

— И желях всичко това — промърмори той, — още преди да ми сипеш това проклето руфи^[1].

— Не беше руфи — възрази тя. — Направих отвара за отказване... която да те накара да не ме желаеш повече.

Той притисна устни към шията ѝ, целувката му беше силна и измъчваща.

— Да ти прилича на отказване? — поиска да знае той като смъкна дънките по хълбоците ѝ и обхвана задника ѝ с две ръце.

Очите ѝ бяха полузатворени, а главата ѝ се отпусна назад, когато той я притисна срещу плътния, съблазнителен натиск на ерекцията си.

— Не — успя да отговори несигурно. — Ако искаш, мога да отида да потърся антидот.

— Вече имам един наум. — Той издърпа ризата ѝ през главата и се пресегна да разкопчае закопчалката на сутиена ѝ. Дънките ѝ се свлякоха на пода и тя ги прескочи тромаво. След като бельото ѝ излетя настрана, Джейсън се освободи от собствените си дънки и погледът му се закова върху нея. Явно нямаше първо да говорят, да изключат лампата, да затворят прозореца и да вдигнат разхвърляните си дрехи на стол. Имаше голяма вероятност да не успеят дори да стигнат до леглото.

Той я дръпна към себе си и я зацелува, устата му беше ту нежна, ту безжалостна. Топлината му беше непоносима, кожата на корема, гърдите и слабините му набъбнала. Джъстин откъсна устни от неговите. Въздухът беше горещ като в сауна, изгаряше дробовете ѝ. Джейсън се пресегна към масата зад нея и загреба шепа ледени бучки. Притисна ги първо към гърдите ѝ, след това ги прокара в студена пътека по торса ѝ. Джъстин потръпна от облекчение. Водата капеше по кожата ѝ и я караше да настръхва. Устата му хвана набъбналото зърно и изсмука влагата от него. Той се пресегна за още бучки лед, разпростря ги по собствените си гърди и надолу по тялото, и пъхна няколко в устата си.

Горяща и дезориентирана, Джъстин се хвана за ръба на масата зад нея, когато Джейсън приклепна. Тя наведе глава, косата ѝ падаше на тежки кичури около лицето ѝ. Студените му ръце предизвикаха тръпки по голите ѝ бедра, палците му запълзяха нагоре, където кожата беше тънка и силно чувствителна. Набъбналите гънки бяха разтворени и задържани така. Тя потръпна и издаде неясен звук, когато усети стряскащата студенина на устата му, езика му срещу напрегнатата плът, който правеше кръгове около подутото връхче. Тя хлипаше при всяко вдишване, опитвайки се да мълчи, но бе невъзможно. Притисна ръка към устата си да потуши един нисък вик и отблъсна тъмната му глава.

Бавно, безсрамно близване по деликатните и леко болезнени копринени гънки... дрезгав шепот... след което той се изправи. Побутна я към леглото, но краката ѝ бяха прекалено безчувствени, за да върви. Той я вдигна с изненадваща лекота, понесе я към матрака и я остави по гръб.

Бедрата ѝ се разтвори широко, ръцете ѝ — наполовина свити и беззащитни над главата. Беше на ръба на климакса, зачервена и замаяна. Протегна се към него, издърпа го върху себе си и притегли главата му надолу. Той я целуна, пъхайки езика си дълбоко, и беше толкова хубаво, че тя простена в устата му. Разширявайки бедрата ѝ с колене, той влезе в нея с настоятелен тласък. Коленете ѝ се вдигнаха нагоре, тялото ѝ се вкопчи във възхитителната му мъжка тежест.

Слоят пот придаваше на кожата му металически блясък, светлината позлатяваше пътеките на вените на ръцете и шията му. Очите му бяха затворени, веждите свъсени, сякаш изпитваше болка. Той влизаше в нея с бърз, яростен ритъм, без да излиза, и тя не искаше той да го прави. Притисна се към него, повдигайки се още и още, плътта ѝ се стягаше плътно около члена му, докато двамата простенаха и потрепераха от удоволствие, което премина като изгарящ огън по всички нерви. Джейсън се тласна дълбоко и остана така, и тя усети топлината на неговото освобождение вътре в нея.

Накрая той се претърколи настрани, повличайки я със себе си. Дишането му се забави, движенията на гърдния му кош бяха стабилни и равномерни. Останаха вкопчени един в друг.

Щеше да съжалява по-късно за това... но в момента не ѝ пукаше. Когато той се измъкна тя ахна.

— О... Ти си още...

— Да. — Тонът му беше сух. — Никога не съм вземал виагра, но доколкото мога да кажа, си забъркала един наистина дяволски добър заместител.

— Много съжалявам. Наистина не съм искала да ти го причиня. — Тъй като той замълча, тя попита колебливо: — Ядосан ли си ми?

— Да. Но е трудно да се концентрирам върху това, когато се давя в ендорфини.

Тя се усмихна леко и се отпусна срещу него.

Той лениво прокара опакото на пръстите си по горната извивка на гърдите ѝ.

— Още ли си на хапчета против забременяване?

Тя кимна.

— Ти наруши правилото си за презервативите. Толкова съжаля...

— Не е нужно да се извиняваш. — Той хвана връхчето на гърдата ѝ между кокалчетата си и леко го подръпна.

Никой никога не я бе държал в ръцете си толкова дълго след секс, дори когато беше искала това. Но ръцете на Джейсън бяха нежни, когато търпеливо разпридаше удоволствието вътре в нея, карайки го отново и отново да разцъфтява.

— Няма проблем, стига да не се влюбвам в теб — чу се тя да произнася.

— Но ще се влюбиш.

Това бе достатъчно да я изтръгне от еуфорията. Като се надигна на лакът, тя го изгледа намръщено.

— Не, няма. Единствената причина, поради която съм в леглото с теб, е защото страдаше от един от онези четиричасови спешни случаи, за които говорят непрекъснато по телевизията.

— Причинен от теб — изтъкна той.

— Да, мъча се да помогна. Но бих оценила, ако не се опитваш да тълкуваш това като нещо романтично или многозначително.

Отговорът му беше сух.

— Какво искаш да направя?

Джъстин помисли за миг.

— Кажи ми най-лошото нещо за себе си. Направи така, че да изглеждаш толкова непривлекателен, че да няма начин да се влюбя в теб.

Той ѝ хвърли подозрителен поглед и я издърпа от леглото.

Джъстин го последва в банята.

— Кажи ми някои от лошите си навици — настоя тя. — Оставяш ли мокри кърпи върху леглото? Изрязваш ли си ноктите в дневната?

— Не. — Джейсън влезе под душа и ѝ направи знак да се присъедини към него.

— Тогава какво? — Тя застана до него, тръпнейки от удоволствие, когато топлата вода потече по нея. — Не си идеален. Все трябва да има нещо.

Джейсън взе един сапун и натърка ръцете си.

— Когато се разболея, ставам като разярен бултериер. — Той започна да я къпе, едрите му насапунисани ръце се движеха по тялото ѝ. — По време на филм винаги изтъквам слабостите в сюжета, докато другите се опитват да гледат. — Забелязвайки разширяващата се усмивка върху лицето на Джъстин, той наведе глава и си открадна целувка. — Понякога по време на спор изваждам мобилния си телефон

и търся информация, за да докажа, че съм прав и се връщам в разговора, когато вече не е уместно. — Той млъкна. — Оставям празни съдове в хладилника. Всеки път, когато има чиния със смесени ядки, изяждам всички бадеми и кашу, а оставям фъстъците за другите. А понякога, когато не мога да спя нощем, поправам напосоки страниците на другите в Уикипедия. — Устата му притисна нейната, поглъщайки звука от гласа ѝ, сякаш той можеше да го опита. — А сега ми кажи твоите.

Тя отиде зад него и започна да насапунисва гърба му, възхищавайки се на силните очертания.

— Подсвирквам си, докато чистя пода с моп или прахосмукачка. Един ден толкова се бях увлякла, че Зоуи ме подгони с лъжицата. — Тя спря за миг, когато той се разсмя. — Когато ми е скучно — продължи след малко, — пазарувам по интернет неща, които не ми трябва. И мога да спра да играя някоя игра, каквото и да е, по средата, и никога да не я доиграя.

— Наистина ли? Как го правиш? — Джейсън прозвуча удивено.

— Краткосрочно внимание. Освен това обичам да давам съвети, когато не ми ги искат. — Тя се пресегна отпред и хлъзгавите ѝ ръце се спряха върху слабините му, обхващайки възбуждения му член. — И както ти наскоро откри, давам афродизиаки на нищо неподозиращи гости в хотела ми.

Той беше напълно възбуден, дишаше остро.

— Навик ли ти е? — успя да я попита.

— Всъщност, ти си първият.

— И ще съм последният.

Пръстите ѝ се стегнаха и се плъзнаха по дължината му.

— Как трябва да го направя? — прошепна тя срещу мокрия му гръб. — Така?... Или така...?

— Така. — Той беше принуден да си поеме още въздух. — Боже. Да. Така. — Като наведе глава, той подпря ръце на стената.

Джъстин се изви към гърба му и започна да го гали, докато водата ги обливаше и бялата пара се виеше във въздуха. Той шепнеше някакви думи, нежности, ругатни, а тя пиеше звуците на неговата възбуда. Хватката ѝ върху него стана настойчива, ръката ѝ помпаше и стимулираше усещания, топлината се събираше безмилостно и бързо. Той стигна до освобождение с нисък, безпомощен звук, а тя изтегляше

удоволствието от него, наслаждавайки се на силните му мъжествени тръпки.

Джейсън спря душа и обвини двамата с дебела хавлиена кърпа.

— Сега ти.

Тя поклати глава.

— Не се нуждая от нищо.

Джейсън обхвана тила ѝ и наведе уста към ухото ѝ.

— Нуждаеш се от това, което ще ти дам — прошепна той и всяко косъмче по нея настръхна. Като я пренесе обратно на леглото, той смъкна завивките и я простря върху чаршафите.

Надвеси се над нея и прокара върховете на пръстите си по тялото ѝ, картографирайки най-чувствителните нерви. Тя се сгърчи и му прошепна да побърза. Но това щеше да бъде сторено с темпото, което той определи, бавно като летен здрач. Тя настоява, докато накрая остана неподвижна и мълчалива. Само дишането ѝ се ускори. Топлината танцуваше по повърхността на кожата ѝ всеки път, когато устните му я докосваха или тялото му притискаше нейното.

Вече беше научил прекалено много за нея и го използваше, играейки си. Придвижи се надолу между бедрата ѝ и близна уязвимата розовина на секса ѝ, като мина възбуждащо по нежните ръбчета; когато желанието стана прекалено силно, тя се сгърчи и отблъсна главата му. Но той хвана ръцете ѝ и ги стисна здраво, принуди я да стои неподвижна, карайки я да го вземе. Усещането я прониза и стигна до най-горната част на черепа ѝ. Тя се разтърсваше при всеки разтапящ тласък, удоволствието препускаше по вените ѝ, пред очите ѝ танцуваха звезди. Краката ѝ се разтвориха и пръстите ѝ се свиха, когато почувства началото на оргазъма, но в този миг той спря и вдигна глава.

Прикова я с тежестта си и влезе в нея с бавно, тежко хлъзгане. Вдигна ръцете над главата ѝ и я погледна с тези свои тъмни очи, докато извиваше хълбоци в преднамерено бавно въртене, измъчвайки я безмилостно. Тя се мяташе и гърчеше в агония, произнасяйки несвързано... *о, моля те... сега, моля те...* Чу неговия тих смях, докато я любеше извратено бавно и изпращаше през нея безпомощни спазми.

По-късно през нощта тя се събуди, усетила ръцете му върху себе си, а устата му — на гърдите си. Простена, когато той се плъзна в нея, главата ѝ се отметна назад върху поддържащата му ръка. Заляха я

усещания и вълничките станаха вълни, които прииждаха, без да спират.

Часовете се преляха в дълга, тъмна фантазия. Тя никога не бе подозирала, че удоволствието може да бъде толкова разнообразно, толкова замайващо. А после имаше сънени разговори, докато лежаха и се наслаждаваха на думите, сякаш бяха целувки.

— Как беше в манастира? — прошепна Джъстин, искаше да знае повече за едно преживяване, което бе напълно чуждо за нея. — Харесваше ли ти там?

Ръката му я галеше бавно по гърба.

— Не. Но имах нужда от това.

— Защо?

— Бях се изморил да се чувствам така, сякаш нищо няма значение. Да върша нещата отгоре-отгоре. Дзен те учи, че всичко е важно. Дори нещо толкова като миенето на една купа си струва да бъде направено както трябва. Това ти помага да осъзнаеш, че дните и седмиците от живота ти не се изнизват безследно.

Джъстин отпусна глава на рамото му, ръката ѝ се спусна нежно върху сърцето му.

— Много ли медитираше?

— Вечерите. Денят започваше в четири и половина с обща лекция. После имаше закуска, след която работа, като плевене в градината или цепене на дърва. Следобед всеки ученик имаше лична среща с учителя в храма, Роши^[2]. А след вечеря медитация. Роши задаваше въпрос на всеки от нас. Докато медитираш върху него, се опитваш да успокоиш ума си и да разбереш значението му. Някои хора се мъчат години наред да намерят отговора.

Пръстите му откриха тънката верижка около шията ѝ, проследявайки я по дължината ѝ, когато той продължи:

— Една нощ, докато медитирах, имах видение. Бях в храм, вървах към една сянка, чийто силует беше точно като моя. Осъзнах, че съм в храма — а сянката беше празното пространство, където би трябвало да е душата.

Джъстин усети тръпка на безпокойство, примесена със съчувствие.

— Каза ли на Роши за това?

Джейсън кимна.

— Той не мислеше, че липсата на душа е нещо, за което трябва да се тревожа. Посъветва ме да го приема. Празнотата е ключова концепция в будистката философия. Част от пътя към просветлението. — Гласът му стана горчив. — За съжаление, излязох лош будист.

— Аз сигурно щях да съм още по-лоша будистка от теб. Не обичам въпроси без ясни отговори. — Тя вдигна глава и го погледна. — Значи така и никога не го прие? Това, че нямаш душа?

— А ти би ли? — попита той.

Тя се поколеба и поклати глава. Не. Сигурно щеше да се чувства точно като него... опитвайки се да запълни оформената като душа празнота отвътре.

* * *

Следващата сутрин беше отвратителна, разбира се.

Джъстин се събуди рано по навик и успя да се облече и да се измъкне преди Джейсън да отвори очи. Тя беше кисела и несръчна от изтощение, и почти болна от тревога. Като ругаеше и се препъваше, отиде в къщата си и си взе най-горещия душ, който можеше да издържи.

Една проверка в огледалото разкри, че очите ѝ са с тъмни кръгове и зачервени. На врата ѝ се мъдреше издайническо червено петно. Като изсумтя, тя вдигна косата си и я върза на опашка, а после намаза лицето си с тониран овлажнител.

След това пресуши чаша кафе с няколко ибупрофена, вдигна телефона си и звънна на Сейдж. Не бяха много хората, на които би могла да се обади в този час, но Сейдж си беше ранобудница.

— Добро утро — поздрави я бодро възрастната жена в другия край на линията. — Как си, Джъстин?

— Добре. А ти?

— Страхотно. Прекарахме вчерашния ден в бране на бъз. Следващия път, когато дойдеш, ще направим палачинки със сироп от бъз.

— Звучи приятно. — Джъстин разтърка уморено челото си. — Извинявай, че те безпокоя толкова рано, но...

— О, изобщо не ме безпокоиш.

— ... Имам въпрос и се надявах, че ще можеш да ми помогнеш. Вчера направих отвара, която не проработи и трябва да разбера защо.

— Разкажи ми по-подробно. — Алхимията беше специалитет на Сейдж — нямаше нещо, което да обичаше повече от това да прави отвари и магически еликсири. Навремето беше изкарала курс по масла, прахчета, еликсири, мехлеми и лосиони. Беше наясно кои съставки могат да бъдат заменени или кои — добавени, за да се увеличи силата на отварата.

— Става въпрос за отвара за отказване — обясни Джъстин. — Реших да я дам на Джейсън вчера.

— Добра идея.

— И аз така мислех. Но нищо не се получи.

— Сигурна ли си? Трябва да изчакаш достатъчно време, за да даде ефект.

— Напълно съм сигурна — каза Джъстин и се сви, когато си спомни сексуалните гимнастики от предишната нощ.

— Убедена ли си, че си спазила точно количеството на съставките? Направи ли първо ритуално прочистване на работното място?

— Да. — Джъстин описа точно какви процедури е използвала и изреди елементите на рецептата. — Дали не е, защото дадох на Джейсън шот водка? Възможно ли е алкохолът да е попречил?

— Не — отвърна Сейдж замислено, — това не би трябвало да окаже влияние.

— Може би защото не съм девственица...

Пълна тишина.

— Нарича се „Сълзите на девицата“ — каза Джъстин, — но не мисля, че трябва да има чак такава голяма разлика, ако не съм... нали разбираш... *невинна*, така че...

— Джъстин, да не би да казваш, че си сложила истински сълзи в отварата? Че си се накарала да плачеш?

— Ами... да. Виждала съм и по-необичайни съставки в отварите. Не мислих много за това.

Тонът на Сейдж беше саркастичен.

— Сълзите на девицата е растение, скъпа.

— Растение?

— Плевел, известен още като разпростряно плюскавиче. Споменато е в книгата за билките, която ти дадох. Обеща ми, че ще я прочетеш.

— Прескочих някои части — призна Джъстин. — Трудно ми е да не заспя, когато чета за растения.

— Ако възнамеряваш да практикуваш магия дори на най-ниско ниво, трябва да учиш и да се подготвиш основно. Никакво прескачане. Никакво дилетантство. Отварата не е имала противоположен ефект върху Джейсън, надявам се?

Джъстин беше прекалено изморена, за да се изразява деликатно.

— Имаш предвид дали не го е направила похотлив?

— О, скъпа. — Смутена пауза. — Да не се каниш да забъркаш друга порция?

— Не, Джейсън си тръгва утре сутрин.

— Възхвала на Хеката! — дойде незабавният отговор на Сейдж.

— Да. Така че няма да ми се налага да развалям магията, Сейдж. Нямам представа какво ще се покаже след отварянето на Кутията на Пандора.

— Вината не беше твоя. След известен размисъл започнах да съжалявам за решението, което взехме по отношение на теб преди много време. Беше грешка — направена от най-добри подбуди, — но все пак грешка. — Сейдж добави със съжаление: — „Кристалният залив“ е талантливо Сборище, но не бих казала, че изучаването на магическата етика е било някога най-силната ни страна.

— Винаги си казвала, че магията е нещо хубаво, стига да не вреди на някого. Каза ми го, защото толкова много заклинания завършват с думите „Нека никой да не пострада“.

— Да, но как да знаем кога едно заклинание ще навреди и кога не? Не можем никога да сме напълно сигурни за всички последици. Това беше дилемата, с която се сблъскахме, когато Мариголд ни помоли да ти направим магия. Но тя ни убеди, че ще е за твое добро и ще те предпази от страдание.

— Може и да е била права — каза тъжно Джъстин.

Сейдж изпусна дълга въздишка.

— О, Джъстин. Вчера цял ден си спомнях как се чувствах, когато загубих Нийл. Дори сега има моменти, когато ми спира дъхът, когато

осъзная, че го няма. Но има дарове, които получаваме единствено чрез мъката.

— Не искам да мисля за възможните ползи от мъката — каза Джъстин. — Единственото, което искам, е Джейсън да е в безопасност.

— Ще бъде ли?

Джъстин знаеше, че това, което Сейдж мисли, е „Влюбена ли си в него?“.

— Не знам. — Тя стисна телефона силно. — Страх ме е. Не съм сигурна докъде стига това. Непрекъснато си повтарям, че не може да стане толкова бързо. Имам предвид, не мога да се влюбя в човек, когото току-що съм срещнала.

— Разбира се, че можеш — възрази Сейдж меко. — Сърцата на някои хора са много експедитивни в тази работа.

Гърлото на Джъстин се сви.

— Ако съм го поставила в опасност, ще се наложи да поправя това — каза тя. — Трябва да има отговор в Триодекада. Трябва да има нещо, което мога да направя.

— Бедното ми момиче, мислиш ли, че не съм опитала всичко, за да спася моя Нийл? Мислиш ли, че майка ти не е търсила начин да пощади баща ти? Каквото и да направиш, само влошаваш нещата. Природата на проклятието е жертва.

Човешка жертва. Това ли беше цената на любовта за човек като нея?

— Ти веднъж ми каза, че нищо не е невъзможно в магията, само невероятно.

— Да. Но също така ти казах, че никога не трябва да се захващаме с невероятното. Да не се намесваме в живота и смъртта. Това е областта на висшата магия, която е над нашите сили. Опит да влезем в ролята на бог за човешка цел. А това никога не завършва добре.

[1] Рохипнол, седатив, произвеждан в началото на седемдесетте от „Рош“ и използван в болниците само за дълбоко успокоение. — Б.пр. ↑

[2] Японски термин, традиционно използван за дзен учителите в будистките храмове. — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джейсън прекара по-голямата част от деня в седене на маса с Алекс Нолан, двамата подписаха купчина документи, докато адвокатите и брокерът ги напътстваха. Предварителен договор за план на сградата, точки, касаещи придобиването и продажбата, определяне на техническите изисквания, поставяне на срокове, задължения и прехвърляне на собственост. Джейсън подписа всичко без колебание.

Беше мечтал да основе образователен институт от времето на първия си успех в „Инари“, разбирайки, че трябва да направи нещо добро в света, преди да го напусне. Не виждаше смисъл да трупа богатство заради самото богатство. По-добре да използваше парите, за да направи място, където хората могат да създадат връзки и общност, и да научат неща, които биха направили живота им по-хубав.

Решението да основе института на остров Сан Хуан беше взето бързо поради факта, че щеше да бъде близо до Джъстин. Мислите за нея витаеха в ума му като лек есенен парфюм, с аромат на пръст, на листа и на дъжд. Тя и той бяха точно един за друг, точно както тъмнината се допълваше от светлината, нощта — от деня. Японската дума за това беше „иниодо“. Ако Джъстин поискаше да го допусне в живота си, нямаше да се спре пред нищо, за да бъде с нея.

С напредването на деня той беше раздразнен, но не изненадан да открие, че Джъстин не отговаря на обажданията му. Според Зоуи нямало да се върне целия ден. Джейсън знаеше добре защо все още не иска да се срещне с него. Тя се опитваше да свикне с това, което се бе случило — и без съмнение чертаеше стратегия как да се справи с него.

Сдържайки нетърпението си, той опакова нещата си за сутрешното отпътуване. Когато вечерта настъпи, а от Джъстин все още нямаше следа, той излезе с останалите от екипа си. Алекс и годеницата му Зоуи се бяха съгласили да се присъединят към тях и да отпразнуват сключването на договора за строителство.

— Не съм се чувал днес с Джъстин — подхвърли той небрежно на Зоуи по време на вечерята. — Надявам се да е добре.

— Да, добре е. — Порцелановата кожа на Зоуи порозовя. — Имаше много работа.

— През целия ден? — не се сдържа той.

Зоуи изглеждаше объркана. Тя отвърна тихо, така че никой друг на масата да не чуе:

— Каза, че се нуждае известно време да прекара сама.

— В какво настроение беше?

— Ами... мълчалива. — Зоуи се поколеба, преди да добави: — Каза, че сбъдването на едно желание било най-лошото нещо, което някога се е случвало в живота ѝ.

Джейсън я погледна озадачено.

— А какво си е пожелавала?

След дълго мълчание, тя отвърна, без да го гледа:

— Мисля, че теб.

* * *

Лампите в къщата на Джъстин светеха, когато Джейсън се прибра в хотела след вечерята. Той изчака суматохата в хотела да утихне и се успокои, преди да прекоси поляната. Нощта беше ясна, звездите блещукаха като кодирани сигнали от семафори. Сърповидната луна отрязваше една ивица в тъмното небе. Отнякъде се чу ниско чуруликане на козодой, когато подгони пеперуди в сенките.

Джейсън почука на входната врата. Стомахът му се беше свил на възел. Той беше свикнал да поема рискове. В миналото се беше съгласявал на сделки, включващи немислими суми пари и пускаше игри, които биха загробили компанията, ако се проваляха. Беше се справял с всичко, без да трепне. Но нищо не го беше изнервяло като перспективата да изгуби Джъстин.

Вратата се отвори бавно и в рамката ѝ се показа Джъстин с вързана на опашка коса и чисто лице. Имаше нещо не наред в позата ѝ, изглеждаше прегърбена като прекършено стебло на цвете. Той се изпълни с желание да я успокои, да ѝ даде облекчение, удоволствие и спокойствие.

— Липсваше ми днес — каза ѝ той.

Тя преглътна мъчително.

— Имах работа.

Джейсън вдигна ръка към опънатата ѝ челюст, леко повдигна лицето ѝ нагоре и се взря в уморените ѝ очи.

— Отдели ми пет минути за разговор. Моля те. Не мога да си тръгна утре сутринта, без да съм уредил...

— Няма нищо за уреждане.

Той я изглежда, обмисляйки опциите си. Чар. Прелъстяване. Подкупване. За молби не можеше и да става дума.

— Има поне едно нещо.

— Какво?

Той произнесе делово:

— Тук съм да се оплача от стаята си.

Очите ѝ се присвиха.

— Какво не е наред с нея?

— Леглото е прекалено твърдо. И чаршафите драскат. — Виждайки я, че се готви да възрази на тази преценка за луксозната гостна, той добави: — Освен това орхидеята ми е клюмнала.

— Опитай се да я полееш.

— А леглото ми?

Джъстин се опита да изглежда строга.

— Орхидеята ти. Не мога да направя нищо за леглото. Освен това ти страдаш от безсъние, така че и без това не спиш.

— Искам да те прегръщам тази нощ — каза той. — Без секс. Просто да лежа до теб, докато спиш.

Изражението ѝ не се промени, но той си помисли, че вижда весели искрици в очите ѝ.

— Нищо подобно.

— Добре де, искам секс — призна. — Но след това искам да те оставя да спиш.

Намекът за усмивка изчезна.

— Не мога да бъда повече с теб. И не ме карай да обяснявам, защото знаеш причината.

Джейсън се пресегна към нея, неспособен да се сдържа повече.

— Не само ти решаваш. Аз също.

— Няма нищо, което можеш да кажеш...

— Ти ми кажи какво искаш, Джъстин. Не от какво се страхуваш, не какво вече си решила. А какво има тук. — Той протегна ръка и я

сложи на сърцето ѝ.

Тя поклати глава, изглеждаше несигурна, но неотстъпчива.

— Няма ли да признаеш? — пошегува се той нежно. — Малка страхливка! Тогава аз ще го кажа: ти ме желаеш. Влюбена си в мен. Което означава, че вече живея живот назаем.

— Не го казвай — озъби се Джъстин и се опита да се отдръпне от него, но той не я пусна. Прегърна я по-силно, обгръщайки я с топлина.

— Аз съм ходещ мъртвец — каза той с глух глас в косата ѝ. — Пътник. Песента ми е изпята.

— Престани! — извика тя. — Как можеш да се шегуваш с това?

Ръцете му се стегнаха.

— Едно от малкото предимства да нямаш душа, е, че нямаш друг избор, освен да живееш за момента. И всеки миг, в който те държа в ръцете си, е хубав. — Той я целуна по косата. — Пусни ме да вляза, Джъстин. Толкова е самотно навън.

Джъстин притихна. Пое си дълга, накъсана глътка въздух. Когато вдигна лице и го погледна, очите ѝ блестяха от силна емоция.

— Само за няколко минути — каза тя и отстъпи назад, за да му направи място.

В мига, в който вратата се затвори, той я привлече по-близо към себе си и двамата прилепнаха един към друг. Той взе китките ѝ и ги издърпа около врата си. Дишането ѝ беше бързо и разтревожено срещу кожата му.

— Помогни ми да постъпим правилно — помоли го тя.

— Това е правилното. — Джейсън обхвана главата ѝ и я наведе към рамото си. Беше безумно хубаво да я държи, жарта от миналата нощ се разгаряше с нови пламъци. — Утре си тръгвам — каза той, — но ще се върна след седмица или по-малко. Просто трябва да уредя някои неща.

— Какви неща?

— Преустройство. Няма причина да не мога да делегирам някои от отговорностите си в „Инари“. Нещата, които само аз мога да правя, ще ги правя или дистанционно, или ще почакаат докато се върна в офиса.

Джъстин прозвуча замаяно:

— Какво се опитваш да кажеш?

Джейсън проследи деликатното ръбче на ухото ѝ с палец и го целуна.

— Искам да бъда част от живота ти. *Трябва* да бъда. И тъй като ти трябва да останеш в хотела заради работата си, аз ще идвам на острова толкова често, колкото мога.

— Къде... къде планираш да отсядаш?

— Това зависи от теб.

— Искам да си вървиш. За добро.

— Защото не те е грижа за мен? Или защото те е грижа?

Джъстин не отговори, нито го погледна. Той продължи да я държи, опитвайки се да наруши мълчанието ѝ.

— Губя всички, за които ме е грижа — произнесе накрая тя. — Изгубих баща си, преди дори да го познавам. Изгубих майка си, защото не можах да бъда каквато тя искаше. Изгубих Дуейн, защото не успя да се справи с това, което съм. Сега ти ме молиш да бъда с теб, знаейки, че ще изгубя и теб. Ами, не мога. — Поражението придаваше на всяка дума тежестта на тухла, за да бъде използвана в стената, която тя вдигаше между тях. Като се изви в ръцете му, тя се отвърна от него.

Той щеше да я има, и проклето да е всичко, което застанеше на пътя му. Господ знаеше, че не беше човек, който ще се откаже без бой.

— Тревожиш се от вероятността, че може да умра? — попита той. — Или, че мога да не умра?

Джъстин го погледна и лицето ѝ почервения от намека.

— *Негодник!*

— Ами ако не умра? — настоя той безмилостно. — Какво ще стане, ако се запъна достатъчно дълго тук и ти се наложи да се справяш с истинска връзка? Компромиси, интимност, прошки, саможертва... можеш ли да издържиш всичко това? Не знаеш.

Джъстин се взря в него.

— Няма да си достатъчно дълго с мен, за да разбереш.

— Всеки си има срок на годност — каза той. — Когато обичаш някого, си поемаш отговорността.

Джъстин покри лицето си с ръце.

— Опитвам се да направя, което е най-добре за теб, омразен глупако.

Той я хвана срещу себе си, накара я да почувства неговата сила, непоклатимата му решимост.

— Ти си най-доброто за мен. И аз няма да подвия опашка и да избягам заради някакви откачени предразсъдъци.

— Това не е предразсъдък, това е... свръхестествена причинност. Това ще се случи. И не се опитвай да твърдиш, че не вярваш в паранормалното, господин Аз-нямам-душа.

Джейсън се усмихна.

— Като будист не трябва да бъда последователен.

Джъстин издаде гневен звук и се опита да го отблъсне, но той я задържа до себе си с лекота. Наведе се да я целуне, разтвори устата ѝ със своята. Джъстин се разтрепери, притисна гъвкавото си тяло към него, ръцете ѝ заиграха слепешком по гърба му. Той усети вибрацията, която премина през нея, страстта, която едва сдържаше под неподвижността. Искаше да бъде вътре в тази енергия, да я повиши, да я направи по-гореща.

Той прекъсна целувката и вдъхна нежния аромат на тила ѝ, оставяйки я да възбуди неговите сетива.

— Нека остана с теб тази нощ.

Гласът ѝ прозвуча глухо:

— Няма начин.

— Дай ми една нощ. Ако утре сутринта ми кажеш, че все още искаш да си тръгна, ще го направя.

— Лъжеш.

— Кълна се, че няма да се върна, ако ти не поискаш.

Тя се извъртя в ръцете му така, че да може да вижда неговото лице.

— Какво планираш? — попита го предпазливо. — Защо мислиш, че една нощ ще промени нещата?

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Начинът, по който Джейсън се взираше в нея, я накара да се почувства неловко. Тя не вярваше на блясъка в очите му.

— Вече знам, че си добър в леглото — продължи тя. — Не остана нищо, което да ми доказваш в тази област.

— Искам да опитам нещо с теб — каза той. — То е нещо като... ритуал.

— Ритуал — повтори тя и присви очи подозрително.

— Нарича се „Кинбаку“.

Чуждостта на думата, трите отчетливи и отмерени срички потропаха нежно в тъпанчетата ѝ и я накараха да потръпне.

— Нещо сексуално ли е?

— Нещо физическо. Не е нужно да е сексуално, ако не искаш да бъде.

Озадачена, Джъстин захапа вътрешността на устната си.

— Какво означава думата?

— Превежда се като „красотата на здравата връзка“. Имаш ли шнур или тънко въже?

— Да. Имам в килера за... — Джъстин млъкна, очите ѝ се разшириха. — Да не говориш за принудително завързване? Не, не, нямам въже.

— Току-що каза, че имаш.

— Не и за това. Не обичам болка.

— Няма никаква болка. Това е... — Той направи пауза, явно обмисляйки как да разкрие значението на японската дума, когато на английски нямаше нищо, което да ѝ съответства. — Артистично е. Въжетата обвиват тялото и го превръщат в жива скулптура. Основната форма е „Шибари“, но става „Кинбаку“, когато в нея е вложена емоция.

Джъстин не се хващаше.

— Звучи като сложен начин да кажеш, че ще ме овържеш като пиле на скара върху щанд за деликатеси. А и не виждам смисъл.

— Все едно да се опитваш да обясниш скачането с парашут и карането на ски, на някой, който никога не го е правил. Човек трябва да го изпита, за да го разбере.

— Правил ли си го преди?

Лицето му беше неразгадаемо.

— Бях с една жена в Япония, която ме запозна с това. Има представления, на които „Шибари“ се изпълнява като форма на изкуство, да не споменаваме семинарите...

— Каква жена? — попита Джъстин, изненадана от горчивата нотка на ревност. — Нещо като екскурзоводка или...

— Не, съвсем не. Тя беше изпълнителен директор в софтуерна компания. Умна, успешна и много красива.

Това не успокои ревността ѝ.

— Щом е била толкова страхотна, защо е позволила да ѝ направиш това? Не се ли е. — Джъстин млъкна и преглътна. — Срамувала?

— Няма нищо срамно в доброволната обмяна на сила. Въжетата са продължение на доминиращия партньор... той ги използва, за да държи една жена, да се фокусира върху нея... да я въведе в по-дълбоките слоеве на отдаването. Партньорката ми каза, че когато е обуздана външно, това ѝ позволява да се чувства неограничавана вътрешно. Разкривало неща, които никога не била подозирала за себе си.

Погледите им се заковаха един в друг, тишината беше заредена и подтикваща.

Тя не знаеше какво да каже. Беше изумена от собствената си реакция, от топлината, която я пронизваше. Трябваше да признае, че е заинтригувана. Това не изглеждаше като нещо, което ще свърши добре. Но не можеше да се накара да откаже.

— Мога да го направя за теб — каза Джейсън, — ако си готова да ми повярваш.

Устните ѝ пресъхнаха.

— Трябва ли?

— Надявам се, че ще го направиш.

— Това не е „да“.

— Не е и „не“.

Тя се засмя несигурно.

— Да те вземат мътните! Защо просто не кажеш „да“?

— Защото вярата не е нещо, в което мога да те убедя с говорене. Тя е твой избор. Какво ти подсказва вътрешното ти чувство?

— Не вярвам и на вътрешното си чувство.

Джейсън мълчеше, чакаше търпеливо.

Тя не се разбираше защо изобщо продължава да го обмисля. Рационалната част на мозъка ѝ знаеше, че той я изкушава за някаква новост в секса. Но интуицията я теглеше към по-различно разбиране. Когато се взря в тъмните му като нощ очи, една дума изникна в съзнанието ѝ... „вълшебник“. Не съвременното определение на думата, а древното, библейско значение — заклинател, който изрича благословии или проклетия на обект, използвайки вързан на възел шнур.

Една нощ още и той щеше да си отиде.

— Обещай ми, че няма да ме измамиш или нараниш — каза тя внезапно.

— Гарантирам ти.

В стомаха ѝ запърхаха пеперуди, когато той сложи ръцете си на кръста ѝ.

— Ами ако не ми хареса? Ако поискам да спреш?

— Ще имаш една безопасна дума^[1]. Секундата, в която я кажеш, спирам.

— Ами ако забравя безопасната дума?

Устните му се извиха.

— Единственото, което трябва да направиш, е да отговориш на въпрос за защита, и аз ще ти изпратя имейл да я промениш.

Джъстин се усмихна несигурно и си пое нервно дъх. Нямахше непреодолима причина да му вярва; казано по-просто: те почти не се познаваха. И въпреки това той изглежда я разбираше повече от всеки друг мъж досега.

— Добре — успя да каже. — Можеш да прекараш нощта с мен. Но на сутринта си тръгваш. Разбрахме ли се?

— Разбрахме се.

Тя го поведе към спалнята си, осъзнавайки мъчително стъпките му след себе си. Светна лампата на нощното шкафче и отвори вратата на гардероба.

— Канела — каза Джейсън, когато при движението на вратата отвътре лъхна ароматен въздух.

— Билково саше. — Всъщност ароматът беше от метлата от зановец, която тя държеше в дъното на гардероба, намазана щедро с канелено масло. Само че не се канеше да показва всичките си свързани с магиите аксесоари — метлата, свещите или кристалите, а най-вече — книгата със заклинания. Изправи се на пръсти и се пресегна нагоре да вземе от рафта червеното конопено въженце с ширина не повече от пет милиметра в диаметър. След което колебливо му го подаде.

След като прокара пръсти по нишките, за да се увери, че са меки, Джейсън я погледна въпросително.

— За какво го използваш?

— Ритуален кръг за заклинание.

— Идеално. Имаш ли и други?

Тя неохотно се пресегна и извади още два. Когато той пое връзката, тя си помисли, че има нещо интересно в идеята той да използва нейно въже за своите ритуали. Проследи с очи как го развива.

— Не планираш да ме мумифицираш, нали?

Той поклати глава.

— Знам само няколко основни неща. Но на майстора по „Шибари“ ще му е нужно по-голямо въже, за по-сложни модели и окачване.

— Окачване? — попита тя леко разтревожена. — Ще вися във въздуха? Като коледно украшение?

Джейсън се усмихна кратко.

— Не се притеснявай. Ще стоиш на земята.

Тя го остави да я издърпа до леглото. Маниерът му беше небрежен, преднамерено бавен. *Ритуал*, бе казал. Тя разбираше важността на ритуалите, предназначени да осигурят структура и значение. Но сексът като ритуал беше нова концепция. Как Джейсън се бе сетил за нещо, което тя не бе подозирала за себе си?... Че нейните най-съкровени желания може да се простират до нещо такова. Какво я беше издало? Какво бе казала или направила?

Тя остана да седи, когато той се отпусна на ръба на матрака. Придърпа я между разтворените си колене.

— Ами ако ми хареса? — попита тя разтревожено. — Какво ще означава това?

Той разбра какво я притеснява.

— Всеки има тайни. Чудатости и прищевки, за които не иска другите да знаят. Няма нищо лошо да имаш фантазии.

Пръстите му отидоха към дънките ѝ и той започна да ги разкопчава мълчаливо. Джейстин изрита сандалите си и се подпря на раменете му, чувстваше се объркана, уплашена и развълнувана, докато изваждаше единия си крак, а после и другия от крачолите. Джейсън вдигна края на плетената ѝ блуза и я измъкна през главата ѝ. Виждайки малкото медно ключе да виси на верижка около врата ѝ, попита:

— Имаш ли нещо против да го сваля?

Тя се поколеба, преди да махне дългата верижка и да я остави на нощното шкафче.

Джейсън докосна гърдата ѝ през тънкия сутиен, погали извивката първо с възглавничките на пръстите си, а след това и с кокалчета. Наведе се напред и притисна разтворените си устни срещу дълбоката извивка. Тя усети горещия му дъх, как вдишва през плата, докато той се навлажни и зърното ѝ щръкна болезнено-сладко.

— Каква е безопасната ти дума? — прошепна той.

— Пиле.

Джейсън се усмихна и разкопча сутиена ѝ, смъквайки го от раменете ѝ. Дръпна я да седне до него и издаде успокояващ звук, когато я усети, че трепери.

— Не бива да се страхуваш. Няма да те нараня.

— Не се страхувам от това. Страхувам се, че ще се чувствам глупаво.

Той се замисли над това.

— Секс с достойнство всъщност никога не е опция.

— Да, но... — Тя ахна, когато той закачи пръст в ръба на бикините ѝ и ги смъкна надолу.

— Отпусни се.

— Не съм добра в това.

— Знам — каза той нежно и дръпна бикините от другата страна. — Точно затова ще те вържа.

Дъхът ѝ спря, когато бикините се озоваха на земята. Тя притисна плътно бедра едно до друго, усещайки всяко негово движение. Гледаше го как връзва обикновен възел с примка в края. След това вдигна опашката ѝ и сложи дължината на въжетото около врата ѝ.

— Ще започна със светкавичен впряг — обясни той и прокара една част от въжето през клупа. — Това няма да те ограничава по никакъв начин.

— Защо се нарича светкавичен впряг?

— Защото има зигзагообразна форма.

Джъстин го гледаше, без да мига, докато завързва въжето в горната част на гърдите ѝ. Сега, когато бе започнал, имаше вид на човек, опитващ се да реши сложен ребус, или на погълнат от любимо хоби.

Той се наведе напред, затегна примката със зъби, за да я задържи на място, докато се пресяга зад гърба ѝ с две ръце и нагласява въжето по него.

Джъстин подскочи леко, усетила устата му върху кожата си, изгарящата струя на дъха му. Той отметна глава назад, направи втора примка и повтори процедурата. Всеки път, когато обвиваше въжето около гърба ѝ, използваше зъбите си, за да задържи предната му част на място. С всяка нова примка слизаше все по-ниско и по-ниско по тялото ѝ. Въжето започна да оформя зигзагообразна мрежа върху торса ѝ.

— Повечето възли са хлабави — каза Джейсън. — Всеки път, когато поискаш да спра, можеш да ги свалиш веднага.

Джъстин не искаше той да спира. Беше неочаквано приятно, това бавно и педантично връзване. Тя прозвуча, сякаш се намираще в транс:

— Може ли да говоря, докато правиш това?

Той направи още един възел.

— Говори през цялото време, ако искаш.

— Това е като нов спорт: екстремно макраме.

— Неловко ли се чувстваш?

Тя поклати глава. Беше странно да се чувства закътана и разголена в едно и също време. — Гърдите ѝ се подаваха между въжетата по начин, който ги караше да изглеждат по-големи, по-пълни. Сбруята беше образувала лек корсет, който сякаш побираше и съсредоточаваше всички усещания в тялото ѝ. Джъстин усещаше пулса си между бедрата си и от вътрешната страна на лактите и върховете на гърдите си. Когато и последният възел бе завързан над пъпа ѝ, Джейсън го затегна. Ръцете му се движеха по канапената мрежа по торса ѝ, дланите му бяха топли и успокояващи.

— Още? — попита Джейсън, като я гледаше в очите.

Тя кимна.

Гласът му беше нежен:

— Изправи се, скъпа.

Тя се подчини, сърцето ѝ започна да бие силно, когато той прокара въжето между бедрата ѝ и зад нея, за да направи примка около едно от задните въжета. Още едно минаване между бедрата, така че сега по едно въже минаваше от всяка страна на секса ѝ. Това беше много по-интимно и еротично. Джъстин прочисти гърлото си и каза треперливо:

— Така може да се вреже...

— Ще го разхлабя. — Той прокара пръст под въжето. Тя ахна, когато върхът на пръста му докосна меките къдрици. — Сега по-добре ли е?

Джъстин едва можа да отговори:

— Да.

Един пръст леко се вмъкна под въжето от другата страна, докосването му беше порочно и опитно.

— Не е ли прекалено стегнато?

Тя поклати глава.

Без да измъква пръста си изпод въжето, той плъзна кокалчето си към тъмния жлеб между бедрата ѝ и започна да прави нежни кръгове върху него. Коленете ѝ отслабнаха и тя се хвана за раменете му, за да не падне.

Джейсън я положи по гръб безкрайно внимателно. Крайниците ѝ бяха отпуснати и разтворени, гърдите ѝ напиреха между лентите на въжето. Той се пресегна и върза ръцете ѝ заедно, прикрепяйки ги към един шнур на кръста ѝ. Всяко движение беше премерено, връзването напредваше с плавен и успокояващ ритъм. Той не откъсваше очи от лицето на Джъстин, чувствителен към всеки нюанс в изражението ѝ.

Тя беше започнала да диша дълбоко, хипнотизирана от усещането да бъде пристегната, тялото ѝ сякаш набъбваше под мрежата от въжета. Ограничаване. Омагьосване. Нямаше място да се чувства неудобно, нямаше място за думи или дори за мисли.

Минавайки зад нея на леглото, Джейсън леко обърна главата ѝ настрана и развърза косата ѝ. Свободните вълни се изляха по ръцете му. Силните му пръсти повдигнаха главата ѝ, масажирайки скалпа.

Джъстин простена от удоволствие и се отпусна. Едната му ръка се спусна към тила ѝ, притискайки стегнатите мускули, докато те се разхлабиха.

Джейсън се наведе над нея, устните му минаха по нейните с бръснеща целувка.

— Още? — прошепна той.

— Да. Да. — Тя повдигна лице, езикът ѝ докосна ръба на устата му и наболата му брада одраска коприната на устните ѝ. Усети формата на усмивката му, топлия му ментов дъх. Пръстите му изпъзяха по шията и лицето ѝ. Беше изгубена, съзнанието ѝ блуждаеше, кръвта бучеше.

Стиснала очи, тя чакаше, докато той се премести от другата страна на матрака и хвана единия ѝ глезен. Стисна крака ѝ с две ръце, затопли стъпалото и пръстите, палците му масажираха чувствителната дъга. Тя се изви, удоволствието се разтваряше като цвят с много венчелистчета. Устните му докоснаха петата ѝ, преди зъбите му да се забият леко. Лекото ухапване я накара да се дръпне изненадано, между бедрата ѝ се появи лека влага. След това Джейсън се зае да връзва глезена ѝ. Ръцете му бяха нежни и умели, той сви крака ѝ така, че петата почти докосна дупето, прокарайки тънкото меко въже в спирала към коляното ѝ.

Джъстин отвори натежалите клепачи на очите си и видя надвесения тъмен силует на Джейсън.

Той знаеше какво прави. Всяко подръпване на въжето пристягаше настойчивостта отвътре, копнежът и объркването бяха заплетени идеално, докато тя започна да се гърчи от вътрешното напрежение. Една голяма, топла ръка се отпусна върху корема ѝ.

Беше се навел над нея, обвил ръка около сгънатото ѝ коляно.

— Красиво — чу го да произнася. — Шарките по тялото ти. Червено въже и кожа с цвят на слонова кост. Като изображение от „Шунга“^[2]. Той целуна вътрешната страна на коляното ѝ. — Ако имах душа, щях да я продам за шанса да те видя така.

Колко странно, че можеше да се чувства едновременно гола и в безопасност. Сега не бе нищо повече, освен вързопче гола плът, овързана с червено въже, и нерви, нажежени до бяло. Джейсън действаше внимателно, целенасочено, връзваше и провираше въжето, за да оформи тялото ѝ както той искаше. Коленете ѝ бяха дръпнати

нагоре и добре закрепени, така че тя беше беззащитна и оголена. Пулсираше навсякъде, беше силно възбудена и усещаше как въздуха охлажда хлъзгавата влага.

Джейсън прокара ръце по бедрата ѝ, проследявайки извивките на въжето. В стаята не се чуваше нищо друго, освен смесения ритъм на тяхното дишане. Дори със затворени очи Джъстин можеше да почувства интензивността, с която се е концентрирал Джейсън върху нея. Това пораждаше странно чувство — че може да бъде държана, удряна, обуздавана без никакъв избор, освен да се подчинява.

Джейсън се пресегна към въжетата от двете страни на слабините ѝ и ги оправи, разтягайки леко всеки шнур между външните гънки на секса ѝ, така че да е напълно разтворена. Тя започна да трепери и да се напруга, вътрешностите ѝ пулсираха и се затваряха около празнотата.

— Още? — последва нов шепот.

— Да — каза тя със сподавен шепот.

Секундите минаваха, докато тя се гърчеше, стегнатите ѝ китки се огъваха, пръстите на краката ѝ се извиваха. Неговите ръце хванаха дупето ѝ, принуждавайки я да не мърда. Устата му се спусна, покривайки я с хлъзгава топлина. Тя ахна, борейки се с въжетата. Палецът му бавно влезе в нея и започна да прави дълбоки кръгове, докато мускулите ѝ се стягаха безпомощно срещу новата инвазия. Гърбът ѝ се изви и тя се разтвори в топлината, стигайки до толкова силен оргазъм, че не можа да си поеме дъх да извика.

Палецът му се измъкна и устата му заигра върху нея. Докато течеха безмълвните минути той прегърна овързаното ѝ тяло сякаш тя бе съд, от който той пиеше. Светлината на лампата върху тъмната глава между бедрата ѝ, кичурите на косата му, докоснати от злато. Тя изскимтя изненадано, когато в нея се надигна нов копнеж и подутата ѝ плът се стегна и потръпна.

Тя усети ласката на дъха му, когато той произнесе дрезгаво:

— Използвай безопасната дума, Джъстин, иначе ще те любя, докато си вързана. Разбираш ли, скъпа? Кажи ми да спра, преди да е станало прекалено късно.

— Не спирай — успя да каже тя. Думите бяха сладки и груби в гърлото ѝ.

Той запечата с целувка входа на тялото ѝ стана да се съблече. Тялото му беше хлъзгаво и силно, по златната му кожа играеха сенки

като ивици на тигър. Изправен до леглото, той хвана въжетата и дръпна Джъстин към себе си. Беше изненадващо силен, повдигна я без никакво усилие. Тя беше безпомощна да помръдне или да участва, тялото ѝ беше толкова добре овързано, че той можеше да я манипулира като играчка.

Джейсън се отпусна надолу и влезе в нея с влажен, пронизващ тласък. Устата му намери нейната, поглъщайки стоновете ѝ на удоволствие. Той я целуваше, без да пуска въжетата, използвайки ги да я повдига и разтърсва срещу себе си. Беше като езда по вълни, равномерно вълнение... въжетата я държаха отворена, разкривайки чувствителната ѝ плът за всяко хлъзгаво нахълтване. Тя се блъскаше безпомощно, безтегловна, сляпа, обляна в топлината на климакса, продължил толкова дълго, че не можеше да се определи нито началото, нито края му.

Никога не се бе отдавала толкова пълно, никога не бе подозирала, че е възможно, и все пак беше точно за каквото винаги е копняла — да изкристализира до чисто чувство. Да чува името си в устата на Джейсън, тялото му, потръпващо срещу нейното, силния му пулс, заровен в нея. Да усеща ръцете му около себе си, лицето си, заровено в шията му.

Когато и последните тръпки утихнаха, Джейсън я погали по гърба и се зае с възлите, развързвайки ги бавно, спокойно, като спираше само да погали някоя извивка, някоя влажна хлътнатина. Всяка част от червеното въже беше навита сръчно и оставена настрана. Замайна и сънена, Джъстин лежеше простряна, докато той разтъркваше и целуваше слабите следи от въже по нейното тяло. Крайниците ѝ натежаха, пулсът ѝ се забави. Всеки нерв бе нащрек за удоволствието от ръцете му, за интимната енергия, протичаща между двама им.

— Какво представлява „Шунга“? — попита тя накрая, гласът ѝ беше неясен, сякаш току-що се беше събудила от дълбок сън.

— Древно еротично изкуство. — Джейсън я уви с одеяло и я притисна към гърдите си. — Сцени, показващи двойки в сексуални пози. — Ръката му си играеше в косата ѝ. — И за да е колкото се може по-възбуждащо, мъжете обикновено са показани с подчертано големи гениталии.

— В твоя случай щеше да е вярно.

Тя усети усмивката му. Но секунда по-късно той я погледна загрижено в лицето.

— Нараних ли те?

— Не. — Тя прокара върха на пръста си по горната му устна. — Само си мислех, че си много... задоволяващ. — Тя се прозя и облегна глава на гърдите му. — Беше прав.

— За кое, скъпа? — прошепна той.

— За връзването. Чувствам се някак си различно. Чувствам се... — Тя затърси подходящата дума. — В един момент, когато бях отворена и усещах всичко, и дори си мислех, че командваш, имах чувството... — Тя се поколеба, не искаше да го произнася.

— Че ме притежаваш — каза тихо Джейсън. — Че знаеш, че съм твой.

Джъстин не можа да отговори, макар да си мислеше, че е истина. Най-вече, защото беше истина. Сгушена в прегръдката му, тя си даде сметка, че леко я боли тук-там, отдалечено напомняне за въже, плът и удоволствие.

След малко усети, че Джейсън става от леглото и се връща с мокра кърпа; влажната топлина мина по лицето, крайниците и между бедрата ѝ.

Нуждата от сън беше съкрушителна. Той дръпна завивката върху двамата и тя усети, че потъва в гънките на подканящата тъмнина.

— Ще се върна при теб, Джъстин — чу го да казва. — Знаеш го, нали?

— Обеща ми, че няма.

— Ти ще поискаш да се върна. — Когато тя не отговори, той я прегърна по-силно. — Не се страхувай.

Джъстин имаше основателна причина да се страхува и за двамата. Сигурността, която чувстваше в прегръдките му, беше само илюзия. Но засега щеше да я приеме.

* * *

Звукът на алармата събуди Джъстин и накара сърцето ѝ да се разтупти тревожно. С глухи възклицания тя изпълзя по матрака и

натисна бутона. След това се отпусна по гръб и изпъшка при мисълта за започването на деня.

След дълго протягане се прозя и огледа стаята. Слабата утринна светлина проникваше през щорите, обливайки стаята в пастелни цветове като старомодна картичка. Погледът ѝ беше привлечен от странно червено петно... три въжета на нощното шкафче.

Обля я унизителна червенина, когато в съзнанието ѝ изникнаха няколко сцени. Искаше ѝ се да може да каже, че предишната нощ се е случила в резултат на прекаляване с виното. Защото никой не прави такъв секс, когато е трезвен. Див секс. Откачен секс. Не-мога-да-те-погледна-повече секс.

Джъстин се отпусна по-дълбоко в леглото и издърпа завивката до носа си. Ако не бяха тези въжета, можеше да се самоубеди, че е сънувала. За съжаление, си спомняше всяка подробност. Начинът по който Джейсън държеше въжетата, за да я дърпа към себе си, начина, по който беше проследил и целувал белезите по кожата ѝ след това. Видът му, толкова устремен и напрегнат, зачервеното му от страст лице. Дяволския му шепот... „Притежаваш ме“.

Беше почувствала това. Беше го усетила как става твърд, целият обхванат от нея, как взема устата ѝ в сладки целувки и произнася задъхано името ѝ между тях, как всяко мускулче в тялото му се напруга да стигне по-близо, по-дълбоко. В края един звук бе заседнал в гърлото му, сякаш нещо го беше наранило. Неспособна да го задържи в ръцете си, тя го беше натиснала надолу, стегната, милваща прегръдка, докато той се изливаше в нея.

При спомена за това Джъстин въздъхна накъсано. Гърдите ѝ се бяха загрели от останалата еротична топлина.

Но топлината се изпари в мига, когато си спомни, че Джейсън е заминал. Ако духовете пожелаеха, той щеше да е в безопасност сега, когато беше далеч от нея. *Не мисли за него*. Не бива да ти липсват нито той, нито ослепителната му усмивка, нито тези дълги целувки, нито кожата му, която винаги изглеждаше по-топла от нормално, като че ли е с постоянна леко повишена температура.

Как човек спираше да обича някого? Можеш да прекратиш връзка, но не можеш да сложиш край на чувствата, които са я възпламенили. Само времето може да направи това... може би.

Като се надигна да седне, Джъстин отметна разрошената си коса и се пресегна към нощното шкафче за колието си, дългата верижка с медно ключе.

Нямаше я.

Да не би да беше паднала? Като се намръщи, тя слезе от леглото и започна да я търси по пода. Погледна зад шкафчето. Нищо.

Усети, че ѝ прилошава, във вените ѝ нахлу адреналин, имаше чувството, че ще падне, но успя да се задържи, нервите ѝ звънтяха в очакване на болка. Устата и гърлото ѝ пресъхнаха. Беше прекалено вцепенена, за да усети дори собствения си пулс. Преди да се застави да погледне под леглото, вече знаеше какво ще открие.

Триодекада беше изчезнала.

[1] В будизма обикновено случайна дума, за която партньорите в секса са се разбрали, че ще употребяват, когато поискат спиране на сеанса. — Б.пр. ↑

[2] Преди векове в Япония са се правели отпечатъци върху дървени блокчета с откровено сексуално съдържание, известни още като „пролетни картини“. „Шунга“ е била нещо повече от приятна възбуда, самураите са носели такива отпечатъци в кутиите си за мечове като талисмани. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Единственото хубаво нещо в ситуацията беше, че сега, когато гостите си бяха заминали, никой нямаше да чуе воя от възмущение, който се носеше от къщата. Нито пък да види експлозията на един будилник, две електрически крушки и тостер.

До момента, в който Джъстин се успокои, къщата се беше напълнила с парлив дим, а тя се беше свила на пода. Очите ѝ горяха, сухи от ярост. Тя щеше да убие Джейсън Блек. Изобретателно. Бавно.

Хванала главата си с две ръце, тя се опита да мисли през червения облак на гнева.

Как е могъл да ѝ открадне книгата? Никой не можеше да я вземе... не беше възможно. Но ето че той някак си беше успял.

Кълна се, че няма да се върна, ако ти не ме помолиш.

Негодникът е знаел, че тя ще иска той да се върне дори и само за да ѝ даде книгата със заклинания. Тя простена.

Какво, по дяволите, си е въобразявал, че ще прави с Триодекада? Че просто ще я отвори и ще изрецитира едно заклинание, сякаш чете рецепта на Бети Крокър^[1]?

Не. Джейсън може да беше всякакъв, само не и глупав. Знаеше, че ще има нужда от магьосница, за да му помогне. Идеята да платиш на някого, за да направи заклинание — или магия срещу заплащане — беше стара като света. От гледна точка на Джейсън открадването на Триодекада беше последен отчаян опит, рисковано начинание без вреда. Както ѝ бе казал миналата нощ, той вече живееше живот назаем. Възнамерявал е да направи каквото му е приятно, а след това да убеди Джъстин да му прости. *Надявай се*, помисли си тя мрачно.

Тя стана от леглото и отиде до спалнята си. Навлече клин и една огромна тениска. Погледът ѝ се плъзна в тъмното пространство под леглото и брадичката ѝ затрепери. Не се беше разделяла с Триодекада от момента, в който Мариголд ѝ я беше дала.

Джъстин излезе от къщата и тръгна към празния хотел. Групата от „Инари“ я нямаше, а Зоуи щеше да дойде чак следобед. Четири от

стаите бяха резервирани за уикенда, но дотогава имаше още няколко дена.

Тя се изкачи по стъпалата и влезе в стаята на Клинт. Джейсън не беше оставил нищо след себе си. Никаква бележка. Никакво съобщение на телефона ѝ. Кувертюрата беше застлана спретнато върху леглото. Джъстин седна на матрака и набра телефона на Присила. Беше особено обидно, че дори нямаше мобилния му телефон и трябваше да го търси чрез секретарката му.

— Глупачка, глупачка, глупачка — повтаряше тя през стиснати зъби. — *Джъстин Хофман*, никога недей да спиш с мъж, без да си взела първо телефонния му номер.

В този момент Присила, Джейсън и останалите от екипа бяха в самолета на компанията, летяха обратно към Сан Франциско. А може би групата „Инари“ отиваше в Сан Франциско, а Джейсън Блек се бе отправил някъде другаде. С Триодекада. Мътните да го вземат, какво се канеше да прави с нея?

Свърза се с гласовата поща на Присила, която я подкани да остави съобщение.

— Присила — произнесе тя кратко, — кажи на Джейсън да ми се обади колкото е възможно по-скоро. В него има нещо мое. Искам да ми го върне.

След като затвори, тя се тръшна отново на леглото. Опита се да мисли какво да направи след това. Несъмнено трябваше да звънне на Розмари и Сейдж, които да я посъветват, но идеята да си признае колко много са я прецакали... как е изгубила един от най-ценните гримоари... *не*. Нямаше начин. Щеше да се справи сама. Тя беше забъркала кашата, вината беше нейна и тя щеше да се оправя с последиците.

Продължавайки да лежи на леглото, тя звънна отново на Присила и остави още едно съобщение.

— Пак съм аз. *Важно е*, Присила. Кажи на Джейсън, че не знае какво прави. Постава себе си, а вероятно и други хора, в опасност. Накарай го да ми се обади *веднага!*

Като фучеше от гняв, Джъстин затвори и заби поглед в тавана. Присила трябва да е знаела какво планира Джейсън. Той сигурно я беше накарал да намери някой, който можеше да прави заклинания. Присила със сигурност не би се тормозила от съмнителната

нравственост на плановете на шефа си. Беше прекалено амбициозна, за да позволи нещо да застане на пътя на кариерата ѝ. Каквото и да поискаше Джейсън, тя щеше да го направи, без да се колебае.

Трябва да се свържа с него, преди да се е опитал да направи нещо.

Арогантен, лъжлив никаквец... Въпросът какво можеше да направи Джейсън с Триодекада, ако му се удадеше шанс... възможностите бяха плашещи.

Докато се опитваше да не мисли за немислимото, тя се разгневи още повече, установявайки, че несъзнателно търка буза във възглавницата му. Явно подсъзнателно се опитваше да получи успокоение от миризмата му. По дяволите! Тя грабна възглавницата и я запрати към стената.

* * *

За да изразходи част от кипналата си енергия, Джъстин прекара три часа в заменяне на няколко от повредените дъски в пода на трапезарията. Беше проект, който стоеше на заден план в очакване на правилния момент. Сега бе възможно най-подходящото време. Тя изпитваше особено удоволствие да зачуква новите дъски на място с облицования с гума дървен чук, представяйки се, че е част от анатомията на Джейсън Блек.

Когато телефонът ѝ звънна, сърцето ѝ започна да блъска силно в гърдите. На малкия екран се появи непознат номер. Тя побърза да натисна бутона за приемане на разговора и допря телефона до ухото си.

— Ало?

Обзеха я противоречиви емоции, когато чу вбесяващо спокойния глас на Джейсън.

— Знаеш добре защо го направих.

— Да, знам. Което не те прави по-малко подъл мръсник. Къде си?

— Пътувам.

— За къде?

— За Източния бряг.

— Къде по-точно?

— Ще говорим за това по-късно.

Тя пламна от възмущение.

— Искам си книгата веднага! Триодекадата няма да ти донесе нищо добро. Не разбираш първото нещо за магията — това е беда, която чака да се случи.

— Ще имаш книгата съвсем скоро.

— Следващия път, когато те видя, ще те убия с голи ръце.

Тонът му стана леко ласкателен.

— Разбирам защо си разстроена.

— Да, интересно защо ли трябва да се разстройвам, когато съм обрана.

— Не съм я откраднал. Просто я взех назаем.

— О, я стига! — каза тя разярено и затвори. — След по-малко от трийсет секунди телефонът ѝ извънтя пак. Джъстин отговори без предисловие.

— Кажи ми кой ще изрече заклинанието, иначе ще затворя отново!

Той се колеба дълго.

— Присила.

Присила? Джъстин притисна ръка към устата си. Когато бе в състояние да говори, каза несигурно:

— Файвиш. Знаех си, че фамилията ѝ значи нещо. От гилдията е. Тя е... *Мили боже*. Природно надарена магьосница?

— Да. Без всякакъв опит. Но има качества.

Това не беше сърдечна болка. Това беше сърдечна и физическа болка. Токсична смесица от срам, гняв и обида нахлу във вените ѝ.

— Използвал си Присила да дойде тук и да се *възползва от мен*. Планирал си да вземеш Триодекада от самото начало. Преди дори да си ме познавал!

Джейсън поне не я обиди, опитвайки се да отрече.

— След като се запознахме, причините се промениха. Преди щях да го направя от чисто егоистичен интерес. А сега, защото искам да бъда с теб. Защото аз...

— Пет пари не давам за променените ти причини, нито пък за мотивацията ти! — прекъсна го тя разпалено. — Действията ти са си

същите. И каквото и да опиташ да направиш с гримоара ми, ще даде обратния ефект.

— Ще рискувам.

— Не говоря само за теб, самодоволен задник такъв! Това ще се отрази на Присила или на мен, или на някого друго, който няма нищо общо с това. Чуй ме: тежестта на изпитанието пада върху магьосника, за да е сигурно, че заклинанието няма да навреди на никого. Ти не знаеш кой ще бъде засегнат.

— Знам, че има рискове, ако предприема нещо. Но ако не го направя, Джъстин... Нямам избор. В пясъчния часовник не остана пясък. А да съм с теб — за колкото е възможно по-дълго — това е единственото, което ме интересува сега.

— Не можеш да използваш магията, за да си играеш с неща като живота и смъртта. Духовете ще намерят начин да го обърнат срещу теб.

— Тогава ти направи избора — каза хладно Джейсън. — Ти ме обичаш. Знаем какви са последиците. Искаш от мен да си седя и да чакам чукът да падне върху наковалнята.

— Не те обичам — опита се да каже Джъстин, но беше принудена да спре между думите и да си поеме болезнена глътка допълнителен въздух, докато се опитваше да не се разплаче.

Любовта, помисли си тя горчиво, не беше нещо, с което да се пазариш, или за което да преговаряш... тя живееше по свои собствени правила. Любовта се появяваше, когато не я искаш и отказваше да си отиде. Тя беше като агресивен растителен вид, който нахлува в градината ти без предупреждение и започва да расте буйно и неконтролируемо, съпротивлявайки се на всеки опит да бъде убит.

С две думи, любовта приличаше на лобода.

— Единственото, което искам — каза Джейсън, — е да се погрижа за това и да се върна при теб. И оттогава насетне ще правя всичко, което поискаш. Ще ти дам всичко, което някога си желала.

— Да не си посмял да опитваш да ме купиш!

— Ще ти разтривам краката, когато си уморена. Ще те прегръщам, когато си самотна. Ще те обичам, както никоя жена не е била обичана на тази земя. — Той замълча. — Просто трябва да ми оставиш за известно време това нещо.

Веждите ѝ се свъсиха.

— Не ти разрешавам да ми крадеш гримоара.

— Да го взема назаем.

— Ще направиш същото отново, когато решиш, че ти трябва някаква магия да оправиш нещо.

— Няма.

— И се очаква да ти повярвам? За колко глупава ме мислиш?

Дълга пауза.

— Не си глупава — каза той тихо. — Грижа те е за мен, а аз се възползвах от това. Съжалявам.

— Не съжаляваш за нищо, което си направил. Съжаляваш само, че аз съм ядосана.

— Не знам точно какво съжаление изпитвам. Знам само, че е голямо.

— Ако това е истина, тогава не позволявай на Присила да изрича заклинание от Триодекада. А ми я изпрати.

— И после какво?

— Ще намеря начин да те държа в безопасност. Ще престана... повече няма да ме е грижа за теб. Ще изрежа сърцето си, ако трябва.

Мълчание, след което бавно издишане.

— Не можеш да го направиш — каза той. — Вече си ми дала сърцето си.

Разговорът свърши.

— Джейсън? Джейсън... — Джъстин трескаво се опита да набере номера. Беше изпратена директно към гласовата поща. — Ах, ти, *негодник!* — Докато гледаше купчината електрически уреди наоколо, тя се разтрепери от порива да направи нещо драстично, да разруши нещо.

Жена в това настроение, помисли си тя, не трябва да бъде оставяна насаме с електрически уреди.

[1] Име на измислена жена, нарисувана върху опаковката на хранителни продукти и готварски книги в САЩ, която трябва да олицетворява перфектната готвачка и домакиня. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

— Още едно съобщение от Джъстин — каза мрачно Присила, връщайки телефона в чантата си. — По-бясна е и от амишки електротехник.

— Ще ѝ мине.

— На мен нямаше да ми мине, ако бях на нейно място. — Присила погледна към грамадната Триодекада и поглади корицата. Книгата и подвързията бяха просмукали с приятно сухия, сладък аромат на градински чай. Въпреки че Джейсън ѝ беше предложил да сложи тежкия том на една от задните седалки, тя настоя да го държи в скута си.

— Изглеждаш нервна — отбеляза той, докато се отдалечаваха с наетия Нисан от националното летище „Литъл Рок“. Следобедната светлина беше силна и жълта, карайки го да присвива очи зад поляризираните стъкла на слънчевите си очила. — Заради това, че не искаш да се запозная със семейството ти ли е, или защото не си сигурна, че заклинанието ще проработи?

— Предполагам, че и заради двете. Роднините ми са такива, че се изисква време, за да свикнеш с тях. Повечето винаги са живели на десетина мили от Тоуд Сък Парк.

— Няма да имам никакви проблеми с общуването... „Тоуд Сък“ ли каза?

— Натам отиваме. Тоуд Сък, Арканзас. Хората го наричат град, но то си е всъщност една общност.

— Откъде е дошло името?

— Историята е, че едно време параходните екипажи се затваряли в таверната и чакали нивото на река Арканзас да се покачи. Местните разказват за тях, че пресушавали бутилка след бутилка, докато не се издуели като жаби.^[1]

Джейсън се усмихна и сви по Международно шосе 40 на север.

— Има и друга история — продължи Присила, — че първоначалните френски заселници са нарекли района „Ту Сюкр“,

което означава „Всичко е захар“. През годините хората продължили да го произнасят по различен начин, докато накрая станало „Труд Сък“.

Беше лесно да се разбере защо заселниците в началото го нарекли „Ту Сюкр“ — земята била богата и плодородна, хълмовете покрити с дървета, долините — с наносни почви. Когато настъпвала есен, горите от сладък клен се покривали със златно-червени листа. От платото Озарк тръгвали извори, прорязвали речната долина и стигали долу до планините Уачита.

— Откакто се помнят, Файвиш са живели тук — каза Присила. — Работят здраво, ходят на църква, пращат децата си на училище. Пазаруват в „Долар Трий“^[2], защото не искат да се докарват за „Уол-март“. Мислят, че да ядеш местна храна означава сам да си отстрелваш катериците. А когато роднините ми заговорят, ще ти се иска да има субтитри.

— Няма да има проблем — каза Джейсън, леко изненадан от защитната нотка в гласа ѝ. — Знаеш, че не съм сноб.

— Да, сър. Казвам го само защото когато започнах работа в „Инари“, си мислеше, че съм доста нерафинирана и без маниери. Е, казвам ти, че в сравнение с останалите от семейството ми съм направо принцеса.

— Ясно — каза той, вътрешно развеселен. — Няма да има никакви проблеми, Присила.

Тя кимна, но продължаваше да изглежда притеснена.

— Между другото, няма да се срещнеш с мама. Откакто татко почина, не иска да има общо с гилдията. Отиваме в караваната на баба ми. Ще се запознаеш с нея и с нейната сестра Бийн, както и с чичо Клетъс. Той няма да участва в заклинанието, разбира се, тъй като е мъж.

— Има ли такова нещо като вещер? Магьосник?

— Не, това е само мит. В „Чукът на вещиците“ се казва, че...

— Какво е това?

— Една преследвана вещерска книга, написана от католически свещеник през четиринайсети век. В нея се казва, че дяволът изкушава жените като изпраща красиви паднали ангели да ги съблазняват... и жените ставали негови помощнички. Така тръгнало с вещиците. Предполага се. Но сега няма нищо сатанинско в занаята.

— Притеснява ли те тази работа с проклятието на вещицата? — чу се Джейсън да пита. — Би трябвало. Би трябвало да се страхуваш, че може да се влюбиш в някого.

Присила изглеждаше разконцентрирана, страните ѝ се зачервиха. Рядко се случваше двамата да водят толкова личен разговор.

— Всъщност, не. През целия си живот съм се стремела най-съзнателно да се махна далече от Тоуд Сък. Да завърша образованието си, да си намеря работа... нямаше време за романси. — Тя изглеждаше замислена, когато добави: — Макар вече да не живея тук, все още сякаш се опитвам да се махна. Винаги съм искала нещо различно. Не съм сигурна какво. Пари, предполагам. Мама казва, че никога няма да бъда щастлива, докато не натрупам достатъчно пари, за да изгоря мокро муле^[3].

— Не — каза Джейсън тихо. — Когато хората се стремят да направят много пари, всъщност никога не е за парите.

Присила замълча, докато обмисляше думите му.

След няколко минути Джейсън продължи:

— Не се вълнувай толкова за това заклинание. Просто направи най-доброто, на което си способна.

— Лесно ти е да го кажеш. Но аз съм тази, която трябва да го направи правилно. Магията не е като математиката, където има верен отговор. Понякога това е избор между много лоши отговори. Или още по-зле — между много вярно звучащи отговори.

Джейсън се опита да измисли нещо, което да намали напрежението върху нея.

— Присила, знаеш ли кой е най-трудният изстрел в голфа?

— Вятърната мелница — отвърна тя решително.

— Вятърната... какво? Не, не говоря за минигольф. Имам предвид истински голф. Най-трудният удар е когато топката се забие в пясъчен бункер. Имаш два начина да се справиш. Или я вдигаш, или я удряш. Вдигането е къс, слабо рисков удар, колкото да я извадиш от бункера. Удрянето с дълъг, замахващ удар и носи или победа, или поражение.

— Казваш, че когато опитваме това заклинание довечера, искаш да поема голям риск.

— Не. Да играеш на сигурно. Прекалено важно е, за да рискуваме всичко. Направи къс удар, колкото да ме извадиш от

проклетия бункер. Ако можеш, издействай ми няколко години с Джъстин, аз ще направя така, че да се броят за цял живот.

Присила се взря в него с учудване.

— Влюбен си в нея.

— Разбира се, че съм. Ти какво си мислиш?

— Мислех си, че ѝ сваляш звезди, за да се добереш до гримоара.

Той ѝ хвърли обиден поглед.

— Защо е толкова трудно да се повярва, че мога да се влюбя?

— Защото всеки път, когато късаш с жена, ми казваш да купя някакво скъпо бижу и да го опаковам красиво. Сметката ти в „Тифани“ причини финансови сътресения на пазара за ценни метали.

Джейсън се намръщи, продължаваше да се взира в пътя.

— Джъстин е различна от останалите.

— Защо? Защото е вещица?

— Защото е Джъстин.

Присила погледна Триодекада и поглади подвързията с ръка.

— Тя влюбена ли е в теб? — попита накрая предпазливо.

— Така мисля. — Той кривна леко, за да избегне някакво блъснато животно на пътя. — И ми се иска да живея достатъчно дълго, за да изпитам това и да го заслужа.

— Тогава по-добре да намеря някое свръхсилно заклинание — дойде хапливият ѝ отговор.

След трийсетминутно шофиране те пое по отклонението за Тоуд Сък Парк. Присила го напътстваше през серията завой, пътищата се стесняваха и ставаха все по-неравни, докато накрая стигнаха до частен път, застлан с разбит чакъл, и гумите на колата заподскачаха по дупките. Спряха пред една двойна каравана в горичката от кучешки дрян. Мобилната къща беше обърната към вътрешен двор, стъкмен от парче изкорубен шперплат и комплект пластмасови градински столове. Едно куче от неопределена порода мързелуваше в ъгъла на шперплата, парцаливата му опашка затупка по земята, когато видя колата да приближава.

— Сигурно в началото ще ти се видят малко луди — каза Присила, когато Джейсън спря колата. — Но след като ги опознаеш... ще ти се видят дори още по-луди.

— Няма да правя никакви преценки — увери я Джейсън. Това беше едно от нещата, които беше научил от живота си в Сан

Франциско за почти десет години. Човек с коса в цветовете на дъгата и безброй пиърсинги можеше да е милионер, а някой, облечен в дрехи като извадени от контейнера за боклук, да се окажеше лидер на уважавана общност. Предубежденията бяха безполезни, да не казваме глупави.

Излизайки от колата, той беше поразен от спокойствието наоколо. Единственото, което можеше да се чуе, беше чукането на кълвача в близкия гъсталак от борове и кедри, и ромоленето на потока. Въздухът димеше, сякаш току-що изгаден. Слаб, едва доловим бриз носеше мирисите на сварена трева и задушени борови клони.

Тишината беше нарушена от какофонията на две възрастни жени, които излязоха от караваната, потраквайки с бижута. Никоя не беше по-млада от осемдесет. И двете бяха с джапанки, туники в ярки цветове и скъсени панталони. Косата на едната бе вдигната във формата на конус във ванилов цвят, а на другата беше червена и чорлава. С крясъци, и дърдорейки една през друга, те се насочиха към Присила и я прегърнаха от двете страни.

— Приси, скъпа — станала си кожа и кости! — възкликна червенокосата. — Не те ли хранят добре в Калифорния?

— Разбира се, че не — каза другата, преди Присила да успее да отговори. — Всички онези хипита на Западния бряг набиват само зелев чипс. Тя се усмихна на Присила. — Сготвили сме ти истинска храна, момиче. Цяла тенджерка кренвирши и пържени ябълкови бисквити.

Присила се засмя и я целуна по набръчканата буза.

— Бабо, лельо Бийн... искам да ви запозная с моя шеф, господин Блек.

— Той е собственик на онази компютърна компания, в която работиш, нали?

— Видеоигри — каза Джейсън и заобиколи колата, за да отиде при тях. Той протегна ръка на червенокосата. — Моля, наричайте ме Джейсън.

— Компютрите ще унищожат този свят — каза тя, игнорирайки протегнатата му ръка. — Ние не се затрудняваме да се ръкуваме, скъпи, ние просто се прегръщаме. — Тя разтвори ръце около него, обгръщайки го в озадачаваща смесица от миризми: стилизиращ продукт за коса, парфюм, дезодорант, крем за тяло и отчетлива нотка

на спрей против насекоми. — Аз съм бабата на Присила — каза тя на Джейсън. — И ти можеш да ми викаш така.

Жената с ваниловата коса също дойде да прегърне Джейсън, торсът ѝ беше силен, къс и заоблен като буре.

— Аз съм Вилхелмина, но хората тук ме наричаха Бийн от малка и така си остана.

Тъй като никоя от жените явно не се канеше да пусне ръцете му, Джейсън отиде до караваната, заскобен от двете страни. Присила ги последва с книгата със заклинания. Когато входната врата се отвори, отвътре ги блъсна полъх мразовит въздух. Над прозореца бръмчеше тихо климатик, охлаждайки вътрешността до арктически температури. Те влязоха в дневна, главната стена беше покрита с разрешителни табелки.

Къщата беше чиста, но натъпкана с маси и рафтове с колекции: глинени статуетки, стар ченгел и хвърчила, капачки за шишета, бурканчета за бисквити. Това накара Джейсън, който предпочиташе свободните и неразхвърляни пространства, да се почувства малко клаустрофобично. Когато видя, че двата кухненски прозореца са напълно блокирани с редици чаши за бира и метални термоси, беше принуден да си поеме дълбоко въздух.

— А сега — каза баба, — да погледнем книгата.

— Тя е много стара — обади се Джейсън притеснен, когато видя, че Присила оставя книгата на същата маса за хранене, на която покритата с фолио тенджерата изпускаше мирис на варени кренвирши и кетчуп. — Не мога да позволя нещо да се случи с нея.

— Ще бъда внимателна. — Баба хвърли пронизателен поглед към него. — Никога не съм си мислила, че ще видя някой от тези, особено пък с име.

— Никога не сме учили магия от гримоар — каза Бийн, проследявайки погледа на Джейсън към тенджерата. Тя взе чинията от масата, сложи я на кухненския плот и избърса ръце в туниката си. — Само отбраните вещици имат такива. Ние винаги сме си пазили заклинанията и формулите на картонени картички за рецепти.

— Книга като тази — каза баба, — има по-голяма сила от това, което е написано на страниците ѝ.

Възрастните жени изпуснаха въздишка на одобрение, когато Присила разопакова Триодекада. Кожената подвързия блестеше с

черно-лилава нотка. Меден отвор на ключалка беше разположен в центъра на необичаен циферблат. Макар Джейсън да нямаше реална представа за свръхестествената ценност на книгата, той мигновено би я разпознал като нещо уникално и безценно.

— Защо циферблат? — попита той.

— Това не е часовник за време — отвърна по-възрастната жена. — Това са фазите на луната. Земята е тук в центъра. — Тя очерта невидими линии от отвора на ключалката към всяка от точките по външния кръг. — Първата четвърт на луната най-отгоре... след това нарастването ѝ... после ето тук пълнолунието... — Пръстът ѝ се премести до ръба на подвързията. — Слънцето изгрява от тази посока.

Тревога прекоси челото на Присила.

— Тази вечер е пълнолуние, бабо. Правилният момент ли е за правене на заклинание?

— Зависи от заклинанието. Трябва да прочетем няколко, за да преценим кое е най-добро. — Баба се обърна към Джейсън и каза не без съчувствие: — Приси ми каза с какво се мъчите да се справите. Между липсата на душа и проклятието на вещицата сте получили повече проблеми, отколкото има в учебник по математика. А можем да правим наведнъж само по едно заклинание, иначе анулираме всяко предишно. — Тя млъкна. — У кого е ключът?

— У мен. — Джейсън извади верижката под тениската си.

Баба взе ключа от него с делово кимане.

— Бийн, преди да отворим книгата, мисля, че ще е добре да изметем кухнята с метлата от клони.

— Ще отида да я донеса. — Бийн забърза по тесния коридор.

— Джейсън — продължи старицата, — ние ще четем известно време. Вдигни краката си, ако искаш. Можеш да гледаш телевизия.

— Ще възразите ли, ако отида да се поразходя?

— Върви, върви.

Джейсън взе слънчевите си очила от масата и се обърна към вратата, Бийн го настигна с един аерозол и започна да го пръска. Той се отдръпна, когато тя насочи спрея към крачолите на панталоните му и дори протегна ръка към края им долу, за да напръска и глезените му. Миризмата на репелент против насекоми изпълни въздуха.

— Не. Наистина... Няма нужда...

— Напротив — каза Бийн авторитетно, като отиде зад него и продължи да пръска.

— Не знаете какви са арканзаските комари — обади се баба. — За десет минути ще ви източат кръвчицата като на прасе по Коледа.

— Боже, боже — дойде гласът на Бийн иззад него. — На това му викам превъзходен задник.

Джейсън погледна с присвити очи Присила, която явно потисна една усмивка.

— Още нещо — провикна се бабата подир него. — Ако видиш Клетъс на горния етаж, не му обръщай внимание. Вратата е заключена.

Джейсън се спря.

— Караваните нямат втори етаж — каза той гласно.

След това бавно заобиколи разнебитената постройка. Откри, че кучешкият дрян пред караваната е скрил един стол за къмпинг, пластмасов съд за охлаждане на напитки, сламен чадър — всички подредени в един ъгъл на равния покрив. Столът беше зает от възрастен мъж с рибарска шапка, къси панталони и тениска, която оповестяваше: „Не само съм перфектен, но съм и южняк“. Мъжът се взираше напрегнато в мобилния телефон в едната си ръка, а в другата държеше бира.

— Клетъс? — попита предпазливо Джейсън.

Мъжът отвърна, без да откъсва очи от телефона.

— А ти си приятелчето, което Присила е довела на гости?

— Да. Джейсън.

— Качи се тук и изпий едно с мен. — Той посочи към една стълба, подпряна на караваната.

Джейсън се качи на покрива, който беше покрит с дебело каучуково покривало, излъчващо миризма на нова гума.

Той се приближи до възрастния мъж и те си стиснаха кратко ръцете. Очите на Клетъс бяха като яркосини тресчици под рунтави сребристи вежди. Кожата му беше кафява и с текстурата на изсъхнало листо тютюн. Повечето хора в напредналата възраст на Клетъс не биха успели да се изкачат тук. Но той беше здрав, загорял, с жилави ръце и издръжлива конструкция.

Като бръкна в охладителя, Клетъс извади кутия бира и му я подаде.

— Благодаря. — Джейсън седна под сламения чадър.

— Ха на бас, че си дошъл баба и Бийн да ти правят заклинание — каза Клетъс.

— Такъв е планът. — Джейсън отвори бирата и отпи дълга глътка. — А ти си чичото на Присила?

— Брат ми близък, Клайв, беше женен за Бийн на времето. Той умря от ухапване от пчела шест седмици след тяхната сватба.

— Бил е алергичен към пчели?

— Най-вероятно алергичен към проклетия. Клайв знаеше риска, женейки се за Бийн. Всички знаят за жените от рода Файвиш. Всичките са вдовици. Не могат да направят нищо. Жениш се за някоя и умираш.

— Защо Клайв се е оженил за Бийн, щом е знаел?

— Бийн беше хубавица по онова време и Клайв беше полудял по нея. Каза, че проклетие не проклетие, трябвало да я има. Никой не можа да го разубеди, дори самата Бийн. Беше обречен от мига, в който я видя.

— Чувството ми е познато — промърмори без хумор в гласа Джейсън.

Довършвайки бирата, Клетъс смачка кутийката и я хвърли от покрива.

— Проклетието следва всички жени Файвиш. Надявам се, че не си хлътнал по Присила.

— Не, сър.

— Това е добре. Продължавай все така. Не искаш да свършиш като Клайв. Нито като съпруга на баба, Бо.

— Той как почина?

— Удари го мълния на площадката на ферибота, когато все още имаше ферибот. — Клетъс млъкна замислено. — Седмица преди да се случи това, Бо ми каза, че където и да иде, часовниците спирани да вървят. Неговият замръзвал. Мамка му, дори кухненският таймер на яйцеварката се разби, когато Бо го доближи. — Той отвори нова кутия бира. — Странно нещо, Клайв ми каза, че имал същия проблем точно преди инцидента. Отивал навреме на работа всеки ден, но започнал да закъснява, защото всички часовници в къщата спрели. Седмица по-късно се спомина.

Джейсън го погледна разтревожено.

— Всички са умрели една седмица след спирането на часовниците? — Погледът му се сведе към часовника му от неръждаема стомана. Изпита облекчение, когато видя, че функционира, и въздъхна.

Преди да вдигне очи, чу Клетъс да казва спокойно:

— Момче, май здраво се загазил, а?

* * *

След като си прави компания с Клетъс около час, Джейсън слезе долу и се върна в караваната. Трите жени се бяха съсредоточили над Триодекада.

— Как върви? — попита той.

— Тази книга е невероятна — отвърна Присила. — Има заклинания за почти всичко, за което може да се сетиш.

— Намери ли нещо, което да противодейства на проклятието на вещицата?

Присила поклати глава.

— Нищо такова. Което няма смисъл, защото за всички поколения природно надарени вещици все някоя трябва да се е опитала да поправи този проблем. Защо тогава никоя не е написала нещо?

— Аз и Бийн се опитахме да спасим нашите съпрузи — каза баба. — Когато не се получи, предположих, че магията е била прекалено слаба, тъй като никога не сме се обучавали специално в правене на заклинания. Но си мислех, че книга като тази би трябвало да има отговора.

Джейсън погледна настоятелно Присила.

— Какво стана с изваждането на топката от бункера?

— Намерихме заклинание за дълголетие — успокои го тя. — Много мощно, както изглежда.

Той запази неутрално изражение.

— Някакви пречки да бъде направено?

— Не можахме да се сетим за такива. Всички искат да живеят дълго, нали? — Тя се намръщи. — Но ти питаш погрешния човек. Никой от нас не е упражнявал магия на такова ниво. Все едно да

молиш човек, който прави хамбургери, да ти приготви специалитет от френската гурме кухня.

Джейсън не беше забравил предупреждението на Джъстин... че някой ден той може да се моли да умре. В този момент, обаче, дълголетието беше отговорът на всичко. То щеше да му позволи да бъде с Джъстин, което бе най-добрият му шанс да бъде пощаден от проклятието на вещицата.

— Има и друго заклинание, което искаме да добавим — каза Присила.

Веждите му се вдигнаха.

— Мислех, че правилото беше по едно заклинание на човек.

— Второто не е за теб. А за Джъстин.

Джейсън замълча, слушаше напрегнато.

— Искаме да ѝ направим заклинание — каза тихо Присила. — Възможно най-близко до първоначалното... То няма да е чак толкова добро, но си мислим, че трите заедно...

— Не.

— За нея ще е по-добре да е далече. Както и за теб.

— Не съм отворен за дискусии.

— Ще имаш това, което искаше в началото — настоя Присила, изчервявайки се. — Ще имаш повече време да живееш и ще си в безопасност от Джъстин.

— Дори съдбата на цялата земя да виси на косъм, пак не бих направил заклинание на Джъстин.

— Още си млад — каза Бийн. — Можеш да си намериш друга.

Той поклати глава.

— Или Джъстин, или никоя.

Присила го погледна гневно.

— Държиш се откачено като напръскана със спрей хлебарка. Не познаваш тази жена чак толкова добре, че да правиш такъв избор.

Джейсън срещна погледа ѝ, без да мигне.

— Разбира се, че я познавам. Един ден животът ти се променя за секунда. Нещо, което изобщо не си очаквал, те връхлита и те цапардосва като греда. И нямаш достатъчно време да разбереш нито как, нито защо се е случило. Просто трябва да го приемеш.

— Не, аз бих си направила, че някои неща са свършили преди още да започнат — каза Присила.

Джейсън погледна спокойните лица на баба и Бийн:

— Направете най-доброто заклинание за дълголетие и ще удвоя цената, за която се разбрахме. Но не включвайте Джъстин.

— Не мисля... — започна баба.

— Ще я утрия — каза ѝ Джейсън.

Баба и Бийн се спогледаха.

— Така да е — рече кратко баба. — Присила, ти отговаряш за кръга. Бийн, ще ни трябва чаша със столче и плат за олтара.

Бийн отиде до перваза на прозореца да вземе една дебелостенна чаша с логото на Бъдуайзър.

— Това ли е чаша със столче? — попита Джейсън.

— Разбира се. Правила сме някои от най-добрите си магии с нея. — Като бръкна в едно чекмедже, тя извади кърпа за бърсане на съдове и покри плата с нея.

Джейсън хвърли поглед към кърпата с принтирано изображение на Елвис, свирещ на китара, и погледна подозрително Присила.

— Няма значение как изглежда олтарът — каза — му тя полугласно, докато двете възрастни жени се занимаваха с подготовката. — Нека го направят, както искат. Те си знаят кое работи най-добре за тях. — След кратка пауза добави: — И не се ядосвай, ако споменат някой и друг път Дион Уоруик^[4] по време на заклинанието. Това прави Бийн щастлива, а духовете нямат нищо против.

[1] Тоуд (англ.) означава „суха жаба“, сък — „суча, пресушавам“.
— Б.пр. ↑

[2] Голяма верига магазини, които продават стоки за по един долар. — Б.пр. ↑

[3] Южняшка поговорка. — Б.пр. ↑

[4] Американска соул певица, популярна през 60-те. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

На третата сутрин след тръгването на Джейсън от хотела, Джъстин се мъчеше да остане ядосана. Гневът ѝ даваше енергията да се подготви за новия наплив от гости: да оправи развалена тоалетна, да препрограмира дистанционното на телевизора, да зареди всяка стая със сапуни и тоалетни принадлежности, както и да изпрати по имейла потвърждения на гостите, които са си резервирали места.

Проблемът беше, че не беше сигурна какво ще стане, ако пусне гнева да угасне. Тя не искаше да смекчава позицията си към Джейсън. И не искаше да вижда действията му във връзка с това: любовта не беше нещо, смекчаващо вината. Тя трябваше да се концентрира изключително върху това, което той бе направил, и да игнорира причините, поради които го е направил. Ето защо споделяше за ситуацията колкото е възможно по-малко със Зоуи, която вярваше в причините, тласкащи хората към едно или друго действие. И в любовта.

По средата на прането на чаршафите и кърпите Джъстин получи обаждане от Присила, която до момента не бе отговорила на нито едно от ядосаните ѝ съобщения.

Джъстин бе чакала това обаждане, стоеше нощем будна, преговаряйки дълги, високопарни декламации, които щяха да оставят Присила на оправдаваща се купчина. Но когато отговори, Джъстин установи, че единственото, на което е способна, е едно възмутено „здравей“. А страстните ѝ слова се бяха оплели като тънки верижки.

— Джейсън не подозира, че говоря с теб — каза Присила. — Ще ме убие, ако научи.

— Къде ми е книгата със заклинания? — попита напрегнато Джъстин.

— У Джейсън. Той наистина я пази много. Ще ти я върне в края на седмицата.

— Къде е той сега?

— Има конференция в Сан Диего. Едно от онези големи събирания. Трябва да направи дарителски фонд и...

— С него ли си?

— Не. Беше в Литъл Рок онзи ден, а вчера тръгна за Калифорния.

— Литъл Рок? — повтори Джъстин смаяна. — Арканзас?

Гласът на Присила се понижи.

— Баба ми и леля ми са магьосници. Те помогнаха да се измисли заклинанието за Джейсън.

— Като използвах моята Триодекада — каза Джъстин строго. — И какво заклинание направиха?

— За дълголетие.

Гневът ѝ се смъкна като катерач, плъзгащ се по скала. Надолу в гъст мрак. Тя затвори очи и се облегна на сушилнята, изпитвайки нужда от топлината ѝ. Трябваше да си поеме няколко пъти въздух, преди да може да говори:

— Използвали сте висша магия?

Тонът на Присила беше предпазлив.

— Баба каза, че можела да поеме риска. Така че няма за какво да се притесняваш. Ще си имаш отново книгата и тогава...

— Има две неща, за които да се притеснявам — каза Джъстин остро. — Едното е, че заклинанието може да бъде направено погрешно. А другото — че може да е направено както трябва.

— Не разбирам.

— Нека го кажа така: това, че можеш да направиш нещо, не означава, че трябва да го правиш. Няма начин да знаеш точно какво си привела в действие. Ще разберем едва когато вече е прекалено късно. А ако си го направила правилно... Джейсън ще страда от това по-късно. Свръхестественото дълголетие е *проклятие*, Присила. Не бива да го пожелаваш и на най-големия си враг. Няма гаранция срещу болест или деменция, или каквото и да е от ужасните неща, които могат да се случат на едно човешко тяло. Единствената гаранция е, че ще си жив и ще живееш, живееш, докато не направиш нещо да сложиш край на страданието си. — Гърлото ѝ се сви. — Вече казах това на Джейсън, на този инатлив идиот!

— Той го направи, защото те обича! — избухна Присила.

— Чакай малко. Щеше да го направи така или иначе, по собствени егоистични подбуди.

— Той те обича — повтори Присила.

— Защо мислиш така? — попита Джъстин саркастично. — Защото така ти е казал?

— Защото това е истината. Всички знаят, че ти ще си смъртта за него. Заклинанието за дълголетие не може да се противопостави на проклятието на вещицата. Но Джейсън не дава пукната пара — единственото, което иска, е да си купи повече време с теб. — Присила издиша нервно. — Баща ми умря млад, също като твоя. Хората го предупреждавали да не се жени за майка ми. Казвали му да бяга като от дявол, за да не го застигне проклятието. Винаги съм се чудила защо не ги е послушал. Не мога да разбера как един мъж може да е толкова влюбен, че да е готов да умре, вместо да живее без това. Е, сега го виждам сама. Няма начин да спася Джейсън. Той намери нещо, което иска повече дори, отколкото иска душа, и това си ти. Ако не отидеш при него, той ще те чака.

— Е, тогава ще си чака цял живот — озъби се Джъстин.

— И аз му го казах.

— А той какво ти отвърна?

— „Тогава ще я обичам, чакайки“.

Джъстин замлъкна, ръката ѝ се сви в юмрук срещу топлата метална повърхност на сушилнята.

— Моля се на Бога никой мъж да не ме иска по този начин — продължи Присила. И съжалявам, че се налага да участвам в това. Но ти звъня, за да ти кажа къде е Джейсън, в случай че не искаш да губиш време. Защото дори заклинанието да проработи... не разполагаш с цяла вечност.

* * *

— Не се тревожи за нищо — каза Зоуи весело, докато подреждаше сгънатите дрехи в отворения куфар върху леглото. Тя не само се бе съгласила да замести Джъстин, но бе проявила необикновен ентузиазъм. Всъщност, бе настояла да ѝ помогне да си стегне багажа за Сан Диего.

— Сестрата на Нита ще ни помага с чистенето — продължи Зоуи, — а Анет ще идва рано да помага със закуската сутрин; освен това имаме резервирани само четири стаи. Така че можеш да останеш през целия уикенд.

— Май всички гледате да се отървете от мен — изсумтя Джъстин.

Зоуи се усмихна.

— Заслужаваш го. Никой от нас не може да си спомни последния път, когато си ходила на романтичен уикенд.

— Няма да е романтичен уикенд, отивам да си взема книгата от Джейсън, а после ще му се разкрещя и ще се прибера в стаята си. Единствената причина, поради която не си тръгвам в деня, в който пристигам, е, че обратните полети са запълнени.

— Вземи си допълнителни дрехи за всеки случай. И нещо хубаво, което да обличаш на вечеря. — Зоуи извади една малка черна рокля от гардероба. — Това ще е идеално.

— Няма да се обличам специално за вечеря. Ще ям хамбургери в стаята си.

— Къде са ти плетените сандали?

Джъстин се намръщи на решителността на Зоуи.

— В дъното на гардероба.

— А бижу?

— Нямам такова, което да отива на роклята.

— Ето. Това ще е перфектно. — Зоуи извади една стара кристална брошка, закопчана върху ретро пуловера ѝ, и я забодде отстрани на деколтето.

— Зоуи, благодаря, но е напълно излишно. Няма да излизам на вечеря с Джейсън, нито с когото и да било.

Зоуи сгъна роклята внимателно.

— Човек никога не знае.

— Джейсън дори не подозира, че правя това. Ще отида само да се сбогувам завинаги с него и след това ще се върна да продължа тихия си, отчаян живот. Не осъзнавах колко добре съм си била преди.

— Защо трябва да се сбогуваш с него в Сан Диего? — попита Зоуи внимателно. — Можеш да му оставиш съобщение на гласовата поща. Или да му изпратиш есемес.

— Не можеш да се сбогуваш завинаги с някого чрез есемес — каза Джъстин възмутено. — Това трябва да се направи лично.

— Като си обут в плетени сандали — добави доволно Зоуи, пускайки обувките в куфара.

* * *

Хотел „Дел Коронадо“ си беше спечелил мигновено заслужена репутация измежду хиляда и осемстотинте останали. Въпреки огромния размер на викторианския курорт, широките ивици от бели веранди, павилиони и терасирани колони му придаваха въздушност и лекота. Джъстин никога не бе посещавала „Дел“, както го наричаха жителите на Сан Диего, но беше чела за него, докато учеше хотелски мениджмънт.

Безброй знаменитости бяха отсядали зад стените му, включително холивудски особи като Рудолф Валентино, Чарли Чаплин и Грета Гарбо. Хотелът беше приютявал американски президента и чуждестранни политици. Влизайки в луксозното лоби с неговите високи сводести тавани, червени и златни килими и финиши от лъскаво тъмно дърво, Джъстин за миг съжали за небрежното си облекло. Макар почти всички останали в лобито да бяха също с дънки, мястото изглеждаше от онези, където хората трябва да са изтупани.

Тя застана на опашката, която се беше образувала пред бюрото за регистрация и остави малкия си куфар на пода. Присила ѝ беше дала номера на стаята на Джейсън и копие от дневния му график. Конференцията се провеждаше в друг хотел, което означаваше, че вероятно той не е тук в момента. Но когато се върнеше, тя щеше да му каже точно каквото си мислеше за него. Колко должно беше постъпил, открадвайки Триодекада, и каква глупачка е била тя, че е преспала с него, че му е повярвала...

Мислите ѝ бяха прекъснати, когато тилът ѝ настръхна и по гърба ѝ се плъзна топлина. Тя се огледа предпазливо. Останалите на опашката изглеждаха безразлични. Хората в къта за сядане продължаваха да се смеят и да бърбят лениво.

Една малка група мъже излязоха току-що от асансьора и тръгнаха да пресичат лобито с бавни крачки. Потънали в разговор, те

спряха пред голямата кръгла маса, натоварена с най-голямата фигура от цветя, която Джъстин бе виждала някога. Един от мъжете беше секси и изискан в елегантен тъмен костюм и излъчваше харизматичност, която почти — макар и не съвсем напълно — пресичаше чертата от увереност и преминаваше в арогантност. Черната му коса беше старателно сресана, но беше започнала да пада в непринудено безредие над челото му. Тя си спомни какво е да чувства тази коса под ръцете си, сладкия, твърд натиск на устата му срещу нейната.

Извърна се и наведе глава. Ужаси се от интензивността на удоволствието просто да бъде в едно и също помещение с Джейсън. Сърцето ѝ беше започнало да бие с ритъма на неудържим локомотив. Тя се фокусира върху това да остане неподвижна, когато всичките ѝ мускули бяха напрегнати от порива да хукне... към него, или в противоположна посока... не беше напълно сигурна.

Помисли си, че може да я гледа... почти усети погледа му. Но лобито беше пълно с хора и Джейсън не очакваше тя да е тук. Не беше вероятно да я е забелязал. След миг тя рискува и хвърли бърз поглед към групата. Мъжете ги нямаше.

Опашката се придвижи напред и тя се наведе да вземе куфара си.

В полезрението ѝ попаднаха чифт лъскави черни обувки с връзки. Изправяйки се бавно, Джъстин усети как сърцето ѝ се качва в гърлото. Тя вдигна очи към него, мислите ѝ се разбъркаха в смесица от желание и нужда.

Джейсън заговори с небрежен тон, но погледът му беше галещ.

— Не можеш да си вземеш стая тук. Всички са резервирани.

— Аз имам резервация.

Той взе малката карета от безчувствените ѝ пръсти.

— Беше отменена. Можеш да споделиш с мен стаята ми.

Усещането на електрическия обмен между двамата се предаде на другите около тях. Няколко погледа ги проследиха, едни любопитни, други изпълнени със завист.

Повеждайки Джъстин към частичното прикритие на един висок фикус в огромна кашпа, Джейсън остави каретата ѝ и служебното си куфарче настрана и я изгледа настоятелно.

— Защо си в Сан Диего? — Преди тя да успее да отговори, той добави: — Нека да е ясно: не се оплаквам. Адски се радвам да те имам

тук.

— Ти не ме „имаш“ тук. Дошла съм за Триодекада.

— Ще ти я дам вдругиден.

— Не мога да чакам толкова дълго.

— Книгата със заклинания — попита той, — или мен?

Вече бе решила предварително, че няма да флиртува с него, няма да се усмихва, нито да проявява отстъпчивост и да се поддава на чара му.

— Искам си книгата.

Джак безмълвно взе коженото си куфарче и й го подаде.

Объркана, тя попита:

— Носиш го непрекъснато със себе си?

Джейсън се усмихна слабо:

— Като „ядреното куфарче“.

Извъръщайки се от него, Джъстин отвори куфарчето и погледна в него. След това бръкна да повдигне единия край на платнената подвързия. От гърлото й се изплъзна въздишка на облекчение, когато видя познатата корица.

Джейсън застана зад нея. Главата му се наведе, устата му леко погали врата й отстрани.

Прониза я чувствена тръпка.

— Още не съм се отказала да изпържа задника ти.

— Да, направи го — прошепна той точно преди тя да усети леката ухапка на зъбите му. — С две ръце.

Ядосана, тя се обърна да го погледне.

— Ти ме излъга.

— Технически погледнато, не.

— Глупости. Ако не друго, било е лъжа по непредпазливост.

— Това беше единственият начин да бъда с теб.

— С други думи: целта оправдава средствата? — попита тя язвително. — Ти дори не си оправдал целта.

Джейсън я гледаше с привидно спокойствие, но тя усети силната емоция, заключена под повърхността.

— Ето затова си се освободила от заклинанието — каза той. — Искала си любов. Не си я имала. Аз те обичам колкото дузина мъже. Може би има неща, които не бих направил заради теб — да наруша

правила или закони, за да те имам, — но проклет да съм, ако мога да се сетя за някое. Знам, че не съм перфектен. Но ако ти...

— Ти си противоположното на *перфектен*... — Джъстин стисна куфарчето и го изгледа нещастно.

— А аз не искам такава любов, в която хората биват наранявани и нещата се объркват, и човек дори вече не е сигурен кой е всъщност.

Джейсън нямаше право да гледа толкова състрадателно, при положение че той беше причината за нещастieto й. Той се пресегна към ръката й, дланта му беше топла и твърда.

— Да отидем някъде, скъпа. Не ми е комфортно да обсъждам най-съкровениите си чувства зад някаква кашпа в хотелско лоби. — Той взе каретата й със свободната си ръка и помъкна Джъстин към бюрото на консиержа.

Виждайки приближаването им, един мъж излезе изотзад, разпръсквайки аурата на увереност, подходяща за позицията му в хотел от световна класа. Казваха, че добрият консиерж е отчасти Мерлин, отчасти Худини, способен да разрешава светкавично какви ли не проблеми. Проблемът можеше да бъде всякакъв — от замяната на изгубена четка за зъби до наемането на частен джет. Имаше само една дума, която добре обученият консиерж казваше рядко — ако не и никога — на гости на хотела, и това беше „не“.

— Добър ден, господин Блек. Има ли нещо, с което мога да ви помогна?

— Да, благодаря. Оказа се, че имам нужда от друга стая.

— Разбира се. Може ли да попитам дали има някакъв проблем със сегашната?

— Не, всичко е наред. Но ми трябва нещо по-просторно. Бих искал да я заменя за някоя от плажните къщи.

— Не ни трябва плажна къща — побърза да се намеси Джъстин.

Джейсън я игнорира.

— Колкото е възможно по-уединена — каза той.

— Ако не греша, има на разположение апартамент в края, близо до басейна „Сапфир“. Доста усамотен. Една спалня с двойно легло и собствен вътрешен двор, джакузи и карта за частен плаж.

— Това звучи скъпо... — започна Джъстин.

— Ще го вземем — каза Джейсън и подаде на служителя куфара на Джъстин. — Нали ще го занесете в къщата, както впрочем и моите

неща?

— Дайте ни половин час до четирийсет и пет минути — каза консиержът, — за да оправим новата ви стая и да ви дадем ключовете. Искате ли да седнете на външната тераса, докато чакате? Може би да изпратя да ви донесат вино и някакви закуски?

Джейсън погледна към Джъстин.

— Как ти звучи?

— О... питаш ли ме нещо? — Тонът ѝ беше чиста захар. — Интересуваш се от мнението ми? От моите *предпочитания*?

Изречението на консиержа беше любезно неутрално, когато Джейсън се обърна към него:

— Мисля, че ще се разходим по пътеката към плажа. Само ми се обадете, когато стаята е готова. А, също така, отменете резервацията за стаята на приятелката ми. Тя ще остане при мен.

— Да, сър. — Консиержът се усмихна и погледна към Джъстин очаквателно. — Може ли да попитам на чие име е била резервацията?

— Джъстин Хофман — промърмори тя.

— Мис Хофман. Добре дошли в „Дел“. Ще направим всичко възможно, за да направим престоя ви приятен.

Джъстин придружи Джейсън през лобито към главната викторианска сграда. Когато приближиха входа на градината, се появи пиколо в пълна униформа с червена жилетка и черно бомбе, познало Джейсън.

— Господин Блек? Да ви докарам ли колата?

— В момента не, благодаря.

Те продължиха през лобито. Джъстин се намръщи.

— *Не* съм впечатлена от начина, по който хората ти се мазнят.

— Напротив, *си*. Дори аз съм впечатлен. Хайде, дай ми да си нося куфарчето.

— Ще остана само една нощ — каза тя и му го подаде. Утре сутринта си тръгвам.

— Остани за уикенда — опита се да я придума той.

— Съжалявам, не мога.

— Още не си ми простила, че ти взех книгата.

— Ти взе най-ценната вещ, която имам, без да ме попиташ. Получих сърдечен пристъп, когато видях, че я няма. Съкрати живота ми с десет години.

— Кажи ми как мога да оправя това.

— Няма как.

— Ще наема самолет да изпише в небето над Сан Диего извинението ми. Ще те заведе в Тадж Махал. Ще започна благотворителност за наранени котенца.

Тя го изгледа пренебрежително.

— Ти обичаш книгите — продължи Джейсън колебливо. — Знаеш ли, че Франк Баум е написал „Вълшебникът от Оз“, докато е живял в „Дел“?

— Не знаех. И какво за това?

— Точно сега има изложба на спомени за „Вълшебникът от Оз“ в лобито. Включително първия екземпляр с автограф от автора и целия състав на филма от 1939 г.

— Страхотно — каза Джъстин. — Бих искала го да видя. Но защо...

— Ще ти го купя като сувенир.

Тя спря да върви, принуждавайки го също да спре. Наистина ли й отправяше това откачено предложение?

— Това не е сувенир. Сувенир може да е тениска или снежен глобус.

— И без това ти трябва нещо за четене по време на обратния полет.

— Една такава книга може да струва цяло състояние — отбеляза тя с леко обиден тон. — Колко пъти да ти казвам, че не мога да бъда купена? — Тя замълча за миг. — Целият състав на филма, казваш?

— Включително Тото. — Виждайки изражението й, Джейсън добави: — Хубавият му малък отпечатък от лапичка е точно от вътрешната страна на корицата.

Дали друга жена се бе сблъсквала с такова изкушение?

— Не искам книгата — насили се да каже Джъстин. — Дори с нея да вървят рубинени чехли.

— Какво ще кажеш да излезем на вечеря по-късно? Маса до океана, ние двамата гледаме залеза.

Джъстин искаше да продължи да се държи хладно с него. Но беше гладна и изморена, а перспективата за изискано блюдо с океанска гледка бе прекалено изкусително, за да устои.

— Може би ще е приятно — отвърна с неохота. — Но дори да вечерям с теб, не означава, че ти е простено.

— Няма ли поне мъничко да ми се прости?

— Е, може би толкова мъничко, че науката няма да е в състояние да регистрира такова опрощение.

— Това все пак е нещо. — Джейсън извади мобилния телефон от вътрешния си джоб. — Ще направя резервация.

— Напълно сам? — изви тя подигравателно вежди? — Няма да накараш някой от раболепните ти слуги?

Той й хвърли сардоничен поглед и започна да набира.

— Почакай — каза тя, спомняйки си графика му. — Ти имаш планове за вечерта.

— Аз съм напълно свободен.

— Трябва да вечеряш с представителите на някаква фирма за компютърни симулации.

Джейсън вдигна очи от телефона си.

— Откъде знаеш?

— Присила ми изпрати графика ти.

Той погледна намръщено телефона си.

— Лош слуга — промърмори той.

— Няма проблем. Аз ще се отпусна в джакузито, докато си навън с твоите бизнес партньори. — Тя направи пауза, преди да добави: — Надявам се, няма правилник по отношение на голотата. Не си нося бански.

Тя чу как дъхът му спира.

— Отменям вечерята.

— В последната минута?

— Отменям вечери непрекъснато — информира я той. — Това е част от неуловимия ми чар.

Джъстин не се съдържа и се засмя.

— „Неуловим“ е точната дума. — Когато стигнаха до дъсчената крайбрежна пътека, тя спря, за да се наслади на гледката, гладкия блясък, сребрист от слюдата в него, изненадващо синята вода на Пасифика. — Нищо чудно, че Франк Баум е написал такава страхотна книга, докато е бил тук — каза тя. — Гледката е магическа, нали?

— Да. — Но Джейсън гледаше нея. — Чела ли си изобщо „Вълшебникът от Оз“?

— Когато бях малка. А ти?

— Не, но съм гледал филма поне половин дузина пъти. — Той нежно оправи косата ѝ, когато бризът се заигра и разпиля кичурите ѝ. — Случайно... винаги съм търсил магьосницата.

* * *

Плажната къща беше изискана и луксозно обзаведена с подове от твърда дървесина, многобройни прозорци и дълбоки, удобни мебели. Цветна палитра от кремаво и бяло придаваше усещане за свежест и отвореност със синевата на небето и океана, който се виждаше от всяка стая. Имаше гурме кухня, трапезария и главна дневна с камина, над която се издигаше плосък телевизор. Огромното легло в спалнята беше покрито с първокачествени тежки чаршафи. Голяма мраморна вана доминираше съседната баня, която бе снабдена и с душ зад стъклен панел. След като разгледа всяка стая от елегантната вила, Джъстин се върна в дневната.

Джейсън беше съблякъл и преметнал сакото си върху облегалката на стола. Тя го завари в момент на уязвимост. Беше уморен, красотата му — леко повехнала, изгубила свежестта си около очите. По някакъв начин това го правеше дори още по-секси, повече човек с недостатъци и нужди.

„Ти искаше любов, беше ѝ казал той в лобито. Сега я имаш“.

Колкото и ядосана и засегната да беше, Джъстин знаеше, че това е истина.

А ехото от думите на Присила още кънтеше в ушите ѝ: *дори заклинанието да проработи... не разполагаш с цяла вечност.*

Можеше ли да си позволи да изгуби и един миг любов? Някой изобщо можеше ли?

Джейсън вдигна очи, когато тя се приближи. Маската на самообладание моментално се върна върху лицето му.

— Харесва ли ти къщата? — попита той. — Защото ако не... — Той прекъсна, единствената му реакция беше бързо примигване, когато Джъстин решително съблече тениската си и я хвърли към дивана. Погледът му залепна за стройната ѝ фигура в бял памучен сутиен и дънки. — Джъстин... искам да е ясно, че изобщо не си длъжна...

— Опитваш се да кажеш, че не се изисква да спя с теб в замяна на стаята и храната?

— Точно така. — Той не помръдна, когато тя се пресегна към вратовръзката му и тънките ѝ пръсти започнаха да развързват коприната.

Джъстин хвърли вратовръзката настрана.

— Значи когато отмени резервацията ми и настояваше да отседна в къщата с теб, изобщо не ти е минавала мисъл да правиш секс с мен?

— Не ми е минавала. — Той задиша неравно, когато тя се зае да разкопчава ризата му. — Впечатляващо. Но продължаваш да не искаш да спиш с мен.

Тя остави ризата му разтворена и плъзна презрамките на сутиена си надолу. Изви ръцете си отзад и гърдите ѝ щръкнаха срещу него.

— Значи ако те помоля да прекараш на дивана тази нощ, няма да имаш нищо против?

— Да.

Тя пусна сутиена си на пода. Изправяйки се на пръсти, протегна ръка към тила му.

— Съмнявам се — прошепна тя и притисна разтворените си устни към долната част на челюстта му. — Но получаваш точки задето се опитваш да бъдеш джентълмен. — Познатата топлина и миризма на кожата му бяха нейната гибел. Всички следи на меланхолия бяха изтрити от толкова шеметно, помитащо облекчение, че имаше чувството, че е пияна.

Джейсън изви устата си към нейната в бавна, гореща целувка. Дългите му пръсти обхванаха очертанията на скулата ѝ, страните, носа, челото, сякаш той беше сляп и можеше да я възприема само чрез докосване. Целувката стана дълбока и лакома, докато накрая и двамата се задъхаха, опитвайки се непохватно да се съблекат един друг.

Скоро една пътека от дрехи беляза пътя към спалнята. Застанал до леглото, Джейсън я притисна и обхвана гърдата ѝ. Той очерта гладкия контур, палецът и показалецът му леко ощипаха връхчето, докато то се втвърди и стана червено. Той се наведе да го успокои с език. В този момент равновесието ѝ се разколеба, но ръцете му бяха там, за да я задържат, накланяйки я към широкото легло, покрито с хладни бели чаршафи.

Нищо не съществуваше, освен тази тиха стая със спуснати капаци на прозорците. Нито времето, нито въртящата се земя, нито дълбокият син океан, нито развалената магия, нито съдбата, предопределена от враждебните звезди. Съществуваше само този мъж. Нейният любим, нейният вълшебник, вързал сърцето ѝ с невидими въжета.

Той притисна гърба ѝ и се наведе над гърдите ѝ, целувайки набъбналите връхчета. Прониза я усещане от гърдите до слабините. Ръката му се спусна към мекото местенце между бедрата ѝ, единият му пръст се пхна навътре, палецът му остана върху изпълненото с копнеж връхче. Той започна да я масажира с бавни, възбуждащи кръгове отвън и отвътре. Удоволствието започна да се разлива из нея на вълни, приближавайки кулминацията. *Още не.* Тя се освободи и се наведе над скута му, за да го поеме в уста, оставяйки езика си да се върти около твърдия, копринен връх. Вкусът му беше неимоверно възбуждащ, с намек за солена свежест като океана.

Джейсън притихна. Очите му се затвориха, ръцете му се свиха в юмруци, сякаш бе подложен на мъчение. Скоро той се помръдна да я спре, издърпа главата ѝ с несигурни ръце. После дланите му се плъзнаха по стегнатите очертания на тялото ѝ. Когато се премести зад нея, краката му с твърди косъмчета влязоха между нейните, разтваряйки ги широко. Тя трепна при докосването на интимната твърдост, тъп удар по дължината на разтворената цепка. Стенейки, стисна чаршафите, изтръпнала в очакване. Той повдигна хълбоците ѝ високо нагоре, сякаш тя бе разпъната котка.

Те дишаха в унисон, сърцата и белите им дробове работеха усилено. Без предупреждение, той влезе в нея със силен тласък. Тя се сгърчи и се притисна в него, плътта ѝ пулсираше около настойчивия натиск. Той зададе безмилостен ритъм, всяко движение беше първична грубост, изпълнено със сексуално чувство. Вътрешните ѝ мускули се свиваха и разпускаха в противоположната напрегнатост на удоволствие и нужда. *Още едно твърдо забиване, последвано от друго, още по-дълбоко, докато не остана част от нея, до която не е стигнал.*

Прекалено много удоволствие. Лицето ѝ започна да гори от него, плътта ѝ стана болезнена. Тя беше толкова близо, на разстояние от само няколко удара на сърцето.

— Джейсън. Моля те... — Тя прекъсна със скимтене, когато ръцете му я хванаха за дупето и започнаха да я въртят бавно, за да я накарат да почувства напрегнатия му натиск вътре в нея.

— Кажи ми — дойде тъмният му шепот. — Кажи ми от какво имаш нужда.

Тя се хвана да изрича думи, които се бяха изсипали от широко разтвореното ѝ сърце.

— Обичай ме. Имам нужда да ме обичаш.

Усети отговора му, дълбока тръпка, горещо раздрусване вътре в нея. Надвесен, той шепнеше нежности, притискайки хълбоците ѝ още по-плътено към своите. Ръката му се плъзна между бедрата ѝ, масажирайки в контраст на дълбоко центрираните тласъци. Климакът я разтърси, беше като принасяне на жертва, силен и заслепяващ.

Притиснала лице в матраците, тя издаваше звуци на удоволствие, плътта ѝ се свиваше и го дърпаше. Той нахлу по-навътре и задържа, без да се мърда, дори без да диша за миг, когато освобождението премина през него. Тръпка, ръмжене, докато се наслаждаваше в горещата прегръдка на тялото ѝ.

Докато лежаха заедно след това, замаяни и изтощени, Джъстин осъзна какво ѝ беше казал в онзи върховен момент.

Винаги.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Тъй като никой от тях нямаше желание да напуска леглото, Джейсън отмени резервацията им за вечеря. Той спря, за да погледа дългите линии на тялото на Джъстин. Тя се беше изтегнала по корем, със събрани чаршафи над стройните ѝ хълбоци.

— Кожата ти е толкова красива. Като бели виолетки. — Той прокара пръсти по гърба ѝ, възхищавайки се на перфектната бледност. Тя се изчервяваше лесно, руменината оставаше след това дълго. Той намери деликатна розова отсянка върху рамото ѝ и още една от страни на гърдата ѝ. — След като съм те любил — каза той, — тези малки, сладки розови местенца се появяват навсякъде, особено върху...

— Не ме карай да се чувствам неудобно — възрази тя, заравяйки лице във възглавницата.

Джейсън се наведе да целуне всяко червено петънце, което можа да намери, и продължи да я гали със собственически ръце.

— Да те любя... — произнесе той замислено. — Никога преди не съм го наричал така. Прекалено старомодно е. Но с теб друга дума за това не би звучала правилно.

Гласът ѝ бе заглушен в дълбините на пухената възглавница.

— Повярвай ми, няма нищо старомодно в начина, по който го правиш.

Джейсън се усмихна и остави поредица целувки по дължината на гърба ѝ.

— Гладна ли си?

Тя повдигна глава.

— Умирам от глад.

— Можем да се обадим на хотелския готвач да сготви нещо тук в къщата.

— Наистина ли? — Джъстин го обмисли. — Само че трябва да се облека.

— Не, няма нужда. Нека бъде румсървис. — Той стана от леглото и отиде да потърси подвързаното в кожа меню в дневната. — Поръчай

нещо от всяка колонка. Пропуснах обяда.

— Както и аз. — Тя разгледа менюто с видимо удоволствие. — Искаш аз да ти поръчам?

— Ако не възразяваш.

Той се излегна до нея, доволен да гледа изразителното ѝ лице, докато чете. Харесваше му начина, по който тя носеше чувствата си отвън, като етикет с цена, който е забравила да махне. Но дори така мотивацията ѝ невинаги му беше ясна.

Ръката му я погали по рамото.

— Джъстин.

— М-м-м?

— Защо правихме току-що секс?

— Предпочитал си да правиш нещо друго ли?

— Не — каза той пламенно, — само че това бе по-скоро, отколкото очаквах. Щях да ти дам цялото време и пространство, от които се нуждаеш. Нямах да се оплача, дори ако ме беше помолила да спя на дивана.

— Осъзнах, че времето е прекалено важно, за да се пропилява. — Върховете на пръстите ѝ проследиха линията на носа и устата му. — Въпреки че всяка връзка между теб и мен е лудост и главоболие, и като цяло е обречена... това няма никакво значение. Защото независимо от всичко те обичам.

Джейсън взе ръката ѝ и притисна пръстите ѝ към устата си.

— Винаги съм смятала, че любовта не може да бъде реална, ако се случи прекалено бързо — каза му тя мрачно. — Точно затова всичко е толкова объркващо. Не можеш просто да срещнеш един човек и веднага да *знаеш*, че той е единственият... трябва да прекарате известно време заедно, да го разпитваш, да го наблюдаваш в различни ситуации.

Джейсън заговори през решетката на пръстите ѝ.

— Ние го направихме.

— За два дни.

— Не е ли достатъчно?

— Не, влюбването трябва да е процес. А не като мълния... има френски израз за това... ку дьо нещо си... *coup de gras*?

— *Coup de foudre* — поправи я Джейсън. — Удар от мълния. Любов от пръв поглед. *Coup de grace*^[1], когато удариш смъртоносно

някого. Коего, за нас...

— Не се шегувай с това — предупреди го тя и затисна устата му. Когато Джейсън се подчини и млъкна, тя свали ръката си. — Не трябва ли да се произнася „ку дьо гра“? — попита тя. — Нали на френски последната буква се пропуска?

— Да, но думата е „grace“. *Coup de gras* означава мазен удар. Нещо като смърт от бекон.

Стомахът ѝ се разбунтува, когато тя се засмя.

— Ще поръчам *coup de beson* — каза тя и вниманието ѝ се върна отново към менюто.

След няколко минути звънна на консиержа и поръча няколко неща от менюто, включително бутилка вино. Докато тя обмисляше заявката за десерт, той ѝ предложи да изпрати продуктите за сморс^[2], който да изпекат в частния двор.

Тя закри с длан слушалката и попита Джейсън:

— Обичаш ли сморс?

Той я погледна опасно.

— Обиждаш чувствата ми с този въпрос.

Като се усмихваше, Джъстин каза на консиержа:

— Да, за сморса.

След като остави телефонната слушалка на вилката, тя се обърна към Джейсън:

— Надявам се да те бива в печенето на маршмелоу.

— Добър съм.

— ... защото аз винаги ги изгарям.

— Знам.

— Откъде? — Носът ѝ се набърчи.

— Защото печенето на маршмелоу изисква търпение.

— Да не би да намекваш, че съм нетърпелива?

Той прокара пръсти по завитото ѝ с чаршафа бедро.

— Просто установявам един факт.

Вечерята пристигна по времето, когато бяха станали от леглото и си бяха взели душ. Джъстин облече един хотелски халат и остана в спалнята, докато Джейсън — облечен в небрежни дрехи — отвори на служителите с храната. Те разположиха пиршеството от изключително приготвени ястия, наляха виното и напуснаха дискретно.

— Как изглежда? — попита Джъстин, осмелявайки се да излезе от спалнята.

— Фантастично! — Погледът му мина по тялото ѝ, скрито от хотелския халат.

Тя се усмихна.

— Имам предвид вечерята.

— Вечерята също. — Той наля вино от декантера и настани Джъстин на масата. Започнаха със зрели на слънце домати резени, напръскани с нежнозелен зехтин и люспи морска сол, последвани от салати с хрупкави листа резене, украсени с парченца смокиново сладко. Предястието на Джъстин беше осо буко, богато задушено месо от джолан. За Джейсън тя бе поръчала зеленчукова тарта с рикота, поръсена с кедрови ядки и резени пушен майер лимон^[3]. Храната беше наистина хубава, с толкова възхитителни аромати, че човек щеше да ги помни дълго и да съжалява, ако не е изял всяка хапка.

След като заситиха глада си, излязоха навън и седнаха край издълбаното в земята огнище. Оранжевите пламъци танцуваха на фона на тъмнината и топлеха приятно въздуха. Джейсън изпече стабилно количество маршмелоу, всяко едно с перфектен златист цвят, с напукана препечена коричка от захар, която разкриваше топящата се бяла вътрешност. Когато Джъстин се натъпка до степен, че не можеше да погълне повече и хапка, тя отиде при Джейсън, взе шиша от него и го остави настрана.

— Стига толкова — каза тя и седна в скута му. — Изядох толкова маршмелоу, че се чувствам като един гигантски смор.

— Дай ми да опитам. — Той бе забелязал едно пухче на палеца ѝ, лапна го и облиза лепкавата сладост. — Идеално. Само трябва да те покрия с шоколад.

Облегната на гърдите му, Джъстин потръпна от удоволствие при контраста между огъня и студената нощ и звука на разбиващите се в брега студени вълни на Пасифика; коравите мускулисти ръце около нея и пулса на сърцето му, отекващ в гърба ѝ.

Двамата мълчаха, отпуснати, докато топлината се събираше между тях. Прониза я непознато чувство. Тя осъзна, че това е радост, полирана от горчиво-сладкото осъзнаване на преходността ѝ.

— Не знаех, че щастието идва в тези аромати — произнесе тя разсеяно с глава на рамото му.

— Маршмелоу и шоколад?
— И ти. Любимият ми аромат. — Устните ѝ докоснаха ухото му.
— Наистина ли някои хора имат това цял живот? — прошепна тя.
Джейсън помълча малко.
— Не много — каза той накрая и тя не се оплака, макар ръцете му да бяха малко по-силно стегнати около нея.

* * *

— Не искаш ли да разгледаме забележителностите? — попита Джъстин късно на следващата сутрин, след като се бяха любили бавно и с наслада.

Той се беше изтегнал в основата на леглото, за да си играе с пръстите на краката ѝ.

— Аз разглеждам твоите забележителности.

— Предполагам, че майка ти никога не ти е казвала, че трябва да гледаш с очи, а не с ръце. — Кракът ѝ трепна, когато той остави целувка върху свода на стъпалото ѝ. — Без гъделичкане! Обявявам краката си за неприкосновена зона.

Джейсън хвана глезена ѝ и я принуди да не мърда.

— Не можеш. Току-що открих латентен фетиш.

— Имаш си достатъчно фетиши. Не ти е нужен нов.

— Но погледни тези крака. — Той погали лъскавата повърхност на нокътя на големия ѝ пръст, лакиран в млечно пурпурно и украсен с мъничка розова дъгообразна ваденка. Преди да се усети наведе глава и Джъстин изписка, когато усети езика му да близва пространството между пръстите ѝ.

— Престани — оплака се тя, дърпайки се безпомощно. — Не мога да те понасям, теб и твоите... твоите свързани с крака перверзни...

— Подофилия. — Поредно близване я накара да трепне и да се разсмее.

— К-какво?

— Думата за любов към краката.

— Ах, ти — каза тя строго, — решаваш прекалено много кръстословици.

— Като всеки, страдащ от безсъние — напомни ѝ той.

Те излязоха на дълга разходка по брега, краката им потъваха в пясъка, мек като талк. До ръба на водата гладката повърхност стана влажна и хапещо студена. Вълната се бе изтеглила бързо, изхвърляйки малко съзвездие от бодливи морски звезди. Забелязвайки избелелия кръг пясък над една от тях, Джъстин я вдигна и избърса утайката, за да изследва звездовидната форма на малките дупчици.

Джейсън беше спрял на няколко крачки, за да огледа залива Глориета. Морски кораби, туристически корабчета и рибарски лодки пресичаха бавно под стоманената арка на дългия две мили мост, който свързваше Сан Диего и Коронадо. Приближавайки го изотзад, Джъстин плъзна ръце около кръста му и разтвори ръце, за да му покаже какво е намерила.

— Какъв е планът за останалата част от деня? — попита тя, опряла нос в ризата на гърба му.

Джейсън взе морската звезда и се обърна към нея. Очите му бяха скрити зад слънчеви очила, но извивката на устата му беше спокойно отпусната.

— Планът е да правим каквото ти поискаш.

— Да отидем да си вземем сандвичи в някое от онези крайбрежни магазинчета, да се върнем в къщата и да подремнем. След което ще ми трябва известно време, за да се подготвя за коктейлното парти довечера.

Устата му се сви в тънка черта.

— Трябва да го отменя.

— Според разписанието, което Присила ми даде, си написан в поканата като един от домакините. И това е набиране на средства за борба срещу рака. Така че няма начин да го отмениш.

— Обмислям дали да не се престоря на болен.

— Кажи им, че имаш жестоки локализиращи подувания — предложи му Джъстин невинно. — Кажи им, че единственият лек е да си легнеш. Аз ще свидетелствам. — Като се смееше на изражението му, тя затича весело по брега, принуждавайки го да я последва.

След като се върнаха в къщата и измиха полепналия пясък от краката си, Джъстин бързо се вмъкна в леглото. Джейсън пушна няколко есемеса и имейли до бизнес съдружниците си и отиде да нагласи алармата да ги събуди след час.

Той замръзна, когато видя, че дигиталните цифри на часовника светеха.

12:00

12:00

12:00

В продължение на един миг той не можеше да диша.

Случвало се е и друг път, каза си. Прекъсване на тока, натискане на погрешния бутон от някого... или камериерката е забравила да пренавие часовника. Нямахте за какво да се тревожи.

Но той беше изстинал целия, сърцето му започна да блъска силно в гърдите. Отиде до гардероба, където беше сложил швейцарския си армейски часовник. Втората стрелка беше замръзнала. Часовникът беше спрял на 2:15.

— Ела в леглото — долетя съненият глас на Джъстин между купчината възглавници. Той почти се изненада, че е могъл да я чуе през какофонията на мислите си. Застави се да се държи нормално, да остане спокоен. Като свали халата си, той се плъзна в леглото до нея и я взе в прегръдките си. Тя се намести в него.

— Нагласи ли алармата? — попита го.

— Не. — Ръката му мина нежно по сатенената река на косата ѝ. — Часовникът е спрял. Не се тревожи... няма да спя дълго.

Нямаше изобщо да мигне.

— Това е странно — промърмори тя. — Казах ли ти за часовника в хотела ми? — Тя се прозя и се намести по-дълбоко в него.

Ръката му спря по средата на милувката.

— Какво? — попита тихо.

Тя не отговори, беше се унесла в сън.

— Скъпа, не заспивай още. Каж ми за часовника.

Тя се размърда и издаде недоволен звук.

Джейсън се помъчи да запази гласа си равнодушен.

— Просто ми кажи за часовника в хотела ти.

— Не е важно. — Разтърквайки очи, Джъстин каза: — Преди няколко дни, малко преди да изляза, всички часовници в стаите за гости спряха да работят. Беше странно, защото стенният в къщата ми също спря, а той не е електрически. Работи на батерии.

— Защо, мислиш, се е случило? — попита той предпазливо.

— Представа нямам. А сега искам да спя. — Тя се прозя отново. След няколко минути тялото ѝ натеза и се отпусна, и тя задиша дълбоко.

Беше казала, че се е случило преди два дни. Джейсън не бе забелязал нищо такова досега.

Неговият часовник беше замръзнал на два и петнайсет... което беше приблизително времето, в което бе срещнал Джъстин в лобито предишния следобед, докато тя чакаше да се регистрира.

Ами ако часовниците са спрели не заради неговото присъствие, а това на Джъстин? Възможно ли беше ефектът от направеното заклинание за дълголетие по някакъв начин да е преминал върху Джъстин?

Завладя го кошмарно чувство.

Най-първичният инстинкт на един мъж — не по-малко непреодолим от сексуалния — беше мъжът да *защитава* своята жена. От всички и всичко. Ужасът го погълна, когато осъзна, че може не само да не успее да защити Джъстин... че може би сам беше задействал нейната смърт.

[1] Смъртоносен удар (фр.), но разбиран най-вече като проява на милост, слагаща край на страдание. — Б.пр. ↑

[2] Изпечен на открит огън маршмелоу, след това поставен между два грахамови крекера с шоколад. — Б.пр. ↑

[3] Цитрус, кръстоска между лимон и мандарина, или лимон и портокал, отглеждан в Китай. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Джейсън беше изпълнен с ярост, насочена главно към самия него, че е поставил това, което е искал — а именно самата Джъстин — над онова, което е било в неин най-добър интерес. Беше се опитал да нагласи желанието изход, сякаш животът бе някаква проклета игра, ръководена от него.

Това бе грешка, която никога нямаше да направи отново. Но можеше да е прекалено късно да я поправи.

Исусе...

Точно от това се бе страхувала Джъстин. От това бяха пострадали всички: майка ѝ, Сейдж, бабата на Присила и Бийн. Да убиеш тези, които обичаш най-много. Един Господ знаеше колцина бяха оцелели.

Той осъзна, че никога досега не се е ужасявал от нещо.

През изминалите десет години беше свикнал с идеята за собствената си тленност. Макар да беше склонен да прави всичко възможно, за да удължи живота си, никога не си бе позволил лукса да си се представя в бъдеще в една напреднала възраст. Но сега беше съдбоносно, *наложително* за Джъстин да има живота, за който е била предназначена. Нямаше да е той човекът, който ще отнеме и една секунда от него.

Той бавно се откъсна от стройното ѝ тяло и стана от леглото. Облече се в полумрака, взе телефона си и излезе във вътрешния двор. След като затвори стъклената врата, набра един номер.

Чу гласа на Сейдж:

— Ало?

— Сейдж — произнесе той тихо. — Джейсън е. Приятелят на Джъстин.

— Каква приятна изненада.

— Страхувам се, че няма да ти се стори приятна, когато чуеш какво съм направил. Имаш ли няколко минути? Важно е.

— Да, разбира се.

— Може ли да извикаш и Розмари?

Сейдж остави телефона и отиде да намери партньорката си.

Джейсън знаеше, че ще признае всичко на двете възрастни жени, включително факта, че е взел назаем... откраднал... Триодекада от Джъстин.

Той разтърка челото си, сякаш да изтрие нежеланите мисли. Едно нещо бе да рационализираш действията си наум. Но когато трябваше да ги обясниш на друг, ставаше много по-трудно да ги оправдаеш.

До слуха му стигна гласът на Розмари:

— Проблем ли има с Джъстин? — попита тя без предисловие.

— Да. Мисля, че е в опасност заради мен. Сигурен съм. Имам нужда от вашата помощ, за да оправя нещата.

* * *

Частното коктейлно парти беше организирано в един апартамент на конгресния хотел, докато турнирите и демонстрациите се състояха в широките банкетни зали под лобито. Стъклена стена от пода до тавана разкриваше изглед към обновения пристанищен комплекс Ембаркадеро с павилиони, паркове и крайбрежен булевард.

Джъстин се чувстваше комфортно в непретенциозната атмосфера на партито. Присъстващите бяха местни от Сан Диего и хора от индустрията за видеоигри, всички те изглеждаха дружелюбни и земни. Някои бяха облечени в дизайнерски модели, други в тениски и къси панталони. Джъстин беше благодарна на Зоуи, че е настояла да сложи в багажа ѝ малката черна рокля — тя беше перфектна за събитие като това.

— Не мислех, че ще съм в състояние да говоря с някого — каза тя на Джейсън. — Очаквах разговорите да са по-технически, или хората да са далеч по-сдържани. Но до този момент всички бяха невероятно мили.

— Обикновено е така на тези събития — отвърна Джейсън и се усмихна. — Всички прекарваме толкова време насаме пред компютъра, че разговорите с реални хора ти се струват като че си бил измъкнат от мазето.

Един засмян женски глас добави:

— Ето защо се отнасям към компютъра си като към гадже. Само че с правоъгълна глава. — Жената и двама мъже, всички малко над двайсетгодишни, се приближиха към тях.

— Тя се отнася и към гаджето си така — каза единият от тях. Лицето му беше тясно и като на лисица, очите му блестяха от добродушен хумор. — Аз съм Рос МакКрей — подаде той ръка на Джейсън. — А това са моите колеги Марли Тревино и Трой Ногс.

Когато се ръкуваха последователно с Джейсън, Марли, жизнерадостна розовобуза блондинка, произнесе с театрален шепот:

— Всички работим във „Велиънт Интерактив“.

Джейсън ги огледа.

— Вие, хора, по график трябва да пускате игра следващия месец. „Сенчесто правосъдие“, ако не се лъжа. Носят се слухове, че е добра.

Тримата изглеждаха впечатлени.

— Аз съм художник на героите — каза Рос МакКрей. — А те двамата са програмисти.

— Това е Джъстин Хофман — каза Джейсън, плъзгайки ръка по рамото ѝ. — Много близка приятелка. Собственичка на хотел в Сан Хуан.

— Страхотно! — възкликна Марли, ръкувайки се с Джъстин. — За първи път ли сте на сбирка на създателите на видеоигри? Вслушайте се в съвета ми — никога не слизайте в конферентните зали напълно трезва. И при никакви обстоятелства не сядайте в онези надуваеми столове в салоните за турнири.

В продължение на няколко минути Джейсън слуша, докато тримата описваха някои от графичните си проблеми, които бяха забавили първоначалната дата за пускане на играта. Той направи няколко коментара и се опита да ги успокои. След това погледна Джъстин.

— Искаш ли да ти взема нещо за пиене?

— Бяло вино, ако обичаш.

— А вие, Марли, искате ли нещо?

Тя изглеждаше поласкана и изненадана от предложението.

— Да, благодаря. Бих искала да опитам от онези сини питиета, които видях хората да разнасят.

— Връщам се веднага.

Марли се наду, когато Джейсън тръгна към бара.

— О, боже. Току-що се запознах с Джейсън Блек, а той ми носи питие. Нямам думи.

— Чувал съм за него, че е гений в тяло на мъжки модел — каза Рос напълно безучастно, — но просто не го виждам.

— Това е, защото си сляп за харизматичността му — намеси се Трой.

— Е, все пак не е рок звезда — засмя се Джъстин.

— Повече от това е — възрази Трой. — Той е легенда. — Виждайки реакцията ѝ, добави: — Не, сериозно. Култов образ.

Джъстин го изгледа скептично.

— Мислех, че има много хора, които правят това, което Джейсън прави.

Коментарът беше посрещнат почти като богохулство, тримата побързаха веднага да я просветят. Да, имало хиляди страхотни директори на продукции и създатели на видеоигри, но Джейсън бил по-добър от всеки друг в бизнеса. Той нямал равен. Работите му често били цитирани като примери за видеоигрите като вид изкуство, предлагайки толкова неустойими светове, че всеки, който играел игра на „Инари“, бил безпомощно въвличан в тяхната тъжна, зловеща красота.

Макар че игрите на „Инари“ си бяха спечелили репутацията на техническа магия, като поразителния реализъм на водните ефекти или подробностите в лицата на героите, истинската магия беше в начина, по който игрите създаваха емоционални връзки.

— Игрите на „Инари“ винаги те изцеждат — каза Марли. — „Небесни бунтовници“ накара всички да плачат като деца накрая.

— Аз не съм плакал — обади се Рос.

— О, я стига — сопна се Марли. — Когато мъжът нарани фатално дракона и той осъзна, че това е неговата съпруга?

— И тя трябваше да умре някъде сама — добави Трой. — Ти не си разбрал *нищо*, Рос. Наистина ли?

— Може да съм се заплеснал за секунда — призна той.

— Ревал е, докато се дехидратира — каза Марли на Джъстин.

Когато Джейсън се върна с чаша бяло вино за Джъстин и коктейл за Марли, Джъстин му каза:

— Може би трябва да пробвам някоя от игрите ти. Тук всички ми разправят колко страхотни били.

— Което се дължи изцяло на групата ми в „Инари“ — те са най-добрите в това, което правят.

В разговора се намеси нов глас, когато към тях се приближиха двама млади мъже.

— Ама защо казваш само, че екипът ти стои зад гърба ти?

— Прекалено многото похвали са демотивираци — отвърна Джейсън и протегна ръка да се ръкуват. Той ги представи като дизайнери от „Инари“, участвали в панелна дискуссия по-рано през деня. Ухилени, те го информираха, че демотивиращата похвала не е нещо, което те или който и да било друг от „Инари“, са преживели.

Забелязвайки, че един от другите домакини му прави знаци да отиде в другия край на залата, Джейсън плъзна ръка под лакътя на Джъстин.

— Кметът и пристанищният комисионер току-що пристигнаха — каза той полугласно. — Ще дойдеш ли да ги поздравим?

Тя му се усмихна.

— Разбира се.

Джейсън заговори на групата около тях:

— Моля да ни извините, с Джъстин трябва да се срещнем и с други гости.

— Няма ли да прекарате цялата вечер с нас? — попита Трой, видимо разочарован.

Джейсън се усмихна.

— Беше ми приятно да се запознаем. Желая ви късмет при пускането другия месец.

Но тъкмо когато понечи да се обърне и да тръгнат, Марли попита срамежливо:

— Само още едно нещо... Джейсън... може ли да се снимам с вас? Ще отнеме секунда.

Джейсън погледна извинително.

— Съжалявам, но избягвам да се снимам.

Марли прикри разочарованието си с усмивка.

— Така си и мислех.

Един от дизайнерите на „Инари“ каза коварно:

— Ние имаме теория за фобията на Джейсън към камери. Той тайно се страхува, че могат да му откраднат душата.

Джейсън погледна Джъстин, в очите му просветна палаво пламъче.

— И още нещо — каза Марли. — След коктейлното парти ще отидем на едно от събитията на долния етаж. Можете да дойдете, ако искате.

— Какво събитие? — поинтересува се Джъстин.

— Карнавално шествие.

— Звучи страхотно — каза Джъстин. Тя погледна Джейсън. — Да отидем ли?

— Как бих могъл да ти откажа.

* * *

След коктейлното парти те взеха асансьора до банкетната зала. Вратите се плъзнаха и разкриха фестивалния хаос, в който изглеждаше сякаш всичко е позволено. Почти всички бяха облечени в костюми.

Стиснал ръката на Джъстин в своята, Джейсън я поведе през тълпата. Шумът достигаше нивото на децибелите на самолетна писта. В една от общите зони цареше особена възбуда. Изглежда някой, облечен в костюм на Джаба, се бе заклешил във вратата на мъжката тоалетна, и останалите се опитваха да го измъкнат.

Някой разреши проблема като направи дупки в костюма с извита сабя. Тълпата изпадна във възторг при свиването му и ентузиазирани доброволци се заеха със задачата да издърпат мъжа от голямото количество гума и плат. След успешното приключване на операцията, някой извика:

— Да се прегърнем! Хайде!

Джъстин вдигна лице към Джейсън.

— Забавно е.

— Откачено е.

— Да. В сравнение с тях се чувствам почти нормална.

Джейсън я прегърна, предпазвайки я от блъскащата се тълпа. Сякаш те бяха неподвижен малък остров в бурно море.

— Знаеш ли — каза ѝ той, — има по-добри неща, отколкото да се стремиш да бъдеш нормален.

— Например?

Навеждайки глава, той прошепна в ухото ѝ:

— Да бъдеш точно такъв, какъвто си.

— Това е прекалено лесно.

Той се засмя тихо и се поправи:

— Да бъдеш точно такъв, какъвто си, и да ти харесва.

— Прекалено е трудно. — Тя вдигна ръка и я допря отстрани до лицето му, до твърдата извивка на челюстта. Обля я вълна на нежност и в този миг единственото, което искаше, беше да е сама с него. — Хей — каза тя нежно, — какво ще кажеш да пропуснем красивия карнавал и да се върнем в „Дел“?

— Сигурна ли си? Балната зала е ей там.

— Сигурна съм. Краката започват да ме болят. Освен това е прекалено шумно. А и... ако си видял един от танците, значи си видял всичките.

* * *

Джъстин се събуди на следващата сутрин изпълнена с такова задоволство, което можеше да дойде само от два дни страхотна храна, секс и сън.

За съжаление, Джейсън не споделяше настроението ѝ. Той беше умислен, явно разсъждаваше над нещо, което нямаше намерение да обсъжда.

Снощи в леглото тя усети, че той лежи буден до нея, макар да не помръдваше.

— Искаш ли едно питие, ще ти помогне да заспиш? — попита тя в тъмнината. — Сигурна съм, че има водка в мини бара.

— Не, всичко е наред.

— Ако искаш да четеш или да гледаш телевизия... каквото правиш обикновено в безсънни нощи... аз нямам нищо против.

Джейсън отказа.

След няколко минути мълчание Джъстин подзе отново:

— Усещам, че се притесняваш. Ако е нещо, което съм казала или направила...

— Не, нищо такова. — Той се обърна към нея и ръката му се отпусна върху извивката на хълбока ѝ. — Служебен проблем.

Прекалено технически, за да го обяснявам. Ще се справя.

Тя се премести по-близо до него, изправяйки се на колене.

— Нуждаеш ли се от разсейване?

— Може би. — Дъхът му се ускори, когато почувства хладните струи на косата ѝ да преминават по кожата му. — Имаш ли идеи?

— Само една. — Тя го притисна по гръб и се прехвърли върху него. Той лежеше под нея, всичките му мускули бяха напрегнати. Устата ѝ го докосваше ту на едно, ту на друго място, сякаш го украсяваше с целувки. Неговите ръце отидоха в косата ѝ и се заиграха нежно.

Тя се издигаше нагоре и се отпускате внимателно, стенеше от удоволствието при пълното нахлуване, яздейки го бавно. Той отговори на ритъма ѝ и те преминаха в плавни, вълнообразни движения като някакво многолико създание, приливът на чувства ги държеше на повърхността, заливайки ги отново и отново. Само това имаше значение, тази чиста топлина в топлина, любов в любов.

* * *

— Въпреки огромните ми усилия — каза Джъстин на следващата сутрин, докато пиеше кафе в кухнята, — ти още си прекалено зает.

Джейсън се беше навел намръщен над мобилния си телефон, пръстите му тракаха бързо по тъчскрийна.

— Телефонът ми продължава автоматично да сменя времевите зони и дати. Опитвах се да го променя ръчно, но промяната трае само няколко секунди. Ще го пъкна в микровълновата и ще го убия.

Джъстин взе дамската си чанта от плота и извади телефона си от нея. Поглеждайки екрана, тя каза слисано:

— Според моя телефон, ние сме в Бейджин и е осем часът вечерта. Какво става? Часовникът в спалнята, а сега и този. Питам се дали...

— Случайно съвпадение — каза рязко Джейсън. — Часовникът в спалнята е излязъл от строя заради спиране на тока.

— А мобилните?

— Сигурно са получили голям поток софтуерно обновление, което е прецакало свързането на данните. — Джейсън пусна телефона

в джоба си. — Багажът ти опакован ли е? Трябва да излезем след няколко минути.

— Искаш да се отървеш от мен? — попита Джъстин безгрижно.

— Не, искам да пристигнеш на летището достатъчно рано, за да минеш спокойно през проверката.

Един служител дойде, за да вземе багажите им и да ги занесе в наетата кола пред хотела. Докато той и Джейсън минаваха през задължителния разговор за това как е протекъл престоят им, Джъстин обиколи къщата, за да провери дали не е забравила нещо. Тя взе куфарчето, в което беше Триодекада, и последва Джейсън навън.

— Мислиш ли, че някога пак ще дойдем? — попита тя замислено, хвърляйки последен поглед към Коронадо бийч.

— Ако искаш. — Той взе куфарчето от нея и я хвана за ръката, докато вървяха към хотела. — Но си мисля, че няма да ти хареса да пътуваш.

— Мога да проявя гъвкавост. Ако ти идваш в Сан Хуан, то аз на свой ред ще идвам до Сан Франциско или на всяко друго място, на което искаш. В една връзка от разстояние и двамата трябва да проявяват усилие. — Тя направи пауза. — Това е, нали?... Истинска връзка?

— Какво друго може да бъде?

— Е, може да е някоя от онези неопределени връзки, които изглеждат на пръв поглед като реални, само дето никога не си сигурен дали можеш да държиш четката си за зъби в апартамента му. И никога не използваш думата „връзка“, а „това между нас“. И не можеш да казваш, че си единствен, макар тайно да ти се иска.

— При нас няма неопределеност — каза той. — „Да“ за четката, „не“ за излизане на срещи с други хора.

Ръката му стисна нейната. Той можеше да е толкова откровен понякога. Но въпреки това около него имаше някаква мистериозност, предпазливост, нещо заплетено.

— Тази сутрин се сетих за нещо, което онези типове от „Великът Интерактив“ споменаха снощи — каза тя. — Разказаха ми края на една от твоите игри... един мъж ранил дракона, а след това разбрал, че това е собствената му съпруга... а после драконът отлетял, за да умре сам.

— Да.

— Толкова е потискащо. Защо тя трябва да умре накрая?

— Не трябва. Има тайно ниво към играта. Някои се препъват в него, други са чували слухове, но не знаят как да стигнат до него. Но ако успееш да стигнеш до това ниво, ще видиш, че мъжът има още един шанс да намери своята съпруга и да я спаси.

— Каква е тайната да се стигне до това ниво?

— През времето, което се изисква, за да се изиграе цялата игра, трябва да правиш хиляди избори за това как твоят герой живее, бори се, работи, жертва се за другите. Сблъскваш се със случаи, които ти предлагат да избереш или лесния изход, или да спазиш принципите си. Накрая, ако повечето от изборите ти са били морални, последното ниво се отключва само.

— Значи твоят герой трябва да бъде перфектен през цялата игра?

— Не е нужно да бъде перфектен. Просто достатъчно добър. Трябва да се учи от грешките си и да поставя интереса на другите пред своя.

— Но защо има тайно ниво? Защо да не се каже на хората предварително и да не се поощрят да правят правилните избори?

Той се усмихна леко.

— Защото ми харесва идеята, че има нещо в живота — или във фантазията, — заради което биваш награден, че си направил правилното нещо.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— ... сменихме всички батерии в часовниците и проверихме електрическите инсталации — казваше Джъстин — и всичко продължава да не работи.

— Съжалявам, скъпа — произнесе в телефонната слушалка Джейсън, без да спира да крачи, докато говореха. — Знам, че сигурно си адски разстроена.

— Мисля, че може да има някаква свръхестествена причина за това.

Джейсън спря да крачи.

— Например? — попита той с неутрален глас.

— Не знам. Чудя се дали хотелът не е обитаван от духове. Сградата е историческа. Може да сме подслонили някой мразец часовниците призрак или нещо такова.

— Трябва да попиташ Сейдж и Розмари за това.

— Да, каня се да им отида на гости скоро и ще им спомена. Как върви работата ти? Оправи ли проблема, за който се притесняваше?

— Да, мисля, че ще бъде разрешен довечера.

— О, добре. Може би ще можеш да дойдеш в Сан Хуан този уикенд.

— Надявам се.

— Липсвам ли ти? — попита Джъстин.

— Не — каза той, — прекарах целия ден като не си позволих да ми липсваш. Не си позволявам да мисля за целувките с вкус на маршмелоу, нито за това колко са меки местенцата между пръстите ти, нито как искам да говоря с теб, докато не изразходваме целия кислород в стаята. И особено се старая да не мисля за факта, че където и да съм, винаги има едно празно място до мен, което е точно с твоя размер и форма.

Той говори с Джъстин още няколко минути, беше със затворени очи, така че да може да се наслаждава на звука на гласа ѝ. Не беше

съвсем сигурен за какво говорят, а и това нямаше значение, стига да можеше да я чува.

Какво би могъл да кажеш на жената, която обичаш, когато разговаряш с нея за последен път? *Ти си всичко за мен. Ти ми даде най-хубавите дни в моя живот.* Едно от най-нечестните неща в любовта беше, че можеш да се изразяваш само с клишета... и това те кара да звучиш като измамник в момента, когато гориш от искреност. Но в края на разговора той се улови, че казва „обичам те“.

Това беше достатъчно. Тези две изтъркани, обикновени думи бяха свършили работа.

След края на разговора той отиде в съседната стая, където Сейдж чистеше и бършеше прах, подготвяйки къщата с фара за гости. За десетима души, по-точно.

— Кълнях се, че никога повече няма да я лъжа — каза Джейсън, — или да действам зад гърба ѝ. А за по-малко от седмица направих и двете.

— По основателни причини — каза Сейдж.

— Това беше моят модус операнди в последно време. Да правя лоши неща по основателни причини. И мога да кажа, че не се оказа добър.

— Не се тревожи. — Сейдж го потупа по ръката. — Ще оправим всичко. След като уведоим магьосниците какво се е случило, ще зарежат всичко и ще дойдат веднага.

— Не се случва често мъж да прекара вечерта с дузина разгневени вещици.

— Предпочитаме да ни наричат майсторки. И макар някои от Сборището да не са толкова склонни на прошка, всички са съгласни, че трябва да бъдеш възнаграден за поемането на отговорност. Повечето мъже щяха да избягат.

— Повечето мъже нямаше да причинят такива неприятности, на първо място.

— Всички правим грешки — каза кротко Сейдж.

Предвид обстоятелствата, тя и Розмари бяха далеч по-мили, отколкото Джейсън очакваше и заслужаваше. Когато им се беше обадил от Сан Диего, бе обяснил положението с безмилостна честност, без да се щади и да се опитва да се оправдава. Тогава и двете мълчаха,

поемайки всяка дума, която произнасяше, само от време навреме задаваха по някой въпрос.

Бяха се съгласили, че ситуацията е ужасна. Сейдж потвърди, че спирането на часовниците отбелязва идването на проклятието на вещицата; същият феномен беше предшествал смъртта на съпруга ѝ Нийл. Нещо трябваше да се направи веднага, иначе последиците за Джъстин щяха да са убийствени.

Двете жени бяха заинтригувани и не можеха да повярват, че роднините на Присила са се опитвали да правят заклинание от Триодекада.

— Ако някой се беше консултирал с нас — каза Розмари остро, — щяхме да обясним защо заклинанието за дълголетие е лоша идея. Но фактът, че са успели изобщо да го отменят, е впечатляващ.

— Трябваше аз да се консултирам с вас — призна Джейсън, — но бях прекалено настървен да форсирам нещата да се случат по начина, по който искам. Явно питам прекалено късно, но какво се е объркало?

— Дори някой да е в състояние да предотврати проклятието на вещицата — бе обяснила Розмари, — това няма да го накара да изчезне, само ще премине върху другиго. Както явно е станало в този случай. Заклинанието за дълголетие е пренасочило проклятието от теб към Джъстин.

— Как да върнем нещата по начина, по който са били преди?

Настъпи дълго мълчание.

— Боя се, че не можем — каза Сейдж. — Нещата никога не могат да станат отново такива, каквито първоначално са били. Ще има разлика. Мисля, че може би ще успеем да вдигнем заклинанието за дълголетие, но не е лесно да се направи. Дълголетието е уникален вид магия. Висша магия. Има рискове.

— За мен няма значение.

— *Много големи рискове.*

— Готов съм да ги поема.

— Може да умреш — беше казала Розмари. — И тъй като нямаш душа, това ще бъде край на съществуването ти.

— Но Джъстин ще бъде добре, нали? Ще е в безопасност?

— Тя ще е в безопасност — каза Сейдж. — А дали ще е добре, не знам.

Бяха решили да се консултират със Сборището и да участват всички като група за развалянето на заклинанието за дълголетие. Щяха да се срещнат на остров Колдрън и да извършат ритуала в старото изоставено училище, където бяха провеждали много успешни обреди и церемонии в миналото.

Никой от Сборището не бе възразил на молбата на Джейсън да държат Джъстин извън цялата тази работа. Нямаше начин да я изправят в ситуация на агонизиращ избор, или да се опита да пожертва себе си заради него. Да я предпази от това беше най-малкото, което Джейсън можеше да направи.

Мислите му се върнаха към настоящето, когато някой почука на входната врата на къщата с фара. Първата вещица беше дошла.

Следвайки Сейдж в главната стая, Джейсън видя Розмари да въвежда жена на средна възраст, висока и стройна, с изкусно стилизирана червена коса и фино лице. Лъскавата ѝ визия ала Стиви Никс^[1] се засилваше от полата ѝ от намачкано кадифе, впито горнище, покрито с жилетка от фино макраме и обувки с клиновидни токове.

Розмари и Сейдж я прегърнаха, а тя се засмя, явно доволна да ги види.

Още щом чу отличителния ѝ гърлен смях, Джейсън разбра коя е.

Жената също го забеляза. Веселието изчезна от лицето ѝ. От нея повя хлад. Очите ѝ приличаха на кристални, с тежък грим, погледът ѝ беше немигащ, когато се приближи до него.

— Джейсън Блек — каза той и протегна ръка да се ръкуват, но я отдръпна, когато видя, че тя не се кани да отговори на жеста. — Надявах се да се запознаем при по-различни обстоятелства от тези. Но ми е приятно...

— Не можеш да направиш нищо по-лошо на една вещица от това да ѝ откраднеш гримоара — произнесе отсечено Мариголд.

— Аз ѝ го върнах — отбеляза Джейсън, стараяйки се да не допусне оправдателни нотки в гласа си.

— И какво, да не би да заслужаваш награда? — попита жлъчно тя.

Джейсън замълча. Нямаше начин той, или който и да е друг, да я обвинява, че не харесва човека, който е поставил дъщеря ѝ в смъртна опасност.

Той я изследва, виждайки някои прилики с Джъстин: стройната, източена фигура, формата на челюстта, перфектната като китайски порцелан кожа. Но лицето на Мариголд — при цялата му красота — имаше вид на маска, фасада, която скриваше горчивината на човек, чиито най-лоши страхове за света са се оправдали.

— Както разбрах — каза Мариголд, — наел си няколко селски занаятчййки да извършат сложна магия и — изненада, изненада! — нещо се е объркало.

Розмари отговори, преди Джейсън да е успял да си отвори устата.

— Заклинанието е било направено компетентно. Всъщност, именно силата на заклинанието е проблемът.

— Да. Проклятието на вещицата е преминало върху Джъстин. Тя знае ли какво става тази вечер?

— Не — отвърна Джейсън. — Щеше да се опита да спори с мен. Аз съм виновен. Отговорността е моя. И аз ще се погрижа за това. — Той направи пауза, преди да продължи искрено: — Оценявам, че дойдохте да помогнете, Мариголд.

— Не съм казала, че ще помагам.

Израженията на Сейдж и на Розмари бяха еднакво слисани.

— Имам едно условие — продължи Мариголд. — Ще го направя единствено, ако обещаеш никога повече да не виждаш Джъстин и да не говориш с нея. Искам да изчезнеш от живота ѝ.

— Иначе какво? — вдигна вежди Джейсън. — Ще оставите дъщеря си да бъде убита от проклятието на вещицата?

Мариголд не отговори. Но за част от секундата истината се изписа върху лицето ѝ и тя накара кръвта на Джейсън да изстине. Да. Тя беше напълно готова да хвърли Джъстин във вулкана.

— Мариголд — попита остро Розмари, — необходима ли е наистина тази сделка?

— Да. Той е този, който я изложи на опасност, на първо място. А Джъстин е еднакво отговорна за нарушаването на заклинанието. Искам да си научи урока.

— Предавайте ѝ уроци друг път — каза Джейсън раздражено. — Но сега целта е да удължим живота ѝ отвъд тези проклетни три дни.

— За да може да продължи да го прецаква? — зашемети го Мариголд с тези думи.

Джейсън я погледна невярващо.

— Това е нейно право, не е ли така?

— Ако беше родител, щеше да разбереш, че понякога най-лошото нещо, което можем да направим, е да предпазим дете от последиците на неговите действия. Джъстин може да научи нещо от заслуженото наказание.

В гласа на Мариголд прозвуча странна и обезпокояваща нотка. И да съществуваха някакви въпроси във връзка с напрежението между Джъстин и майка ѝ, в този момент те получиха отговор. Това не беше майка, която би приела обратно блудната си дъщеря, дори тя да се е върнала пълзяща и съсипана.

— Може би — каза Джейсън. — Но ако моето дете беше изправено пред наказание, аз нямаше да си купя най-хубавото място на стадиона и да си занеса пуканки, и да наричам това „родителска грижа“.

Тя му хвърли враждебен поглед и се обърна към Розмари и Сейдж:

— Целият проблем може да бъде разрешен лесно, ако го хвърлим от скалата.

— Аз сам щях да си плюя на петите, ако това щеше да помогне на Джъстин — каза Джейсън. — Но с надеждата да запазим малкото оставащо време, бих искал да направим разваляне на заклинанието колкото се може по-бързо.

— Тогава ми обещавай — настоя Мариголд. — Кажи ми, че ще оставиш Джъстин, каквото и да се случи.

— Не мога да дам обещание, което знам, че ще наруша.

Без да каже друго, Мариголд се завъртя и тръгна към вратата.

Розмари забърза след нея.

— Мариголд! Помисли добре какво вършиш! Животът на дъщеря ти виси на косъм. Трябва да направиш това за нея.

Маската на Мариголд се разчупи и под нея се разкри ярост.

— А тя какво направи за мен? — извика тя и затръшна вратата след себе си.

Джейсън и Сейдж стояха сами в тишината.

— И аз имах един такъв — произнесе накрая Джейсън. — Само че беше баща ми.

Сейдж изглеждаше озадачена.

— Мариголд не беше такава.

— Вероятно си е била точно такава. Само че добре го е прикривала. — Джейсън пъкна ръце в джобовете си и отиде до прозореца, загледан в кървавия залез. — Можем ли да вдигнем проклятието без нея, или да започна да упражнявам дългия си скок?

— Можем. Само че... сигурна съм, че Мариголд ще се върне да помогне. Няма да обърне гръб на собствената си дъщеря.

Той я изгледа остро:

— Тя ѝ е обърнала гръб много отдавна, Сейдж.

Розмари влезе в къщата, изглеждаше огорчена.

— Водното такси още чака на дока. Мариголд няма намерение да остава. Дошла е само за малко демонстрация. Казах ѝ, че ако няма да помогне на Сборището в момент на нужда, особено когато става дума за състоянието на собствената ѝ дъщеря, няма смисъл да принадлежи към нас.

Очите на Сейдж се разшириха.

— Какво ти отговори?

— Нищо.

— Тя няма никога да напусне Сборището доброволно — каза Сейдж.

— Ето защо няма да я молим да го напуска доброволно. След като говоря с останалите, ще се уверя, че е изхвърлена. — Виждайки изражението на Розмари, Сейдж добави: — Защищавала съм Мариголд години наред. Винаги съм се опитвала да се фокусирам върху доброто в нея и да не обръщам внимание на останалото. Но на *това* не може да не се обръща внимание. Невъзможно е да се преструваме — пред Джъстин и пред другите, — че я е грижа за някой друг, освен за самата нея.

— Мисля си, че може да се появи довечера и да ни изненада.

Розмари погледна партньорката си със смесица от обич и раздражение. След това обърна вниманието си към Джейсън.

— Няма да се появи — произнесе тя равно.

— Лично аз ще съм доволен — каза той. — Шестото ми чувство ми подсказва, че тя би добавила допълнителна стъпка към ритуала ми. Като изкормване, например.

* * *

Когато последните остатъци дневна светлина се стопиха върху тъмното лакирано небе, вещиците започнаха да пристигат в групи от по две-три. Всички бяха облечени в дънки или дълги поли, допълнени с разноцветни шалове и медни украшения. Бяха приятна, бърлива група, явно се наслаждаваха на възможността да се видят отново. Когато започнаха да опитват храната, която Сейдж беше сервирала, дип от червени печени чушки с арабски питки, кростини с артишок и гъби, тиквени кнедли на шиш, това почти напомни на месечна сбирка на книжен клуб.

— Джейсън — прошепна му Сейдж, когато наближи единайсет часа, — трябва да приготвим училището за ритуала. То се намира на седем-осемстотин метра оттук. Ако нямаш нищо против, можеш да откарваш по три участничките с колата си, за да започнат подреждането.

— Разбира се. Но защо точно по три?

Тонът ѝ беше сух:

— Толкова е броят на пасажерските седалки в количка за голф.

— Количка за голф?

— Никой няма автомобил на острова. Жителите използват най-вече велосипеди и леки електрически возила. Ние държим нашите в зелената барака отвън. Нали нямаш против да излезеш и да изкараш едната пред входната врата? Ние ще те чакаме там с първата група.

— Няма проблем.

Погледът ѝ беше съчувствен.

— Това не е обичайното, което мъж в твоята позиция прави през уикенд, нали?

Той се усмихна леко.

— Да возя вещици в количка за голф до изоставено училище в полунощ? Всъщност, не. Но е приятна промяна в рутината.

Една от вещиците, възрастна жена с бяла коса и ясни сини очи, се приближи до Розмари и я потупа по рамото:

— Става късно — каза тя. — Не трябваше ли Мариголд да е пристигнала досега?

— Мариголд няма да идва — отвърна със стиснати устни Розмари. — Изглежда има други планове.

* * *

След няколко влудяващи опита да фиксира часа и датата на телефона си, Джъстин се отказа и свали едно приложение на скрабъл. Може би ако изиграеше няколко рунда срещу компютъра щеше да разбере защо Джейсън е такъв върл фен на играта. Свивайки се в ъгъла на дивана си, тя започна да играе.

Точно когато умуваше над това, че не ѝ достигат думи, започващи с буквата „з“, на входната врата се почука. Дали имаше проблем с някой гост, или Зоуи бе решила да се отбие? Джъстин се спусна от дивана и отиде да отвори.

Сърцето ѝ почти спря, когато се сблъска с човека, когото най-малко очакваше да види.

— Мамо?

[1] Популярна американска певица. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Всеки път, когато си бе представяла разговор с майка си, Джъстин си бе мислила, че ще е чрез имейл, писмо, или по телефона. Би трябвало да се досети. Мариголд винаги е била импулсивна, следваше всяка своя прищявка и правеше всичко необходимо, за да избегне последиците. Появяването ѝ на входната врата ѝ носеше предимство: изненадата щеше да извади Джъстин от равновесие.

Джъстин винаги се бе надявала, че един ден двете могат да постигнат някакво разбирателство и да се приемат една друга. Че ще се стигне до развръзка, в която няма печеливш или губещ... а помирение. Но след четири години отчуждение очите на майка ѝ бяха все така твърди и изпълнени със същия гняв, съпътствал всеки миг от детството на Джъстин. Никакви видими знаци на смекчаване.

— Мамо, какво правиш тук? — Отваряйки по-широко вратата, тя отстъпи, за да позволи на майка си да влезе.

Мариголд прекрачи решително прага и се огледа.

Имаше време, когато Джъстин би се притеснила от реакцията на майка си към къщата, хотела, живота, който тя си беше изградила. Тя отчаяно щеше да иска доброто мнение на Мариголд, получавано толкова рядко. Бе изненадващо да открие, че вече не се нуждае от майчиното си одобрение. Беше достатъчно да знае, че е направила правилния избор за себе си.

— Има ли проблем? — попита Джъстин. — Защо си тук?

Гласът на Мариголд беше пропит от презрение.

— Толкова ли е трудно да се повярва, че мога да искам да видя собствената си дъщеря?

Джъстин трябваше да помисли за това.

— Да — каза тя. — Ти никога не си обичала компанията ми, а аз още не съм направила това, което искаше да направя. Така че няма причина да идваш, освен ако не е изникнал проблем.

— Проблемът, както винаги, си ти — произнесе равно Мариголд.

Както винаги. Тези две думи донесоха със себе си миналото в стаята, сякаш бяха живо настояще. Един гигант, изправен над тях, който хвърляше неминуема сянка на обвинение.

Нямаше милост в сърцето на Мариголд. Тя дотолкова се беше вкостенила като красива каменна статуя, че всяка промяна в позата ѝ можеше да я накара да се счупи или да се раздроби. Никога нямаше да е способна да обърне глава и да погледне в нова посока, да направи стъпка напред, или да прегърне дъщеря си. Колко ли ужасно трябва да беше, помисли си Джъстин със съчувствие, да стоиш така неогъваем, когато целият живот около теб се променя.

— Това свързано ли е с проклятието? — попита Джъстин спокойно. — Розмари и Сейдж трябва вече да са ти казали. Сигурно си ядосана.

— Направих жертва за теб, а ти я отхвърли. Как трябва да се чувствам, Джъстин?

— Може би по начина, по който се чувствах аз, когато разбрах за това. — От невярващото изражение на майка си видя, че никога не ѝ се е случвало да се замисли за чувствата на дъщеря си.

— Винаги си била неблагодарна — озъби се Мариголд, — но никога не съм си мислила, че си и глупава. Дадох ти това, от което имаше нужда. Направих, което беше най-добро за теб.

— Искан ми се да беше изчакала, докато порасна — каза Джъстин тихо. — Искан ми се първо да ми беше обяснила. И може би да ми позволиш и аз да кажа какво мисля.

— Предполагам, че е трябвало да искам разрешението ти, преди да те нахраня, да те облека, да те заведа на зъболекар и на педиатър...

— Това е различно. Тези неща са част от отглеждането на дете.

— *Неблагодарница!* — избухна Мариголд.

— Не. Благодарна съм ти, че си се грижила за мен и си ме отгледала. И вярвам, че си направила най-доброто, което си можела. Но въпросът е, че си взела решение за мен, което не е трябвало да вземаш вместо мен. Да направиш магия на дъщеря си не спада към категорията водене на зъболекар или полиомиелитна ваксина. И ти го знаеш, иначе щеше да си ми го споменала.

— Пазех го в тайна, защото бях сигурна, че ако разбереш, ще съсипеш всичко. Знаех, че ще направиш нещо глупаво. И ти го направи. — Бледнината върху лицето на Мариголд контрастираше с

червената ѝ коса, с остриите линии на рижите вежди. Тя гореше като ангел на отмъщението, когато продължи: — Току-що идвам от Колдрън Айлънд. Правят среднощен ритуал заради твоя егоизъм. И ако не успеят, ще умреш. Проклятието на вещицата се е прехвърлило върху теб.

Джъстин откри, че сърцето ѝ не е напълно недосегаемо, все пак, едно човешко същество винаги можеше да намери начин да нарани друго.

— Влюбила си се в мъж, който те е предал — нареждаше Мариголд, — и проклятието на вещицата ще те убие, освен ако не направят нещо. Ти си виновна. Заслужаваш си го.

Тя се опита да запази самообладание. Гласът ѝ сякаш дойде някъде отдалече:

— Какво правят те? Какъв точно ритуал?

— Опитват се да вдигнат заклинанието от мъжа, с когото си обвързана. Той е там в момента. Запознах се с него. Може да умре заради теб. И ако това се случи... кръвта ще е върху твоите ръце.

* * *

Когато и последната група вещици беше доставена в старата училищна сграда, Джейсън ги придружи вътре, където цареше суетня. Мястото приличаше на сцена за филм на ужасите, с черни драперии, които висяха отвсякъде, и огромно количество трепкащи свещи. В една купа на поставка гореше тамян, изпълвайки въздуха с гъст дим. Върху пода имаше начертан огромен пентаграм, осеян с кристали на различни места около централната звезда. Около пентаграма стояха бокали и жезли.

Джейсън усети как косъмчетата на врата му настръхват.

Вайълет, малко над трийсетте, отиде при него и стисна успокоително ръката му.

— Съжалявам, знам, че изглежда малко зловещо. Но искаме да направим за теб най-доброто, което можем, така че нищо да не попречи.

Джейсън погледна лицата около себе си и се успокои. Тези жени се опитваха да му помогнат и правеха всичко възможно, за да помогнат

и на Джъстин.

— Има нещо, което е нужно да знам — каза той и беше изненадан, когато всички притихнаха и го погледнаха. Две вещици спряха напред крачка, а други две, които подреждаха кристали, вдигнаха очи и спряха работа. — Нужно ми е да знам, че резултатите, от това, което съм направил, няма да причинят проблеми на Джъстин в бъдеще. С други думи, каквото и да правите, правете го така, че Джъстин да е в безопасност. Независимо какви ще са последиците за мен. Разбирате ли какво ви казвам?

— Разбираме. — Вайълет го изгледа с явна загриженост. — Розмари обясни рисковете. Това заклинание е трудно да се премахне. То е като да отделяш пясък от захар. А след като веднъж проклятието на вещицата се е фокусирало върху теб, може да ти остава много малко време. Никой не знае в какво състояние ще си, когато магията се развали, нито какво ще се случи.

— Чудесно — промърмори той. — Само ми кажете какво трябва да правя.

Сейдж отиде при него и го хвана за ръката.

— Седни в средата на пентаграма, докато ние работим. Опитай се да се отпуснеш и изчисти съзнанието си.

Джейсън отиде в центъра на тебеширения кръг и седна, докато жените се събраха по краищата на пентаграма.

— След като започнем — предупреди го Розмари, — трябва да мълчиш. Никакво прекъсване. Ще ни е необходимо пълно съсредоточаване.

— Ясно. Никакви разговори, никакви есемеси. — Той огледа групата около себе си. — Всички ли са си изключили мобилните телефони?

Розмари погледна строго, но ъгълчетата на устните ѝ се извиха.

— Полунощ е — обади се някой.

— Да започваме.

Сейдж вече му беше обяснила, че ритуалът ще включва серия монотонни напеви, благословии и обръщения, преди да се случи действителното разваляне на магията.

— Ако можеш да влезеш в медитативно състояние по време на ритуала — му беше казала тя, — това много ще ни помогне. Фокусирай се върху дишането си, остави мислите си да се реят...

— Мога да медитирам — беше я уверил той.

Седна изправен и съсредоточи вниманието си върху вдишването и издишването. Опита се да се фокусира върху един образ. Умът му докосваше спомен след спомен, докато намери тъмните разбиващи се вълни на Коронадо бийч през нощта, безкрайния успокояващ прилив на водата, начина, по който се беше отпуснал и слушаше, седящата в скута му Джъстин, отпуснала глава на неговото рамо. Вълните прииждаха, гонеха се една друга, солено — чист ритъм, идващ от черните дълбини до един романтичен бряг. Обзе го чувство на мир и спокойствие.

Чуваше женски гласове да викат невидими духове, зовящи и примамаващи. Във въздуха около него проникна тъмна, студена енергия. Той я поемаше в себе си е всяко вдишване, чувстваше я как прочиства бавеците се мисли и гняв, и страх, докато съзнанието му се разпростря като пръстите на отворена длан, и мястото, където би трябвало да живее душата, остана кървящо и отворено. Истината го връхлетя между две вдишвания.

Не му оставаше време.

Той прие откровението с почуда и кратък, сляп инстинкт да се бори. Не още. Не сега. Но при отсъствието на душа сърцето му компенсира с болезнени удари на примирение. Успокой се, успокой се, успокой се.

* * *

Джъстин не беше в настроение да приема „не“ за отговор. Когато не намери свободно водно такси, тя звънна на приятелка, която имаше траулер, и отчаяно започна да я моли да я откара до Колдрън Айлънд.

За десет минути успя да стигна до Фрайдей Харбър и се качи на чакация траулер. Всяка отминаваща минута беше поредно агонизиращо дърпане на нервите й, докато разкритието не прониза цялото й тялото: Джейсън отново беше действал зад гърба й, както впрочем и Сборището. Те всички я бяха изключили от нещо, което засягаше нея повече от всички останали. На първо място развалянето на заклинанието за дълголетие беше безкрайно по-опасно от правенето

му. Подобна магия можеше да проникне вътре в теб, да пусне своите пипала, докато не те убие външно. Също като любовта.

Корабчето потегли от пристанището. Двигателят изръмжа с нарастваща свирепост, когато носът проряза водата и вятърът развя пуснатата коса на Джъстин. Платнената торбичка, в която се намираше Триодекада, се блъсна в бедрото ѝ.

Умът ѝ работеше на бързи обороти. Беше говорила с Джейсън по-рано през деня, но той не ѝ беше казал нищо. Беше я оставил да си мисли, че е в Сан Франциско. Сигурно точно тогава е бил в къщата с фара. Говореше ѝ спокойно и небрежно, без всякакъв намек за това, което планира.

Тя чу гласа на Мариголд: „Проклятието на вещицата се е обърнало срещу теб“.

Това беше неочаквана последица. Изискваше се кръвна жертва, това беше цената за любов като нейната. Някой трябваше да я плати и Джейсън беше решил, че това ще е той.

„Кръвта ще е по твоите ръце“.

Колко лесно щеше да е да се обърне към Мариголд. Единственото, което трябваше да направи, беше да го позволи. А когато цялата тази горчивина я изядеше отвътре, единствената посока, в която можеше да върви, беше навън.

Траулерът хвърли котва в пристанището на Колдърн Айлънд и Джъстин скочи на избелелите хлъзгави дъски. Без да се бави се заизкачва по безкрайните стъпала, докато бедрата ѝ се схванаха и започнаха да горят, но тя игнорира болката и продължи нагоре. Къщата на фара беше тиха, празна, дворът — пуст като гробище. Над бледата луна се трупаха облаци като захвърлено пране, скривайки бавно извивката ѝ.

Задъхана от бързото изкачване, Джъстин отиде до бараката и измъкна единия от двата велосипеда. След което се понесе по разбития път към Кристалния залив; колелата подскачаха по стърчащите като кокалчета камъни, след това пропадаха в хлътнатини, които изпращаха колелото нагоре за секунди.

Прозорците на училището блещукаха в червено и черно, намигайки ѝ, докато колелата се въртяха и изхвърляха пясък. Джъстин скочи от седалката още преди да е спряла и металната рамка се удари в земята.

Тя блъсна силно вратата и връхлетя вътре.

Обредът тъкмо беше свършил, кръгът от вещици се разтвори, две-три от тях забързаха към средата на пентаграма.

— Джъстин — чу тя Розмари да произнася със странен тон.

— Някой да светне лампата — каза нетърпеливо Джъстин.

Светлината от една преносима лампа блесна, езеро от неестествено бяло избута сенките по пода нагоре към стените.

Джейсън седеше в центъра на пентаграма, обгърнал с ръце крака и отпуснал чело върху коленете си. Той не помръдна, нито вдигна поглед, когато тя приближи. Сейдж, Розмари и Вайълет се бяха скупчили около него.

— *Отдръпнете се!* — извика Джъстин. Тя изтича към Джейсън, пусна Триодекада и падна на колене до него. — Джейсън? Джейсън, какво има? — Той не издаде никакъв звук, с който да ѝ покаже, че я е чул. — Тя изгледа с див поглед вещиците. Каквото и да бяха видели в очите ѝ, ги накара да се отдръпнат. Тя забеляза, че Джейсън се поти силно, косата на тила му беше мокра. — Какво сте му направили? — поиска да знае тя.

— Заклинанието беше развалено — каза Розмари. — Сега си в безопасност, Джъстин.

— Не трябваше да правите това без мен — каза тя разгорещено. — Знаехте, че бих искала да ми кажете.

— Това беше негово решение.

Връщайки вниманието си отново към Джейсън, тя го докосна по тила, опитвайки се да го накара да я погледне.

— Нека те видя — каза тя. — Джейсън, моля те...

Тя млъкна, когато главата му подскочи нагоре върху несигурната подкрепа на врата. Лицето му беше сиво, обляно в пот, очите — не съвсем фокусирани. Болка бе опънала кожата над костите му, изострайки скулите. Всяко поемане на дъх беше къс, сух хрип.

— Какво ти е? — попита тя настоятелно. — Къде те боли, какво има?

Видя го, че иска да каже нещо, но зъбите му бяха стиснати прекалено силно, за да излязат думи. С дясната си ръка той хвана лявата под рамото, пръстите му се забиха в мускулите и тя разбра.

Сърдечен пристъп.

— Времето му дойде, Джъстин — чу тя Сейдж да казва с хълцащ глас. — Той беше предупреден...

— Не. — Джъстин издърпа торбата и бръкна в нея да извади Триодекада. — Аз ще поправа това. Ще намеря правилното заклинание. Само трябва да издържиш, ще се погрижа, обещавам. Обещавам... — Или поне това се опитваше да каже, но думите бяха неясни и накъсани. Тя не осъзнаваше, че плаче, докато не видя мокрите петна по древните страници и размазаното мастило. Очите ѝ плуваха. Тя трескаво запрелиства книгата, хартията шумолеше и се късаше под обезумелите ѝ пръсти.

— Джъстин — чу тя Сейдж да вика смаяно. Някои от останалите вещици тръгнаха към нея.

— Не ме доближавайте! — Изгледа ги с диви очи и размаха ръка във въздуха като оръжие. В този миг усети, че Джейсън докосва ръката ѝ. Остави Триодекада и се обърна към него. Дълбоките му кафяви очи сезираха в нейните. През болката проблесна разбиране. Той се наведе по-близо да каже нещо и тя го подпря с ръце.

Шепотът му беше горещ и нежен срещу ухото ѝ.

— И без това... времето... никога нямаше да е достатъчно.

Главата му падна на рамото ѝ, тялото му се отпусна срещу нейното и той рухна в ръцете ѝ. Тя вдъхна познатата и събуждаща желаниа миризма на кожата и косата му. Тялото му беше тежко и измъчвано от тръпки.

— Ще се оправиш — каза тя отчаяно и затвори очи, претърсвайки съзнанието си за заклинание, за *каквото и да е* заклинание.

Пръстите му се заплетоха в косата ѝ, придърпвайки главата ѝ надолу към неговата.

— Заслужаваше си — прошепна той.

Тя усети как животът се изсипва от него като от сито, макар тя да се опитваше да го задържи с ръцете си, дланите ѝ притискаха гърдите му, гърба, ръцете, главата.

— Недей, недей, недей...

— Целуни ме.

— Не. — Но тя го направи, намери устата му със своята, мека и топла, докато сълзите ѝ обливаха лицето му, затворените очи. Устните му се извиха в болезнена гримаса и тя го обви с ръце. Щеше да го

прегръща толкова силно, че смъртта да не може да го вземе. Щеше да го държи до себе си, да го скрие в себе си.

Последно вдишване, тихо издишване. Пръстите в косата ѝ се разхлабиха и ръката му се плъзна, падайки в скута ѝ. Времето спря, секундите се настигнаха и се сблъскаха като дъждовни капки в чашката на листо.

Като го остави на пода, Джъстин се взря в безизразното му лице, в мишите и посивелите му устни и усети как в нея се събира ужасна енергия, препуска през костите ѝ, хрущялите, нервите, кръвта. Дивият пулс заплашваше да пръсне вените ѝ. Той нямаше да изчезне. Тя щеше да го държи в пространството между живота и нищото, щеше да го пази някъде.

Лицето ѝ лъщеше от пот и сълзи. Тя допря ръце до гърдите му. Тялото му потръпна, разтърсено от някаква енергия. Чуха се ужасените възклицания на вещиците.

— Джъстин, не...

Отново и отново, задържа ръцете си върху него и остави фаталното напрежение да мине през тях и да ги обгори. Чу как Розмари я моли да спре. Но никой не смееше да се приближи... Двамата с Джейсън бяха обградени от синьо-бяла енергия, гореща като сърцето на умираща звезда. Те бяха направили електрическа верига, топяха се и изгаряха ярко и бързо. Нека той я вземе със себе си. Нека душата ѝ отнесе и двамата, така че той никога да не може да я остави, а тя никога да не трябва да скърби.

Тя изпълзя върху него, хвана главата му в ръце, устата ѝ докосна неговата. Ослепителен блясък, последван от потресаваща тъмнина.

Никакъв пулс, никакво усещане, никаква вибрация на енергия. Само викът на душата ѝ в безмълвната забрава.

Къде си?

Някаква сила, по-мощна от гравитацията, я издърпа от тъмнината, изтегли я бързо с вълнообразни движения, шеметно търкаляне напред, любов, пропадаща в любов.

Тук.

Той беше с нея, невероятно, неотменимо.

И времето започна отново.

Тя бавно се върна към себе си, очите ѝ се отвориха. Съзнаваше присъствието на вещиците наоколо, стените на училището в

Кристалния залив, проблясващата светлина на свещите и стъклените лампи. Но вниманието ѝ бе приковано към Джейсън, към неподвижните му черти, към нейните бледи ръце, склучени от двете страни на лицето му. Тя произнесе името му предпазливо.

Миглите му се повдигнаха в кехлибареното було на светлината на лампите, тъмните ириси бяха меки и сънливи.

— Не можех да те пусна да си отидеш — каза тя и погали страните му.

Той задържа погледа ѝ, очите му бяха пълни с почуда, когато разбра, че тя вече знае.

— Нещо е различно — произнесе той дрезгаво.

Тя кимна и сведе чело към неговото.

— По някакъв начин — прошепна тя, — сега споделяме една душа. Но си мисля, че половината от нея е била твоя през цялото време.

* * *

Нещо меко се допря до челото ѝ. Джъстин игнорира перушиненото докосване и се опита да продължи да спи. Още едно поглаждане, този път по бузата ѝ. С раздражителен звук тя се обърна да се сгуши по-дълбоко в дебелите, пухкави дълбини на възглавницата си.

— Джъстин. — Каdifен шепот... гласът на Джейсън... устните му, които си играеха до ухото ѝ. — Почти обяд е. Събуди се, искам да говоря с теб.

— Не ми се говори — промърмори тя. Изтощеният ѝ мозък прехвърляше спомените от предишната нощ. Какви странни неща беше сънувала... че се среща с Мариголд, че се страхува за живота на Джейсън, че пропуска към Кристалния залив...

Тя отвори очи и видя мъжественото лице, надвесено над нея. Джейсън се беше подпрял на лакът, лека усмивка играеше по устните му. Беше току-що изкъпан, облечен и гладко избръснат.

— Чаках те да се събудиш — каза той и пръстите му бавно последваха формата на ключицата ѝ към извивката на рамото. — Повече не можех да издържам.

Бегъл поглед към обкръжението ѝ разкри, че са в Колдрън Айлънд, в спалнята на къщата с фара. Тя беше гола под чаршафите, тялото ѝ беше отпуснато и изтощено.

— Чувствам се така, сякаш съм бягала маратон — каза тя смаяно.

— Не е изненадващо след миналата нощ.

Тя седна и дръпна чаршафите върху гърдите си. Джейсън услужливо подпря една възглавница зад гърба ѝ. Точно когато осъзна, че устата ѝ е невероятно пресъхнала, Джейсън ѝ подаде чаша вода.

— Благодаря — каза тя и отпи жадно. — Какво точно се случи снощи?

Той я погледна внимателно.

— Не помниш ли?

— Помня, но не знам кое е било реално и кое може да съм си въобразила.

— Дългата версия ли искаш, или кратката?

— Кратката. — Тя му върна чашата и той я остави на нощното шкафче.

— За мен вечерта започна с полунощен ритуал за разваляне на заклинание, последван от почти смъртоносно преживяване и реанимация с голи ръце, извършена от теб, при което ти освети училището като казино в Лас Вегас. Вещиците казаха, че никога не са виждали подобно нещо... съжалявам, че пропуснах шоуто.

— Аз мисля, че ти си бил шоуто — каза Джъстин. — Къде са другите сега?

— Розмари и Сейдж спят. Някои от Сборището си тръгнаха късно през нощта. Други останаха и си говориха до съмнало, закусиха и преди малко си заминаха. Не съм подозирал, че вещиците издържат до толкова ненормално късно.

— Имат нещо общо със страдащите от безсъние.

Джейсън се усмихна и се пресегна да погали обърканата ѝ коса. Той беше толкова красив, че почти я нараняваше да го гледа. Всичко, което бе изглеждало привлекателно и енергично в него преди, сега сякаш беше удвоено, ако изобщо бе възможно.

— Какво каза Сборището? — попита тя.

— За кое по-точно?

— Изобщо.

— Всички бяха на мнение, че незнайно защо и как ми е бил даден невероятен дар. От теб. — Той погледна в очите ѝ, без да се опитва да скрие смесицата от обожание и благоговение. — Сейдж смята, че си успяла по някакъв начин да прелееш част от своята душа в мен по същия начин, както един пламък запалва нов. Но никой никога не е чувал нещо такова да е правено преди. И никой не разбира как си могла да го направиш.

— Не знам — каза тя объркано. — Аз просто... те исках. Трябваше да те задържа при себе си.

— Имаш ме. Всъщност, ще ме имаш дори когато искаш да се отървеш от мен.

Тя се усмихна и поклати глава.

— Никога. — Думата беше смачкана между устните им, когато той се наведе и я целуна силно.

После се отдръпна назад и я погледна нежно със странно изражение.

— Сборището дискутира и нещо друго — каза той. — Те мислят, че проклятието на вещицата може вече да не се прилага в нашата ситуация... тъй като е била направена жертва. — На въпросителния ѝ поглед той отговори: — Би ли се опитала да направиш нещо внезапно? Да подпалиш нещо, например?

Объркана, тя фокусира енергията си и щракна с пръсти. Очакваната искра не се появи. Тя примига изненадано и опита отново.

Нищо.

Върху челото на Джейсън се врязаха две дълбоки бръчки.

— Не мога да си спомня необичайните думи, които те използваша — каза той. — Но казано най-общо, според тях ти може да си превишила капацитета си. Да си претоварила веригата. — Той млькна, погледът му търсеше нейния. — Ще бъдеш ли нещастна, ако нямаш вече сила?

— Не... аз... просто никога не съм си представяла... не. Не и ако това те е спасило. — Тя се опита да проумее всичко. Ако нямаше повече силата на наследствена вещица, все пак сигурно можеше да направи някое и друго просто заклинание, да забърква по някоя отвара от време навреме. *Заради всичкото добро, което ми е направено в миналото*, помисли си тя огорчено. Чувство на замайване премина

през нея, когато произнесе на глас: — Не ми е нужна магия, за да бъда щастлива. — Това беше истината.

Джейсън обхвана лицето ѝ в длани, погледът му беше галещ.

— Какво ти е нужно, за да си щастлива? — попита той. — Направи ми най-дългия списък, който можеш. Няма да се успокоя, докато не го изпълня целия.

— Той е съвсем къс — каза тя.

— Добре. Надявам се, че съм в него.

Тя поклати глава, сякаш коментарът беше абсурден.

— Ти си целият списък.

Джейсън я придърпа по-близо, целуваше устните ѝ, страните, шията, галеше кожата ѝ.

— Джъстин — попита той накрая и я отдалечи, за да я вижда по-добре. — Как разбра какво се случва снощи? Радвам се, че си разбрала, но... Не исках да те подлагам на това. Опитвах се да те предпазя.

Тя се намръщи, което не беше лесно, когато щастието танцуваше по всичките ѝ нерви.

— Ще говорим по-късно за това — каза тя. — Ти ми обеща никога повече да не правиш нищо зад гърба ми...

— Съжалявам. Но имаше извънредни обстоятелства.

— Още си в беда.

— Знаем. Кажете ми как разбра.

Джъстин разказа с възможно най-неутрален глас за внезапното идване на майка си и сблъсъка с нея, докато Джейсън слушаше с тихо съчувствие.

— Тя не ме обича — завърши Джъстин.

Джейсън я обгърна с топлината на цялото си тяло, докато прегръдката не започна да става по-развратна, отколкото успокояваща.

— Знаеш ли — произнесе замислено, а ръката му се пхна под чаршафа, — цялата тази връзка се разви дяволски бързо, затова не виждам никакъв смисъл да я забавяме сега. Ще те попитам както му е редът по-късно, но Джъстин... любов моя... ще трябва да се омъжиш за мен. — Той млъкна. — Това не беше заповед, между другото. Това беше... императивна молба.

— Брак... — повтори тя смаяна. — О, не е нужно да стигаме до там. Прекалено скоро е.

— Вече споделяме една душа — изтъкна той. — Можем също така да започнем да изпращаме допълнителна финансова справка за връщане на данъци.

Джъстин се засмя, знаеше, че след като си е навил нещо на пръста, няма да отстъпи.

— Не мога да си представя как ще проработи логистиката.

— Логистиката е лесна. Пълен брак, двацет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата, живеене в една и съща къща и прекарване на всяка нощ в едно и също легло. Ще сме повечето време на острова, но понякога ти ще прескачаш до Сан Франциско с мен. Ще назначим управител, който да ръководи „При художниците“, когато те няма.

— Но не всеки може да прави това, което мога аз — възрази тя. — Обикновено гостите в хотела очакват сърдечно и лично отношение, като че отиват на гости в дома на свой близък.

— Ще назначим сърдечен управител. Ще накарам Присила да намери някого.

— Не искам никаква помощ от Присила.

Той я попита предпазливо:

— Още ли си й ядосана, че ми помогна да взема назаем Триодекада?

— Да го откраднеш. И да, в момента гледам на нея като на намерен косъм в бисквита.

— Тя не е виновна. Аз бях този дявол, който я накара да го направи.

— Да. — Тя се засмя, когато той издърпа чаршафа от нея. — Но ти си *моят* дявол.

— А ти си моята малка великолепа вещица.

— Вещица без магия — подчерта тя, но се усмихна, когато той я придърпа в скута си.

— Във всяка част от теб има магия — каза й той.

— Провери — подкани го Джъстин гърлено, обвивайки ръце около врата му.

И двамата знаеха, че Джейсън не е мъж, който ще откаже предизвикателство.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.